அண்ணாவின் ஆறுகதைகள்

C.N. அண்ணாதுரை, M.A.

கோட்டாகுடி பெரியநாயக்கர்
ஸ்வ. கோவிந்தசாமி அவர்களின்
நூல் தொகுப்பு

திராவிடப் பண்ணை

தெப்பக்குளம் திருச்சி

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்ட்—1950

பதிப்புரிமை

விலை ரூபாய் ஒன்று

ரெயின்போ பிரிண்டர்ஸ், திருச்சி

கிருஷ்ண-லீலா

குழலோசையைக் கேட்டுக் குதூகலம் கொண்டு, குதித்தோடி வந்த கோமதியைத் தழுவிக்கொண்டு, அருகே வந்து நின்ற அழகு மீனாவின் முகத்தைத் துடைத்து முத்தமிட்டுக், கமலத்தின் கண்களின் அழகைப் புகழ்ந்துரைத்து, அம்புஜம் வரக்காணோமே என்று ஆயாசப்பட்டுக், கோமளத்துக்கு நேற்று இருந்த கோபம் இன்று இல்லை என்றுகூறி மகிழ்ந்து, சுந்தரியின் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தான், கோகிலத்தின் கழுத்தை நெறித்து விடுவது போல அணைத்துக் கொண்டான் அருகே வர அஞ்சி சற்றுத் தொலைவிலே நின்ற மரகதத்தைப் போய் இழுத்து வந்து முத்தமிட்டான்! கிருஷ்ணனுடைய குழலுக்கு அவ்வளவு சக்தி இருந்தது! அந்த "நாதம்" அவ்வளவு ஆனந்த மூட்டிற்று. குழலை அழகாய்க் கையிலெடுத்து இதழினில் பொருத்தி இசை தொடுத்து, செவியின் வழியாக இருதயத்தில் புகுத்தி இன்ப வெள்ளத்திலே சுந்தரியையும், சுகுணாவையும், கருணாவையும், கமலாவையும் நீந்தும்படி செய்த கிருஷ்ணன், அதற்காகப் பெருமைப்படவுமில்லை, இந்த வெற்றிக்காக மகிழவுமில்லை. அங்கும் இங்கும் பார்த்தான், எதையோ காண வேண்டுமென்ற ஆவலுள்ளவன் போல, இடையிடையேதான் இந்தச் சல்லாபங்கள்!

"போதாதோ புவனா! இன்னமுமா குழல் ஊத வேண்டும்! புவனா! வாடி, கிட்டே! வரமாட்டாயோ?

சரி, போ, போ, நீ போய்விட்டால் என்ன? இதோ மாணிக்கத்தைக் கூப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்'' என்று கிருஷ்ணன் கூறிக்கொண்டே மாணிக்கத்தை நோக்கி நடந்தான். அதே சமயம், சற்றுத் தொலைவிலே, வேலியில் படர்ந்திருந்த கொடிகளுக்கிடையே எதையோ கண்டான், களி கொண்டான், மீண்டும் குழலை வாசிக்கத் தொடங்கினுன். யாருக்காகக் குழலை வாசிக்க அவன் மனம் துடித்ததோ, அந்த லீலா வேலிக்கு அப்புறமிருந்து தன்னைக் கவனிப்பதைக் கிருஷ்ணன் கண்டுகொண்டான். அதனுலே ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினுல், அவன மிக்க மதுரமாகக் குழலை வாசித்துக் கொண்டே, ஆனந்தத்திலே இலயித்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டான். சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு கண்களைத் திறந்து பார்க்க, லீலா இருந்த இடத்திலே ஓணுன் உலவக் கண்டு, சோகமும் கோபமும் கொண்டு, வேலிக்கு அருகே சென்று பார்க்க, வேக வேகமாக லீலா போய்க்கொண்டிருக்கக் கண்டு, சலிப்படைந்து, கோமதியைக் கோலால் அடித்து, மீனுவின் முதுகிலே அறைந்து, சுந்தரி மீது கல்விட்டு எறிந்து, மரகதத்தின் காதைப் பிடித்துக் கரகர வென்றிழுத்து வந்து நிறுத்தி, ஊருக்குள் ஓட்டிக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான்!

ஆம்! கிருஷ்ணன், திரிபுரம் ஜெமீன், மந்தையிலே, வேலை பார்ப்பவன்! சுகுணுவும் சுந்தரியும், கோமளமும் கோமதியும், மந்தைச் சுந்தரிகளே! லீலா தவிர! லீலா, ஜெமீன்தாரர் வீட்டுப் பெண், மற்றவை, அவள் வீட்டு மாடுகள். கிருஷ்ணன், குழல் ஊதிக் குதூகலப்படுத்த எண்ணியது லீலாவை, நாலுகால் நளினிகளையல்ல!! ஆனுல் அந்த பசுக்களின் இருதயம் வேறு விதமாகவும், பாவையின் இருதயம் வேறு விதமாகவும் அமைந்திருந்தது. ஜெமீன் மந்தைக்குப் புதிதாக நியமிக்கபபட்ட கிருஷ்ணன் குழல் ஊதுவதிலே மகா சமர்த்தன் என்றும்,

அவனுடைய இனிய இசையிலே, இன்புற்று, மந்தையே மகிழ்ச்சியிலே மூழ்குவதாகவும் கேள்விப்பட்ட லீலா, ஒருநாள், சென்ருள், மாடுகள் மேயும் இடத்தருகே. குழலோசை அவளுக்கு இன்பமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் சென்ருள்! குழலின் இனிமையும், கிருஷ்ணனின் திறமையும் அபிவிருத்தி அடையத் தொடங்கிற்று. அதுமட்டுந்தானு? கிருஷ்ணனுடைய, நடை உடை பாவனையும் வயற்காட்டு ரகமாக இருந்தது மாறி வயற் காட்டுச் சீனுக்கு உடைதரிக்கும் இராஜபார்ட்டுக் காரருடையது போல மாறிக்கொண்டே வரத் தொடங் கிற்று! அன்று கிருஷ்ணன், லீலாவிடம் பேசிப் பார்க்க வேண்டும் என்று அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தான், ஆனல் அன்று என்னமோ லீலாவுக்கு அவசரமான வேலை, அதிக நேரம் குழலைக் கேட்கவில்லை, போய் விட்டாள். அவளே போய்விட்ட பிறகு, இந்த அநாவசிய மான பசுக்களுக்கு இங்கென்ன வேலை என்ற கோபத் திலேதான், மந்தையை ஊருக்கு விரைவாக ஓட்டிக் கொண்டு போனுன், மனச் சங்கடம் கொண்ட மந்தை மன்னன்!

கிருஷ்ணன், தனி மனிதன், அதாவது, காதலியைத் தேடித் தீரவேண்டிய கஷ்டமான கட்டத்திலே இருந் தவன்! காளையைக் கழுவி விடவும், பசுக்குப் புல்லிடவும், உதைக்கும் மாட்டுக்கு உத்தரவு தரவும், வலிகொண்ட வளைந்த கொம்பகனுக்குச் சூடிடவும், வேறு ஆட்கள் இருந்தனர். கிருஷ்ணன், இவர்களுக்குத் தலைவன். மந்தையோடு செல்வது, மதுரகீதம் பொழிவது, இரவிலே, இருதயத்துக்கு, "இன்னம் கொஞ்சம் பொறு, நெஞ்சமே! பொறுத்தார் பூமியாள்வார்!" என்று புத்தி கூறுவது, என்ற முறையிலே காலந்தள்ளி வந்தவன். மாட்டுப் பண்ணை விஷயமாகப் பிரத்யேக அறிவும் அனுபவமும் பெற்றவனென்று சிபார்சுக் கடிதம் பெற்றவன்,

சாதாரண ஆளிடமல்ல, சந்திபுரம் ஜெமீன்தாரரிடம். அந்தக் கடிதமே, வேலையை அவனுக்குத் தரவைத்தது. சம்பளமோ அதிகம் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டான்! ஜெமீன்தாரர், கிருஷ்ணனுக்கு வேலை தந்ததற்கு அது வும் ஒரு முக்கிய காரணம்! கிருஷ்ணன், மந்தை மன்ன ஞன பிறகு, பட்டியிலே பல மாறுதல்கள்! மாடுகளுக் கெல்லாம் அவன் வருவதற்கு முன்பு, வளைந்தகொம்பன், வால்மொட்டை, மைக்கண்ணி, அரணைவாலான், என்று அநாகரிகப் பெயர்கள் இருந்தன. கிருஷ்ணன் பதவியிலே அமர்ந்த உடனே செய்த முதல் சீர்திருத்தம், பழைய பெயர்களை ஒழித்துவிட்டு, அழகாகச் சுகுண, சுந்தரி, கோமளம், கோமதி என்ற புதிய பெயர்களை மாடுகளுக் குச் சூட்டியதுதான்! அவன் செய்த வேறுபல சீர்திருத் தங்களிலே ஒன்று, பிரதி சனிக்கிழமையும், மாட்டுப் பட்டியிலே, பாட்டுக் கச்சேரி நடத்துவது. இந்த விசித் திர சித்தனைப்பற்றி ஊரிலே வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொள்வார்கள், அவன் கவலைப் படுவதில்லை. எந்தத் தொழிலானல் என்ன? மாடு மேய்ப்பவன், என்று. என் அந்தத் தொழிலைப்பற்றி இழிவாகக் கூறவேண்டும்! மந்தை மன்னன்! என்று நான் கூறுவேன், அது சாதாரணமான, கேவலமான தொழிலல்ல, மகேசுவரனே, பசுக்களாகிய நமக்குப்பதியாக இருக்கிருர் என்று சைவசாத்திரம் கூறுகிறது, அரியின் அவதாரமான கிருஷ்ணன், மாடு மேய்ப்பவனுக இருந்தார். மாடுகளின் பொருட்டு மக்களின் மண்டை உடைந்த கதைகள் உண்டு, என்று கூறுவான்.

படித்த பயல் ஏன் இந்த வேலைக்கு, வந்தான், என்று சிலர் அவனைக்கேட்ட துண்டு, கிருஷ்ணன், கோபப்படாமல், அவர்களுக்குப் பதில் கூறுவான், நான் படித்தவன், என்பது உண்மை! ஆகையினுல் தான், இந்த வேலைக்கு வந்தேன் என்பான்.

“இந்தக் காலத்திலேதான் படித்தவர்களுக்கெல்லாம் ரொம்பத் திண்டாட்டமாமே? வேலையே கிடைப்பதில்லையாமே! அதனாலேதான் பாவம், இந்தப் பிள்ளையாண்டான், ஜெமீனில் மாடு மேய்த்தாவது பிழைப்போம் என்று வந்திருக்கிறான். ஜெமீன்தாருக்கு யாராவது, இவன் படித்தவன் என்று நாலு நல்ல வார்த்தை சொன்னால் கணக்கப்பிள்ளை வேலைக்காவது வைத்துக் கொள்வார்” என்று சிலர் பரிதாபப்படுவதுண்டு.

“பைத்தியக்காரர்கள், மோட்டார் கம்பெனி ஏஜண்டாக இருக்க மாதம் இருநூறு தருவதாகச் சொன்னார்கள், முடியாது என்று கூறிவிட்டேன். மில்லிலே ஒரு வேலை இருப்பதாகச் சொன்னார்கள், வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டேன். இந்த மந்தை மன்னன் வேலைக்கு நான் வந்தது மதியற்ற செயல் என்று மதியிலிகள் நினைக்கின்றனர். வேலை ஏன் எனக்கு! குழலை ஊதிக் கொம்புள்ள பிராணிகளிடம் குதூகலத்தை ஊட்டுவதை விட்டு, சபைகளிலே சென்று என் திறமையைக் காட்டினால் வித்வானாகிவிட முடியாதா, பணம் குவியாதா? நானாக, மனமுவந்து, இந்த வேலையைத் தேடிக் கொண்டேன். இந்த மட்ட ரகங்களுக்கு என் திட்டம் தெரியவில்லை, இவர்களைச் சட்டை செய்யப் போவதில்லை” என்று கூறுவான், கிருஷ்ணன், தன்னுடைய பட்டி ஆட்களிடம்.

“இது ஒரு தினுசான பைத்யம்!” என்ற முடிவுக்கு ஊரார் வந்துவிட்டனர்; உண்மைக்கும், ஊரார் நினைப்புக்கும் உறவு இருந்தது! அவனுக்கு ஒரு தினுசான பைத்யமிருந்தது உண்மைதான்! அந்தப் பித்தம், அலைகடலுக்கு அருகே, மணல் மேட்டின் மீது, அழகிய நிலவொளியிலே அவன் கேட்ட ஒரு அற்புதமான கதையினால் ஏற்பட்டது!!

"அடி அமிர்தம்! படித்து முடித்துவிட்டாயா அந்தக் கதைப் புத்தகத்தை" என்று கேட்ட லீலாவின் குரலிலே தோய்ந்திருந்த இனிமை, மணலைக் குவித்துத் தலையணையாக்கி, மனதை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி விட்டு, இருக்குமிடம் தெரிந்தால் இன்பமான மாலைக் கனவுக்குப் பங்கம் வந்துவிடுமே என்ற பயத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்த வாலிபனுக்கு விருந்தாக இருந்தது, கண்களைத் திறந் தான், குரல் வந்த திக்கை நோக்கினுன், இரண்டு இளமங்கைகள், பேசிக் கொண்டிருக்கக் கண்டான். சிந்தனையையும் செவியையும் அந்தப்பக்கம் செலுத் தினுன், மங்கையரின் பேச்சு நிற்கவில்லை.

"படித்துவிட்டேன். லீலா! என்ன அற்புதமான கதை தெரியுமோ அது!" இன்பத்திலே இரண்டாவது இடம் இந்தக் குரலுக்கு கிடைத்தது.

"என்ன கதை அது, அற்புதமான கதை!!

"அற்புதம் என்றுல் அற்புதமேதான்! கதையிலே வருகிற கதாநாயகியின் பெயர் என்ன தெரியுமோ?"

"அற்புதம் என்றே பெயரா அவளுக்கு"

"இல்லை! அதிசயம்! என்று அவள் பெயர்"

"சரி, அந்த அதிசயவல்லி கதையைச் சொல்லடி யம்மா அற்புதவல்லி!"

சொன்னுல் என்ன தருவாய்!"

"உன் புருஷனைவிட்டு ஒரு முத்தம் தரச் சொல்லு கிறேன்"

"போடி!"

இந்த இடத்திலே வாலிபன், மிகக் கஷ்டப்பட்டே சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான்.

"சொல்லடி என்றுல்......"

"சொல்லட்டுமா ?"

"ஜோதிடக்காரனைக் கூப்பிடட்டுமா. முகூர்த்தம் பார்க்க. சொல்லடி கதையை என்றால், என்னமோ, பிரமாதமான பிகுவு செய்கிறாள்"

"சொல்கிறேன். நில்லடி, கிள்ளாதே, கிரீஸ் நாட்டுக் காதல் கதை அந்தப் புத்தகம்"

"கிரீஸ் நாட்டிலேகூட, அதிசயம் என்று பெயர் வைத்தார்களா ?"

"பெரிய கேள்வி கேட்டுவிட்டாய் போடி! கிரீஸ் நாட்டுக் கதை, அதைத் தமிழிலே யோகானந்த சாரதியார் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்"

"யோகானந்தசாரதியார், காதல் கதையைத்தானா மொழி பெயர்க்க வேண்டும், வேடிக்கைதான், கதையைச் சொல்லு"

"கிரீஸ் நாட்டிலே ஒரு ஊரிலே, அதிசயம் என்ற ராஜகுமாரி ஒருவள் இருந்தாள். அவள் நல்ல அழகி. உன்னைப்போல என்று வைத்துக்கொள்ளேன். ஆனால் உனக்கு இருப்பதுபோல, கிளிமூக்கு இல்லை அவளுக்கு?"

"ஏண்டி! நீ கதை சொல்லப் போகிறாயா, உதை வாங்கப் போகிறாயா ?"

"கதைதாண்டி சொல்கிறேன். அதிசயத்தை வர்ணிக்க வேண்டாமா, அழகான பெண் என்று இரண்டே எழுத்துக்களிலேயே முடித்துவிடுகிறார் கதை எழுதியவர், ஆறு பக்கமோ ஏழோ எழுதியிருக்கிறார். படித்தால்தானே தெரியும் உனக்கு. கார்நிறக் கூந்தல், கமலக் கண்கள், வில் போன்ற புருவம், இன்னம் எல்லா அழகும் என்று வைத்துக்கொள்ளேன். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

" சரி, பழைய கதைதான், பெற்றோர்கள் ஒரு இடம் பார்த்திருப்பார்கள், இவளுக்கு வேறு ஒருவன் மீது காதல் இருக்கும், இதனுலே வீட்டிலே சண்டை பிறந்திருக்கும், அவள் அழுதிருப்பாள், அதுதானே ?"

" அவள் அழுதாள், சண்டை நடந்தது அதெல்லாம் கதையிலே உள்ளதுதான், ஆனுல், அரண்மனையிலே சண்டை நடந்தது, நீ சொல்கிறபடி அல்ல. அதுதான், அந்தக் கதையை அற்புதமான கதை என்று நான் சொன்னேன். அதிசயத்தை, அவளுக்கு இஷ்டமான புருஷனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி வீட்டிலே வற்புறுத்திஞர்கள், அவளோ, அது முடியாது, நீங்களாகப் பார்த்து யாரை நான் கலியாணம் செய்து கொள்வது என்று ஏற்பாடு செய்யுங்கள், நானுகத் தேடிக்கொள்வது முடியாது, முறையாகாது, எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னுள் "

" அடடே ! இது அதிசயமாகத்தான் இருக்கிறதடி. என்ன என்ன, இன்னெரு தடவை சொல்லு"

" உனக்கு யார் மீது இஷ்டமோ அவனைக் கலியாணம் செய்து கொள் என்று வீட்டிலே வற்புறுத்திஞர்கள், அவள், நான் யாரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்களே ஏற்பாடு செய்யுங்கள், நானுகவரனைத் தேடிக் கொள்ள முடியாது என்று கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டாள். வீட்டிலே வற்புறுத்த, அதிசயம் ஒரேயடியாகக், கூனுனுலும் குருடானுலும், முடவனுனுலும் முட்டாளானுலும், நீங்கள் பார்த்து யாரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறீர்களோ, அவனைத் தான் மணம் செய்து கொள்வேன் என்று கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டாள்."

' ஏண்டி ! அவளுக்கென்ன, பைத்யமா ?'

"அவளுக்குப் பைத்யமில்லே, அவளுடைய தகப்பனுருக்குப் பைத்யம்! அந்தப் பைத்யக்கார அரசர், சாவதற்கு முன்பு, மந்திரி சேனுபதி பொக்கிஷதார் ஆகிய மூவரையும் கூப்பிட்டு, ஒரு சாசனம் கொடுத்தார். அதிலே, என் மகள், நீங்கள் தெரிந்தெடுக்கும் ஒருவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும், என்பது என் விருப்பம், அப்படி அவள் நடந்து கொண்டால் தான், இந்த மண்டலத்துக்கு அவள் இராணியாக வேண்டும். இதற்கு மாருக, அவள் இஷ்டப்படி யாரையேனும், அவள் கலியாணம் செய்து கொள்வதானுல், இந்த இராஜ்யத்தை அவள் ஆட்சி செய்யும் உரிமையை இழந்து விட வேண்டும். நீங்கள் வேறு ஒருவரையோ, உங்களில் ஒருவரையோ, ராஜ்யாதி காரியாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று நாம் உத்தரவிடுகிருேம்—என்று குறித்திருந்தார்."

"சரியான, பைத்யமடி; அந்த அரசன்"

"இல்லே, அவனும் ஒரு காரியப் பைத்யம்தான். மந்திரி, சேனுபதி, பொக்கிஷதார், ஆகிய மூவரும், அயோக்யர்கள் என்பது, அரசனுக்குத் தெரியும். தனக்குப் பிறகு, தன் ஒரே மகள், அதிசயம், இந்த அயோக்யர்களின் சதியினுல் சங்கடப்பட வேண்டிவரும் என்று அஞ்சினுன். அதிசயத்துக்கு யார் புருஷனுக வருகிருனே, அவனைப்பற்றி அவதூறுகள் கிளப்பி, மக்களைத் தூண்டி விட்டுத் தொல்லே விளேவிப்பார்கள் என்று பயந்த மன்னன், அதிசயத்துக்குக் கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை அவர்களிடமே தந்துவிட்டால், பிறகு, அவர்களாகப் பார்த்து யாரை அதிசயத்துக்குப் புருஷனுக்குகிருர்களோ, அதே ஆள் மீது அவதூறு கிளப்பினுல் ஜனங்கள், அந்த மூவரையே குறை கூறுவார்களே தவிர அதிசயத்தின் மீது ஆத்திரப்பட மாட்டார்கள் என்று யோசனே செய்து தான் மன்னன், சாசனம் எழுதினுன்."

" அது சரி! ஆனால், அதிசயம், தானாக ஒரு புருஷனைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளவும் உரிமை இருந்ததே சாசனப்படி!"

" இருந்தது, ஆனால் நிபந்தனை இருந்ததே. தனக்கு இஷ்டமானவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதனால், இராஜ்யத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்றல்லவா சாசனம் இருந்தது. அதனுடைய கருத்து என்ன வென்றால், அப்படி அதிசயத்துக்கு யார் மீதாவது உண்மையான காதல் ஏற்படுமானால், அது யாராவது ஒரு வீரமுள்ள அரச குமாரனாகத் தானே இருப்பான், அவனுக்காக அதிசயம் ஒரு இராஜ்யத்தையே தியாகம் செய்தால் நஷ்டமில்லை! அவன் வீரத்தால், அவள் இழந்த இராஜ்யமும் மீண்டும் கிடைத்து விடும் என்று அரசன் நினைத்தான்."

" அது எப்படியடி அவன் அப்படி நினைக்கலாம்? அந்த அதிசயம் என்ன, அரசகுமாரனையே தானா காதலிப்பாள்? அரச குமாரி அரச குமாரனைத்தான் காதலிக்க வேண்டும் என்று விதியா? சட்டமா? காதலுக்குப் பிறகு வேலையே இல்லையே. சீச்சீ! கதை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை"

" கேளடி மேலே! அதற்குள் உன்னுடைய மெடலைக் கொடுக்க மறுக்கிறாய். பெரும்பாலும் அந்த அரசன் எண்ணியபடி தானே நடக்கிறது, இராஜகுமாரி, இராஜ குமாரனைத் தானே மணம் செய்து கொள்கிறாள். உன் வரையிலே பாரேன், என்ன நடக்கும்? நீ ஒரு ஜெமீன் தார் மகள், இன்னொரு ஜெமீன்தாரன் மகனைத்தானே நீ கலியாணம் செய்து கொள்வாய்?"

" அது தான் தப்பு! என்னை நீ சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. என்னைப்பற்றியும் உனக்குத் தெரியவில்லை, காதலைப்பற்றியும் உனக்குத் தெரியவில்லை"

"காதலிலே நீ கரை கண்டவள்! யாராவது ஒரு ஜெமீன்தாரன் மகனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமல், உங்கள் தோட்டக்காரன் மகனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிருயா?"

'தோட்டக்காரன் மகன் தானு? ஏன், எனக்குக் காதல் ஏற்பட்டால், எங்கள் மந்தையிலே மாடு மேய்ப்பவனைக்கூட நான் கலியாணம் செய்து கொள்வேன்''

"ஓஹோ! சரி, சரி, நீ பெரிய காதல் சுவை அறிந்தவள். உன கதையை நடக்கிறபோது பார்ப்போம், நடந்த கதையைக் கேள். என்னமோ அந்த பைத்தியக்காரன் அப்படி ஒரு ஏற்பாடு செய்து விட்டு இறந்தான். உடனே, மூவர் தானே அரண்மனைக்குப் பொறுப்பாளியானுர்கள், அவர்கள், எபபடியாவது அதிசயத்தை அவள் இஷ்டப்படி கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி செய்து விட்டு, ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டும் என்று சதி செய்யத் தொடங்கினுர்கள். காதலின் மேன்மையைப்பற்றிய கவிதைகளை யெல்லாம் கொடுத்தார்கள், படிக்க காதல் ரசமுள்ள நாடகங்களை அரண்மனையிலே நடத்தச் செய்து அதிசயத்தைக் காணச் செய்தார்கள். காதலை விளககும் சித்திரங்களைத் தயாரித்து அரண்மனையிலே நிரப்பினுர்கள். அவர்கள் தங்களாலானதை எல்லாம் செய்து பார்த்தார்கள், அதிசயத்தின் மனதிலே காதல் முளைக்க வேண்டும் என்று. முடியவேயில்லை. அவள் ஒரே பிடிவாதமாக, எனக்கேற்ற கணவனை நீங்களே தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று கூறி விட்டாள். அவளுக்குச் சாசனத்தின் தகவல் தெரியும் என்பது, அந்த மூன்று முட்டாள்களுக்குத் தெரியாது. அரசகுமாரி! நேற்று நமது நந்தவனத்திலே இன்னிசை பாடிய இளையவனிடம் தங்களுக்கு இஷ்டமா? என்று கேட்பார் மந்திரியார். "ஆமாம், இசைவாணனிடம் எனக்கு எப்போதும் மதிப்பு உண்டு" என்று கூறுவாள்

அறிவுள்ள அதிசயம். "மணம் செய்து கொள்ள......" என்று தந்திரமாக வலைவீசும் பேச்சை ஆரம்பிப்பார் மந்திரியார். "தங்கள் உத்திரவு அதுவானால் தடை யில்லை" என்று தயக்கமின்றிக் கூறுவாள் அதிசயம்.

"எங்கள் உயிரை வாங்க வேண்டாம். எங்க ளுக்குத் தெரியுமா இதெல்லாம்? சரியான வேலை தருகி றீர்கள், ஆள் தேடும் வேலை" என்று கோபிப்பார்கள் மூவரும் சில சமயம்.

"தேடித் திரிவானேன். ஓலை அனுப்பிப் பல தேசத்து மன்னர்களையும் வரவழைத்து விடுங்கள்" என்று யோசனை கூறுவாள் அதிசயம். அகப்பட்டுக் கொண்டாள் அரசகுமாரி என்று நினைத்து மந்திரியார், "ஆஹா அது செய்கிறோம். சகல மன்னரையும் தருவிக் கிறோம் அவர்களிலே யாருக்கு......" என்று சுயம்வர இலட்சணத்தை மனதிலே புகுத்துவார். உங்கள் தந்திரம் என்னிடம் பலிக்காது என்று கூறுவது போல் ஒரு தடவை புன் சிரிப்புடன் இருந்து விட்டு, உடனே, "யாருக்குத் தாங்கள் மாலையிடச் சொல்கிறீர்களோ, அவரை நான் மணம் செய்து கொள்வேன்" என்று கூறுவாள் அதிசயம். "அதற்கு ஒரு மந்தையை ஓட்டிக் கொண்டு வருவானேன்" என்று கோபிப்பார் சேனாதி பதி. "ஒரே இடத்திலே இருந்தபடி சிரமமில்லாமல், எனக்கு ஏற்றவன் யார் என்று நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கலா மல்லவா? என்று சாமர்த்தியமாகப் பதில் கூறுவாள் அதிசயம்."

"அது கிடக்கட்டும், அவளுக்கு உண்மையிலேயே யாரிடமும் காதல் ஏற்படவே யில்லையா?"

"நல்ல கேள்வி கேட்டு விட்டாய் போடி! எந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் காதல் உண்டாகாது? எல்லோ ருக்கும் உண்டாகித் தான் தீரும். ஆனால் எத்தனை

பெண்கள் தாங்கள் கொண்டுள்ள காதலை வெளியே சொல்ல முடியும் ? சொல்லித்தான் என்ன பிரயோஜனம் ? அவர்கள் இஷ்டப்படியா நடக்கும் சேலைக்கும் நகைக் குமே இன்னமும், பெரியவர்கள் இஷ்டம் சட்டமாக இருக் கிறது, காதல் விஷயத்திலே, என்னடி செய்ய முடியும் பெண்கள் ? கதைப் புத்தகம் படிக்கலாம்.''

"ஓஹோ, அது தான் நீ கதை படித்துத் திருப்தி அடைந்து வருகிருயோ ?

"போதுமடி சிரிப்பு, நான் கதை படித்துத் திருப்தி அடைவது இருக்கட்டும், நீ அதைக் கேட்டே திருப்தி அடைகிருயல்லவா.!"

"சரி, சரி, வாயாடாதே, கதையை முடி !!"

"எப்படியாவது கலியாணத்தை முடித்தாக வேண் டும் என்று துடித்தனர் மூவரும். இந்தச் சமயத்திலே, நீ கேட்டாயே, அதிசயத்திக்கு யார் மீதும் உண்மையான காதல் உண்டாகவில்லையா என்று, அது ஏற்பட்டது. ஒரு சுந்தரமான புருஷன், அடுத்த இராஜ்யத்து இள வரசன், அவன் ஒரு நாள் அதிசயத்தைக் கண்டான்,"

"பஞ்சபாணம் பாய்ந்தது......"

"இல்லை ! ஒரே ஒரு பாணம் பாய்ந்தது. அதிசயத் தின் மீதல்ல, அவள் வளர்த்து வந்த மான் மீது, அரச குமாரன் விட்ட பாணமல்ல, அவனைத் திருடன் என்று சந்தேகித்து அதிசயத்தின் பாதுகாப்புக்காகப் பூங்கா வனத்திலே உலவிவந்த காவலாளி விட்ட பாணம்.''

"அவன் என்ன, காவலாளி கண்டு திருடன் என்று நினைக்கும்படி அவ்வளவு கேவலமான உருவமுடைய வனா ?"

"நான் தான் முதலிலேயே சொன்னேனே, சுந்தர மான புருஷன் என்று. அங்கே அவன் மாறுவேடத்திலே வந்திருந்தான் ''

“ அப்படிச் சொல்லு.”

“ மான் மீது பாணம் பாய்ந்தது, அரசகுமாரி அழுதாள். தான் விட்ட கணை தவறி மான் மீது பட்டது தெரிந்தால் உயிருக்கு உலை வருமென்று பயந்து காவலாளி ஓடி விட்டான். மாறு வேடத்திலிருந்த மன்னன் மகன் அவளருகே சென்று தேறுதல் கூறிப், பாணத்தை மெள்ள எடுத்து விட்டுப் பச்சிலை பூசி, மானுக்குச் சிகிச்சை செய்து கொண்டே, தேனைக் கலந்து பேசத் தொடங்கினுன்.

“ போதுமய்யா உமது பேச்சு! என் நந்தவனத்திலே நுழைந்ததுமன்றி, என் மானையும் கொல்லப் பார்த்தீர்.” என்று கோபத்தோடு பேசினுள் அதிசயம்.

“ கணை விட்டது நான் அல்ல கையிலே வில் இல்லை, முதுகிலே அம்புருத் துணியுமில்லை, பாருங்கள் ” என்று விநயமாகப் பதில் கூறினுன் அரச குமாரன். அவள் பார்த்தாள்! வில்லும் அம்பும் இல்லை, ஆனுல் அவனை வெல்லும் புன்னகையும் கண்களிலே காதல் ஒளியும் கண்டாள், மனதிலோர்வித இன்பம் புகக் கண்டாள், மானைத் தடவியபடி மௌனமாகக் குனிந்து நின்ருள், மானைத் தடவிக் கொடுத்த இருவரின் கரங்களும் சந்தித்தன, இருவரின் விழிகளும் உடனே சந்தித்தன, ஒருவரின் விழி மற்றவரின் இருதயத்தைத் தடவிப் பார்க்கத் தொடங்கின. காதல் பிறந்தது, அவளுக்குக் கவலையும் பிறந்தது, இளைஞனை மணந்தால் ராஜ்யத்தை இழக்க வேண்டும் என்ற கவலை இல்லாமற் போகுமா ?

“நீர் யார் ? என்று கேட்டாள் ராஜகுமாரி, நானு ? நான் ஓர் பாக்கியசாலி!” என்ருன் அரசகுமாரன். “ ஊர் ?” என்று கேட்டாள் அவள், பிறந்த இடம் வீணுபுரி, இப்போது இருக்குமிடம் இன்பபுரி ” என்ருன் அவன். “ கவியோ ?” என்று அரசகுமாரி கேட்டாள்,

அவனுடைய பேச்சின் நடையழகைப் புகழ்ந்து. "கால்கள் இரண்டே காணுய்" என்று அவன், தன் புலமையையும் நகைச் சுவையையும் காட்டும் முறையிலே பதில் கூறினுன் "

" எனக்கு விளங்கவில்லையே !"

" கவி, என்ருல் குரங்கு என்றும் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. அவள் அவனை நீர் கவியா என்று கேட்டதும் அவன் எனக்கு இரண்டே கால்கள், நான குரங்கல்ல என்று கூறினுன் "

" அந்தக் கோணல் பேச்சுப் பேசுவானேன் அவன். ஆளுக்குக் குரங்கு புத்தி போலிருக்கிறது "

" புத்தி சரியாகத்தானடி இருந்தது. பேச்சு குளறுமல்லவா, சம்பந்தா சம்பந்தமின்றித் தானே இந்த ஆண்கள், திடீரென ஒரு பெண்ணைக் கண்டால் பேசுவது வழக்கம் "

" உண்மையான பேச்சு ! பார்வை, பேச்சு, எது சரியாக இருக்கிறது, பெண்ணைக்காணும் ஆணுக்கு, சரி, கதையைச் சொல்லு."

" இருவருக்கும் நெடு நேரம் பேச்சு நடந்தது, காதல் ஒப்பந்தம் ஆகி விட்டது."

" என்ன ? அவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்வது என்ரு ?"

" ஆமாம ! அவள் அந்தத் தீர்மானத்திற்கு வந்தாள். அவனே, மகிழ்ந்தான். ஆனுல் ஒரு யோசனை கூறினுன். நமது காதல் இரகசியமாகவே இருக்கட்டும். மூன்று முண்டங்களையும் சரியானபடி அவமானப்படுத்த வேண்டும். நான் முதலிலே, நல்ல படை திரட்டி வைத்து விடுகிறேன், உங்கள் இராஜ்யத்து எல்லையில். சாசனத்தின்படி சரியான புருஷனைத் தெரிந்தெடுக்கும்படி அவர்

களை நீ வற்புறுத்தியபடி இரு. கடைசியில் யாரையாவது அவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்து உன் தலையிலே கட்டப் பார்ப்பார்கள். அவன் எப்படிப்பட்டவனுனாலும், சம்மதித்து விடு. கலியாண ஏற்பாடுகளும் நடக்கட்டும், அந்தப் பந்தலிலேயே, மூவரையும் அவமானப்படுத்தி, நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று அரச குமாரன் கூறினுன். அவர்களின் காதல் ஒப்பந்தத்தை, முத்தங்களால் பொறித்துக் கொண்டனர்.

கோபமும் சலிப்பும் கொண்ட மூன்று சதிகாரரும், யாராவது தலையாட்டியைப் பிடித்து அதிசயத்துக்குக் கலியாணம் செய்து விட்டு, அவனை ஆயுதமாகக் கொண்டு, அதிகாரத்தைத் தங்கள் கையிலே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டுக்குத் துணிந்து விட்டனர். அதற்காக ஒரு தலையாட்டியைத் தயார் செய்து பழக்கியும் விட்டனர். அவன் ஒரு சாதாரணப் போர் வீரன். முதலிலே பயந்தான், பிறகு ஆசை அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது, சதிகாரரின் யோசனைக்கு இணங்கினுன். அதிசயம் அவனை மணுளனுக ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதித்தாள். கலியாண நாள் குறிக்கப்பட்டது. அதிசயம் தான் காதலித்த இளவரசனுக்கு ஓலை அனுப்பினுள். ஆபத்து நெருங்குகிறது, அடியாளைக் காப்பாற்ற வாரும், எனக்கு இராஜ்யம் வேண்டாம், தங்களுடன் வாழும் ரசமான வாழ்க்கை தான் வேண்டும். எதையாவது எண்ணிக் கொண்டு, கடைசி நேரத்திலே, தாங்கள் கலியாணப் பந்தலுக்கு வராமலிருந்து விட்டால், என் கதி என்னுகும்? யாரோ ஒரு வழிப்போக்கன், வஞ்சகன், அயோக்யன் என்னைத் தொட நான் சம்மதியேன். மணப்பந்தல் பிணப்பந்தலாகும். மன்னு! மறவாதே! குரங்குக்குப் பூமாலையா? என்று எழுதியிருந்தாள். கலியாணத்திற்கு நாலு நாட்கள் இருக்கையிலே, மாப்பிள்ளையை மன்னன் மகன் இரகசியமாகச்

சந்தித்து, காதலின் மேலான தன்மையை விளக்கினன், அரச குமாரியின் ஓலையைக் காட்டினன், தனது படை பலத்தையும் உறுதியையும் எடுத்துக் கூறினன், எந்தக் காரணம் கொண்டும் அந்தக் கலியாணம் நடைபெருது என்பதை அவன் மனதிலே பதியும்படி செய்து, தன்னுடைய ஏற்பாட்டுக்கு அவன் இணங்கினல், பரிசு தருவதாக வாக்களித்தான். போர் வீரன், காதலின் புனிதத் தன்மையையும், அரச குமாரனின் போர்த்திறனையும் உணர்ந்து கொண்டு, அரச குமாரனுக்கு உதவுவதாகச் சம்மதித்தான். எதுவும் நடைபெருதது போலவே நடந்து கொள். மனப் பந்தலுக்கு நான் வருவேன், உன்னுடைய தோழனுக இருப்பேன். நான் எது சொன்னுலும். "ஆமாம்" என்று சொல், எது செய்தாலும், "சரி" என்று கூறு, உனக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராதபடி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன், என்று கூறினன். இருவரும் நண்பராயினர், சதிகாரருக்கு இது தெரியாது.

கலியாணம் ஆடம்பரமாக ஆரம்பமாயிற்று. புரோகிதன் உரத்த குரலிலே, சுபவேளையிலே மந்திரங்களை கூறத் தொடங்கினன். மணப்பெண் நெருப்பின்மீது நடப்பவள்போல நடந்துவந்து சேர்ந்தாள். மாப்பிள்ளை கெம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான். தங்களின் சமர்த்யதை தாமே புகழ்ந்துகொண்டு மூவரும் முடிதரித்த மன்னர் போல் உட்கார்ந்தனர். மாப்பிள்ளைத் தோழனுகத் தன் காதலன் இருக்கக் கண்டதும், அரசகுமாரிக்குத் தைரியம் பிறந்தது.

"முகூர்த்தவேளை நெருங்குகிறது. நடக்கட்டுமே" என்முர் மந்திரியார். மாப்பிள்ளைத் தோழனை மாறுவேடம் பூண்டிருந்த அரசகுமாரன், "அரசே! இந்தக் கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்த இந்த மூன்று உத்தமர்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்கிய பிறகே, மாலைசூட்டப்

போவதாகச் சொன்னீர்களே" என்று மணக்கோலத்திலிருந்தவனை நோக்கிக் கேட்டான். முன் ஏற்பாட்டின் படியே அவன், "ஆமாம்!" என்றான். மூவரும் திகைத்தனர். "பரிசுகளைத் தரவோ?" என்று கேட்டான் இளவரசன், "ஆமாம்" என்றான் மாப்பிள்ளை. இளவரசன் தன் ஆட்களை அழைத்து ஏதோ கொண்டுவரச் சொன்னான். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் மூன்று கழுதைகளைக் கொண்டுவந்து வேலையாட்கள் நிறுத்தினர். மூவருக்கும் அடக்கமுடியாத கோபம் பிறந்தது. மணவினைக்கு வந்திருந்தவர்களும், இதென்ன விந்தை என்று கூறினர். "அரசே! இந்தப் பரிசுப்பரிகளின்மீது இவர்களை ஏற்ற வேண்டியதுதானே" என்று கேட்டான் இளவரசன், "ஆமாம்!" என்றான் தோழன், அரசகுமாரி சிரித்தாள், மக்கள் ஆத்திரமடைந்தனர், இதற்குள் ஊருக்குள்ளே, சிறு சிறு பிரிவாக வந்து சேர்ந்த இளவரசனின்படை, ஆத்திரமடைந்த மக்களை அடக்கத் தொடங்கிற்று. கழுதைமேல் பலாத்காரமாக மூவரையும் தூக்கிவைத்துக் கட்டச் செய்தான் இளவரசன். கலியாணப் பந்தலில் ஒரே குழப்பமாகிவிட்டது. சன்மானம் கிடைக்காமற் போகிறதே என்று புரோகிதர் புலம்பினார். உடனே மாறுவேடத்தைக் கலைத்துவிட்டு, நின்றான் இளவரசன், அவன்மீது சாய்ந்துகொண்டு புன்னகை புரிந்தாள் அதிசயம். பிறகு மக்களிடம், சாசனத்தின் முழு விவரத்தையும், சதிபுரிந்த மூவர் செயலையும் கூறினான். மக்களின் கோபம், சதிகாரர்மீது பாய்ந்தது. ஒருபுறம், கலியாண ஊர்வலம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் மற்றோர்புறம் கழுதைமீது, ஏறிய கனவான்களின் ஊர்வலம் நடந்தது, இராஜ ஊர்வலத்திலே கூட்டம் குறைவுதான்! இளவரசன் தனக்கு உதவிபுரிந்த நடிப்பு மாப்பிள்ளைக்கு நல்ல பரிசுகள் தந்தான். அதிசய ராணியும் அவளை மணம்புரிந்துகொண்ட அழகேச மன்னனும் அனேக ஆண்டுகள் நீதிநெறி வழுவாமல் அரசாண்டு

வந்தனர். அவ்வளவுதான் கதை. ஆனால் அதிலே உள்ள காதலைப்பற்றிய வர்ணனைகளைப் படித்தால் பெண்களுக்குப் பைத்யம் பிடித்துவிடும்."

"அதென்னடி அம்மா, பெண்களுக்குத்தானா அவ்வளவு சபலபுத்தி. அவர்கள்தானா காதல் விஷயமாகப் படித்தால் பைத்யமாவார்கள. ஆண்கள் படித்தால் மட்டும் பைத்யம் பிடிக்காதா?"

"ஆண்களுக்குப் பரிந்து பேசுவதாகவா நீ நினைத்துக்கொண்டாய்? போடி அசடே! பெண்களுக்குக் காதலைப்பற்றிப் படித்தால் பித்தம் பிறக்கும். ஆண்கள் அதுபோலப் படிக்கவே தேவையில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பெண்ணைக் கண்டாலே பித்தம் தானாகப் பிறந்து விடுகிறதே."

"அப்படிச் சொல்லு! அற்புதமான கதைதாண்டி, நான்கூடப் படிக்க வேண்டும. மனதுக்கு இசைந்தவன் மாடு மேய்ப்பவனாக இருந்தாலும், அவனோடு வாழ்வது தான் இன்பம்."

* * *

அமிர்தம், அன்று சொன்ன கதை. கிரேக்க ஆசிரியர் எவரும் எழுதியதல்ல! யோகானந்தரின் மொழி பெயர்ப்புமல்ல. அவளுடைய கற்பனை! இந்த அற்புதமான கதையைக் கேட்டபோது முளைத்தது கிருஷ்ணனுக்கு பித்தம். கிருஷ்ணன் கதைபேசிக் கொண்டிருந்த கன்னியர் போலவே, கல்லூரியிலே படித்துக்கொண்டிருந்தவன் தான். கடலோரத்திலே வழக்கப்படி மாலை வேளையிலே உலவச்சென்று, இந்த உல்லாசிகளின் கதையைக் கேட்டான். கதையின் போக்கைவிட, லீலாவின் காதல் விளக்கம் அவனுக்கு மிகமிகப் பிடித்தது. மந்தையிலே மாடு மேய்ப்பவனானாலும்! ஆஹா! எவ்வளவு உயர்தரமான உத்தமமான, தெய்வீகக் காதல் இது, என்று

எண்ணி எண்ணிப் பூரித்தான். மாடு மேய்த்துத்தான் இப்படிப்பட்ட மங்கையைப் பெற முடியும் என்ருலும் சரி, இவளுடைய காதலேயே பெறுவது என்று தீர்மானித்தான். அவனுக்கு அடுத்தநாள் முதல், ஸ்நோவும், பவுடரும், சென்டும், சிகரெட்டும், தையற் கூலியும், வாஷிங் கம்பெனிப் பாக்கியும், செலூன்செலவும் அதிகரித்துவிட்டது. காதல், காதல், காதல் பிறந்திடில் காசுபோதல், என்ருகிவிட்டது. கிருஷ்ணன் F. A.-வின் நிலைமை.

பர்மாவிலே வியாபாரம் செய்யச் சென்ற அவன் தகப்பனுரின் கதியோ, படுமோசமாகிவிட்டது, பெருத்த நஷ்டம், ஊர் திரும்பினுர், பட்டை விபூதியும், பழிதீர்த்த ஈசுவரர் கோயில் படிக்கட்டுமே கதி என்று, கிருஷ்ணனின் கல்லூரிப்படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்தப் படிப்பு இடையிலே பட்டுப்போனதேயொழிய காதல் படிப்பு துளிர்விட்டபடியே இருந்தது. காதற்கதைகளை ஆசிரியராகக் கொண்டான். தோட்டக்காரியை மணந்துகொண்ட மன்னன் கதை, குதிரைக்காரனை மணந்துகொண்ட ராஜகுமாரி சரித்திரம், முதலியவைகளைப் படித்தான் பரீட்சைக்குத் தயாராக! ஒரு கதாசிரியர் எழுதினுர், "பார்த்தவுடனே ஒரு மங்கையின் மனதிலே உன்னைப்பற்றி மதிப்புப் பிறக்க வேண்டுமானுல் உடை, உடை, உடை அதுதான் முக்கியம். தம்பி நீ தரித்திரத்திலே புரண்டாலும், எந்த மங்கையிடம் வெற்றி பெற விரும்புகிருயோ, அவள் காணும்போது, உன் உடை உயர்தரமானதாக, நாகரிகமாக, கூடுமானுல் ஆடம்பரமாக இருக்க வேண்டும்" என்று புத்திகூறினுர். ஏழ்மைக்கும் விலை உயர்ந்த உடைக்கும் பொருத்தமிராதே, என்பது பற்றிய கவலையை அந்த ஆசிரியர், வாசகருக்கே விட்டுவிட்டார். ஏழையாக இருந்தாலும் ஆடம்பர உடையைப் பெறும் விதம் என்ன என்பது

பற்றியும் அவர் எழுதவில்லை! வேருேர் ஆசிரியர், "படா டோபமாக உடை அணிந்தவர்களைக் கண்டாலே பாவையர் விரும்ப மாட்டார்கள்" என்று எழுதிவிட்டார். மற்ெருருவர், "பணிவு! பணிவு! அந்தப் பூஷணம் உங்களிடம் உண்டா என்றுதான் பெண் இனம் கேட்கிறது. அவர்களைக் காணும்போதே ஒரு பணிவு, ஒப்புக்காவது, பாவனைக்காவது, உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். பேச்சிலே, செயலிலே, நடை உடை பாவனையிலே பணிவு காட்டிஞல், இணங்காத பெண் இகபரம் இரண்டிலுமில்லை" என்று தீட்டிவிட்டார். "காதலிலே வெற்றி தானே வேண்டும்! இதோ அதற்கு மார்க்கம்" என்ற பீடிகையுடன் துவக்கினர் இன்னுமொருவர், கிருஷ்ணன் அதைப் படித்துப் படித்து மனதைக் குழப்பிக்கொண்டான், எருமை மிதித்த சேறுபோலாகி விட்டது அவன் மனம். "பகலவனைக்கண்டு பங்கஜம் மலரும், அவளை மகிழ்விக்க அருகே இரு. எப்போதும் இரு, பிறகு அவள் உனக்குச் சொந்தம், இது அயன் விதி" என்ருர் மற்ருேர் மேதாவி, இது மிகப் பிடித்தமாக இருந்தது கிருஷ்ணனுக்கு. இவைகளை எல்லாம்விட, கிருஷ்ணனைச் செயலிலே இறங்க வைத்தது, வேருேர் விற்பன்னரின் ஏடு. அவர் தீர்மானமாகச் சொன்ஞர் தமது கைகண்ட முறையை. "இது கைகண்ட முறை, காலம்கண்ட முறை கவி கண்டமுறை, கடவுள் கண்டமுறை" என்று ஆரம்பமாயிற்று அவருடைய நூல்.

"காதலில் வெற்றி! வெற்றியில் காதல்! கேளப்பா, கேள். பசு, பாம்பு, பாலர், புலி முதலியவற்றை அடக்கக் கூடிய வித்தையைக் கூறுகிறேன் கேள். பெண்ணின் பிரேமையைப் பெற வழியென்ன என்று கூறுவதை விட்டு, உம்மை யாரைய்யா, புலியையும் பாம்பையும், அடக்கும் வழியைக் கூறச்சொன்னது என்று கேட்கிருயா? கேட்பாய்! எனக்குத் தெரியும் நீ கேட்பாய் என்று.

அட பைத்தியக்காரா! புலியையே, பாம்பையே, குத்த வரும் காளையையே, மயக்கி அடக்க நான் மார்க்கம் கூறினால், துடியிடையும் பெடைநடையும், குளிர்மனமும் கூத்தாடும் கண்களும் கொண்ட பெண்களையா, அந்த முறையினால் மயக்க முடியாது! யோசித்துப் பார்! இரும்பைப் பிழிய வழி சொல்லுகிறேன், கரும்பைப் பிழிய முடியுமோ இதனால் என்று கேள்வி கேட்பாயோ? புரிந்ததா. இனிக் கேள் முறையை. பாம்பும் புலியும், பசுவும பாலரும், கொலையாளியும் மதயானையும், இசையினால் கட்டுப்பட்டு விடும், அடங்கிவிடும், அடிபணியும், அன்பு காட்டும்; இலக்கியங்கள சான்று பகரும், வரலாறுகளைப்படி, இன்றும் காணலாம், இசையில் இனிமையால் காதலிலே வெற்றி கண்டவர்களை. இசையைப் பயின்றாய் இன்பவல்லியை வென்றாய் என்று உலகு கூறும். இசைவாணனாகிவிடு. அம்முறையிலும் சிறந்தது குழல்! யாழ் அதை விடச் சிறந்தது, சற்றுச் சிரமம், குழலைக் கையிலே எடு, கருங்குழலியரைக் காணிக்கை பெறு என்று கூறுவேன். கண்ணன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். என் அப்பன் சாமள வர்ணன் அந்தக் குழலின உதவியினால், கோகுல மணிகளை, கோபிகா ரத்தினங்களை, மயக்கி மகிழ்வித்து, மகிழ்ந்து, நம்மையும் மகிழ்விக்கிறானன்றோ! குழல் இல்லையேல், கோபிகா ஸ்திரீகளுடன் கண்ணனின் காதற்களியாட்டங்கள் இல்லை, அந்த ஆட்டம் இல்லையேல், கண்ணன் இல்லை, கண்ணன் இல்லையேல் கீதை யில்லை, கீதையில்லையேல் நமது மதம் இல்லை, நமது மதம் இல்லையேல், நாம் இல்லை!" என்று முடித்தார் அந்த மூதறிஞர்.

கிருஷ்ணன் செயலில் இறங்கினான், குழலை எடுத்தான், பலருடைய செவிகளுக்குக் குடைச்சல் நோயைத் தந்தான். ஜெமீன்தாரர் வீட்டுப்பெண்ணை வீழ்த்த வேண்டுமென்ற விரதத்தைக் கொண்டான், சரிகமபதனியை ஓய்வின்றி ஊதினான், வர்ணம், கீர்த்தனம் எனும் கட்டங்களை விரைவாகத் தாண்டினான், நாதம் ஜிலுஜிலுப்பாக இருக்கிற

தென்பதற்காக, கச்சேரி சான்சு வரத் தொடங்கிற்று, சில பஜனைக்கோயில்களில். போயிருந்தால் கிடைத்திருக்கக்கூடிய கடலை தேங்காய்மூடி, கழுத்துப் பூச்சரம் ஆகியவற்றைத் தியாகம் செய்தான். குழலில் போதுமான பயிற்சி கிடைத்தது என்று தைரியம் பிறந்ததும் ஜெமீன் வீட்டு மந்தை மன்னனானான், மாடுகளை மயக்கப் பழக்கினான், மாதும் மயங்கினதாகத்தான் கருதினான்.

கிருஷ்ணனின் குழல் லீலாவுக்குக் களிப்பூட்டிற்று. காதலை ஊட்டவில்லை, கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தானதும், லீலா தனது காதல் நினைவுகளைத் தூக்கி எறிந்தாள். சாயம்போன சேலையைப் பழய பிரேமைக்காக எந்தப் பெண் அணிந்து கொள்வாள்.

இன்று கேட்போம், நாளை கேட்போம், என்று ஏங்கிக்கிடந்த கிருஷ்ணனிடம் ஒருநாள், லீலா வலியவந்து பேசலானாள்.

"குழல் வாசிப்பு மிக அருமையாக இருக்கிறது" என்றாள் லீலா. உன் குரலின் இனிமையைவிடவா, என்று பேசவேண்டும் காதல் விளக்க நூலின்படி. ஆனால் அவன் எண்ணத்தை எடுத்துரைக்க நாவிற்குத் துணிவில்லை.

"இது என்ன பிரமாதம்!" என்று கூறினான்.

"நான் ஒவ்வொருநாளும் அந்தவேலிப்பக்கம் நின்று கேட்டுக்களிப்பது வழக்கம்" என்று லீலா கூறினாள். "நீதானே, என் நாதத்துக்கே ஜீவன்! என் தீபத்தின் திரியே! வாழ்க்கையின் வழியே! இன்பத்தின் இருப்பிடமே! இருதய பீடத்தின் தேவியே! என்று அர்ச்சிக்கும்படி அவனுடைய ஆசிரியர்கள்—காதல் விளக்க ஏடுகள்—தூண்டின, பயனின்றி.

"தங்கள் குழலின் சக்தியை நான் பரீட்சிக்க விரும்புகிறேன்" என்று லீலா சொல்லிவிட்டு, அவனுடைய

பேச்சுக்கு எதிர்பார்த்து நின்ருள். சில விநாடி அவன் பேசவேயில்லை. "இனிமேலா பரிட்சிக்க வேண்டும் என் குழலின் சக்தியை. ஜெமீன் இதோ, என் காலடியிலே, கிடக்கிறதே, குழலின் சக்திக்குப் பரிட்சை இனியுமா?" என்று எண்ணினுன், பூரித்தான்.

"அடுத்த ஊரிலே" என்று ஆரம்பித்தாள், லீலா.

"என்னைவிட அழகாகக் குழல் வாசிப்பவர் இருக்கிருரா?" என்று பயந்து கேட்டான் கிருஷ்ணன்.

"இல்லை! உங்களுடைய கானத்துக்கு ஈடு எங்கிருக்க முடியும்? நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் மந்தையிலே மாடு மேய்ப்பவராக மாறுவேடத்திலே இருக்கிறீர், மதுசூதனரின் மறு அவதாரம் நீர்" என்ருள். லீலாவின் கரத்திற்குப் பதில் குழல்! அவளுடைய அதரத்திற்குப் பதிலாகக் குழலைத் தன் உதட்டிலே பொருத்திஞன், கண்ணே, மணியே, காதல் கொண்டேன், என்று கூறுவதற்குப் பதிலாகக் குழலிலே சாரிபமகரிசநிதனிசாச என்று ஆரம்பித்தான்.

"கொஞ்சம் இதைக் கேளுங்கள்" என்று கூறி ஆரம்பத்திலேயே கானத்தைக் கொலை செய்துவிட்டாள் லீலா.

"அடுத்த ஊரிலே அமிர்தம் என்று ஒரு தாசி இருக்கிருள். கொஞ்சம் படித்தவள். பெரிய கர்வம் பிடித்தவள். சங்கீதத்திலே மகா புலியாம் அவள். எந்த வித்வானையும் மதிப்பதில்லையாம். அதிலும் குழல் வாசிப்பவர்களைக் கேவலப்படுத்துகிருளாம். இவ்வளவு இனிமையான குழல் வித்வானுன நீர் எப்படியாவது அவளுடைய கர்வத்தை அடக்க வேண்டும். தங்கள் வித்தையின் திறமைக்கு இது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல. எப்படியாவது அவளை மயக்கி, அவள் வீட்டிலே தங்கிவிட வேண்டும். அவள் தங்களிடம் காதல்கொண்டு கதற வேண்டும்.

அந்த வெற்றியை எனக்குக் கடிதமூலம் தெரிவிக்க வேண்டும், தங்கள் செலவுக்கு இந்தத் தொகை, நாழியாகிறது, நான் வருகிறேன். ஜெயத்தோடு திரும்ப வேண்டும், யோசிக்க வேண்டாம்" என்று கூறி, ஒரு பண முடிப்பைக் கிருஷ்ணனிடம் தந்துவிட்டுக், கடைக்கண்ணால் அவனைச் சித்திரவதை செய்துவிட்டுச் சென்றாள் அந்தச் சிங்காரி. மறுக்கவோ நேரமில்லை, மனமுமில்லை. "உன்னைப் பலரும் புகழக் கேட்டால் அவள் மனம்—அதாவது நீ காதலிலே வெல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறாயே அவளுடைய மனம்—உன்னிடம் வற்றாத, மாறாத காதலைச் சொரியும்" என்று அவன் படித்திருக்கிறான். எனவே தாசி அமிர்தத்தை வெற்றிகொள்ளச் சென்றான். ஜெமீன் வீட்டு லீலாவே, காதலால் தாக்குண்ட போது, இவள் எம்மாத்திரம் என்ற துணிவு பிறந்தது.

* * *

பாரிஸ்டர் நவநீதகிருஷ்ணனின் பிரேமாவதியாக இருந்த அமிர்தம் சங்கீதத்தில் பிரியம் கொண்டவள், வித்வான்களிடம் விசுவாசம் காட்டுபவள், பழய உருப்படிகள், புதிய மெட்டுகள், அபூர்வ இராகங்கள் ஆகியவற்றைக்கேட்டு ரசிப்பது, பாடங் கேட்பது, பாரிஸ்டர் பாதித் தூக்கத்திலே இருக்கும்போது, மஞ்சத்திலே படுத்தபடி மெல்லிய குரலிலே பாடி இன்புறுவது. கச்சேரிகளுக்குப் போகக் கூடாது என்பது பாரிஸ்டரின் கடுமையான உத்திரவு. ரிஜிஸ்டர் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக அவர் வாக்களித்திருந்தார். புதிதாக ஒரு வித்வான் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட அமிர்தம், அவருடைய கச்சேரியைக் கேட்க ஆவலானாள். ஊரிலே, வேறுயாரும் கச்சேரி ஏற்பாடு செய்யாமற் போகவே, பஜனைக் கோயில் நிர்வாகிக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தாள், கச்சேரி நடந்தது, கேட்டு ரசித்தாள், முடிவில் வித்வானைக் கும்பிட்டு, வீட்டிற்கு அழைத்தாள்,

அன்று கிருஷ்ணன் சில பழைய உருப்படிகளை வாசித்திருந்தான். கிரஹப்பிரவேசமானதும், கிருஷ்ணன், தன் வித்தையின் திறமையை விளக்குவதிலே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தான். சில கீர்த்தனங்களைப் பாடம் செய்துகொள்ள விரும்பினுள் அமிர்தம். குழல் இருந்தது குரல் கிடையாது கிருஷ்ணனுக்கு. எனவே, குழலிலே வாசித்துக் காட்டி, அமிர்தம் குரலிலே அதைப் பொருத்திப் பாடிக் காட்டி, உருப்படி பாடமாவது சிரமமாகவுமிருந்தது, நாளும் பிடித்தது, பாரிஸ்டருக்கும் கோபம் வளர ஆரம்பித்தது.

"இது யார் அமிர்தா, ஒரு கிராக்! அவன் குழலும் குரலும் மகா வேதனையாக இருக்கே. என்ன, இங்கேயே அவன் குடியேறிவிட்டானு? பாதி ராத்திரியிலே எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு ஊத ஆரம்பித்து விடுகிருனே. உனக்கு இதெல்லாம் ஒரு வேடிக்கையாக இருக்கா" என்று ஆரம்பித்தவர், நாளாகவாகச், சுருதியை உயர்த்திஞர், இரண்டோர் நாள் அமிர்தத்தின் முதுகிலே பாரிஸ்டர் தாள வரிசையும் பழகினுர்!

"அனுவசியமாக வம்பு செய்கிருர். வீணுக சந்தேகம் வைத்துக் கொள்கிருர். வேதனையாக இருக்கிறது" என்று கஷ்டப்பட்டாள் அமிர்தம். சங்கீதத்தின் விளைவாகச் சச்சரவு நடைபெற்றது.

"ஆமாம்! அந்த ஆள் இங்கேதான் இருப்பான். அதை நீங்கள் தடை செய்யக்கூடாது" என்று ஒருநாள் அமிர்தம் துணிந்து கூறினுள் பாரிஸ்டரின் சுபாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல். பாரிஸ்டர் நவநீத கிருஷ்ணன் கோபமாகப் போய்விட்டார்.

* * *

பாரிஸ்டர் நவநீத கிருஷ்ணன், லீலாவின் மாமன், சித்ரபுரிச் சீமான் சிவந்தபாதத்திற்கு இரண்டு மக்கள்,

ஒருவர் நவநீத கிருஷ்ணன், மற்றொன்று கற்பகம், கற்பகத்தின் ஒரே மகள்தான் லீலா. அமிர்தத்தைக் கண்டு சொக்கிய பாரிஸ்டர், லீலாவைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி தன் தமக்கை கற்பகம் வேண்டிக் கொண்டதை நிராகரித்து விட்டவன், அவ்வளவு பிரேமை கொண்டிருந்தான் அமிர்தத்திடம். அமிர்தத் திடம் கோபித்துக் கொண்டு சித்ரபுரி சென்று சோகத் திலே மூழ்கிய பாரிஸ்டருக்கு, ஒரு கடிதம் கிடைத்தது.

சென்றேன்! கண்டேன்! வென்றேன்!! குழல் இனிது! அதன் மகிமை பெரிது! அமிர்தம் இப்போது என் அடிமை. நான் இல்லாவிட்டால் அமிர்தம் இல்லை! இது சத்தியம், பணத்தை வாரி வாரி வீசி, அவளை ஒரு இராணி போல வைத்திருந்த பாரிஸ்டர் நவநீத கிருஷ்ணன் பிடித்தான் ஓட்டம். நான் இங்கே இருக்கக் கூடாது, என்று உத்தரவிட்டான், நடக்குமா? மோகனத் திலே ஒரு கிருதி, பந்துவராளியிலே ஒரு பதம் வாசித்தேன், அமிர்தம், "அவரை அனுப்ப முடியாது" என்று பாரிஸ்டரின் முகத்திலே அறைந்தாள், நீட்டினான் கம்பி. காதலால் கட்டுண்டு கிடக்கிறாள் கர்வத்தைக் கண்டாங்கியாகக் கொண்டிருந்த அமிர்தம்.

இப்படிக்குக்

குழலால் காதலில் வெற்றி கண்ட கிருஷ்ணன்.

* * *

இக்கடிதத்துடன் மற்றோர் கடிதம் இணைக்கப்பட் டிருந்தது.

அன்புள்ள நவநீத்!

என் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கேவலம் ஒரு குழலூதியினால் உங்கள் இன்ப வாழ்வு (???)

கெட்டுவிட்டதற்காக வெட்கப்படுகிறேன். என்ன செய்வது? அவன் தங்கஜை அவள் வீட்டிலிருந்து விரட்டிவிட்ட பெருமையை இங்கே ஒருவனுக்குக் கடிதம் எழுதினான். அது வெளியாகாதிருக்கக் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டேன். அது என் கடமை. அவன் அதுபற்றி இங்கு கடிதம் எழுதுவானேன் என்று யோசிக்கலாம். உமது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட கள்ளியின் வீட்டிலே தங்கஜைத் தோற்கடித்தவன், வேறு யாருமல்ல இங்கே எங்கள் ஜெமீனில் மந்தை மேய்த்துத் திரிந்த கிருஷ்ணன் என்பவன்தான்.

இப்படிக்கு

லீலா.

* * *

பாரிஸ்டர் நவநீதகிருஷ்ணன், வெட்கமடைந்தான் உண்மையில். துக்கமும் கொண்டான். அக்காவுக்குத் தூதுக் கடிதம் அனுப்பினான். மறு திங்கள், பாரிஸ்டர் நவநீதகிருஷ்ணனுக்கும் லீலாவுக்கும் விமரிசையாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. கலியாண விஷயம் வெளியானதும் உன்னால் அவரை இழந்தேன் என்றுகூறி அமிர்தம் கிருஷ்ணனை விரட்டினாள், குழலால் மதியிழந்தேன் என்றுகூறிக் குளறினான் கிருஷ்ணன். குழல் என்ன செய்யும்? இவனுடைய மதி குறைந்ததற்கு அதுவா காரணம்!

★

பூபதியின் ஒருநாள் அலுவல்

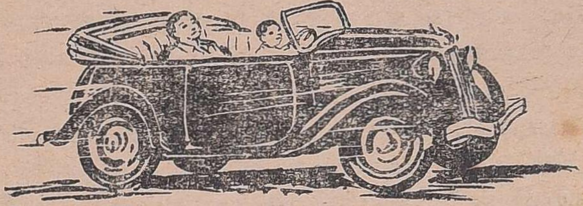

"ஏதோ எனக்கென்று கொஞ்சம் சொத்து இருக்கிறது பிரதர்! நான் ஒன்றும், அலைந்து திரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. நிம்மதியாக வாழ எனக்கு வசதியிருக்கிறது. ஆண்டவன் அப்படி ஒன்றும், என்னை உழைத்து உருக்குலையும்படியான நிலையிலே விட்டு வைக்கவில்லை. வாழ்வதற்காக வதைபடு என்று என் தலையில் ஒன்றும் எழுதியில்லை" என்று கூறினார், ஓய்வூர் மிட்டாதாரர் ஒயிலானந்த பூபதி, கொஞ்சம் கோபத்துடன். அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த "பிரதர்" துரைசிங்கம் என்பவர். துரைசிங்கம் பூபதியிடம், கொஞ்சம் சுறு சுறுப்பாக வேலை செய்து, யுத்தக் கடன் பத்திரங்களை அதிகமாக விற்று, 'கவர்னர் பெருமான்' ஓய்வூருக்கு வரும்போது இந்தப் பக்கத்திலேயே, அதிகமாக யுத்த உதவி செய்தவர் மிட்டாதாரர் தான் என்ற கியாதியை அடைய வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். யுத்தக் கடன் பத்திரங்களை விற்பது, யுத்த உதவிநிதி சேர்ப்பது இரண்டும் முதலிலே ஒயிலானந்த பூபதிக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. அதிலும், மேற்படி நிதிக்காக, சங்கீதக் கச்சேரிகள், நாட்டியக் கச்சேரிகள் முதலியவற்றை ஏற்பாடு செய்யும்போது, 'ரொம்பக் குஷி' பூபதிக்கு. இந்தச் சந்தோஷத்துடன், கொஞ்சம் சுறு சுறுப்பாகவும் வேலை செய்தால், பலன் உருவாகும் என்பது, துரைசிங்கத்தின்

எண்ணம். யுத்த உதவித் தொகையின் அளவு உயர உயரத் தனக்கும் 'ராவ் சாகிபு' பட்டத்துக்கும் இடையே உள்ள 'தொலைவு' குறையும் என்பது துரைசிங்கத்தின் எண்ணம். எனவே பூபதியைச் சற்று அதிகமான சுறு சுறுப்புக் காட்டும்படி கேட்டுக் கொண்டார். பூபதிக்குக் கொஞ்சம் கோபம். "இவன் அலையட்டும்! சர்க்கார் இவனை யுத்தப் பிரசாரகர் என்று நியமித்திருக்கிறார்கள்; மாதம் 500 சம்பளமும் தருகிறார்கள்; இவன் அலைய வேண்டியது சரி; என்னை எப்படி இவன் அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கலாம்" என்று கருதியே கோபித்துக் கொண்டு, தனது அந் தஸ்த்தைச் சுட்டிக் காட்டினார், துரைசிங்கத்திடம்.

"ஏன் ஊர் சுற்றித் திரியமாட்டான்! குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடத்தான் செய்வான். ஏதாவது "வித்து விசனம்" கவலை கஷ்டம் இருந்தால்தானே. காளை மாடு போலச் சுற்றி வருகிறான். இருப்பது பாழாகாதபடி பார்த்துக் கொள்ளவும், இவனுக்குச் சொத்து சுகம் தேடிக் கொடுக்கவும் நான் பாடுபட்டேன். அவன், அந்தத் தைரியத்திலே, உலகத்தைப்பற்றியே கவலை இல்லை என்று மகிதான்மத்தனாகத் திரிகிறான். எந்த விலை ஏறினால் அவனுக்கென்ன, இறங்கினால் அவனுக் கென்ன! அவன் உண்டு, நண்பர்கள் உண்டு, செலவு செய்வதற்குக் கேட்கும் போது பணம் தர நான் உண்டு, என்று இருக்கிறான். விளைந்து வருகிறது, விற்றுப் பணத்தைக் குவிக்கிறார், செலவு செய்து கொண்டு குஷாலாக இருப்போம் என்று உலவுகிறான். பாடுபட்டுப் பணத்தைச் சேர்க்கிற எனக்கல்லவா தெரியும் அதனு டைய அருமை."

பூபதி, புவனேஸ்வரியின் நடனக் கச்சேரியை ஏற்பாடு செய்யப் போயிருக்கிறார்; கல்யாணி என்ற பாடகியை அழைத்து வரப் போயிருக்கிறார், என்ற

செய்திகளை அடிக்கடி கேட்டுக் கோபங் கொண்டார் பெரிய மிராசுதாரர், பொன்னுராமர். தன் மகன் சர்க்கார் காரியமாகப் போயிருக்கிறான், சண்டைக்குப் பணம் திரட்டும் காரியமாகத்தான் போயிருக்கிறான், யுத்த நிதி உதவிக் கச்சேரிகளுக்காகத்தான் புவனேஸ்வரி, கல்யாணி ஆகியோரைத் தேடிச் சென்றானே யொழிய வேறு சொந்த வேடிக்கைக்கு அல்ல, என்று பொன்னுராமரிடம் கூறப்பட்டது என்ற போதிலும், அவர் சமாதானம் அடையவில்லை. யுத்த வேலை, நிதி திரட்டுவது என்று என்ன பேர் வேண்டுமானாலும் வைக்கட்டும், பூபதி இப் போது சதா சர்வகாலம், இந்தச் "சிரிப்புக்காட்டிகள" இருக்கும் இடத்திலே உலாவுகிறான், அது தவறு, அது கூடாது, என்று கூறியபடி இருந்தார். அவருக்குத் தன் பாலியகால நினைவு. அவர் காலத்திலே யுத்த நிதி வசூலிக்கும் வேலை இல்லை; ஆனால் 'நவராத்திரி உற்சவ ஏற்பாடு' இருந்தது. பொன்னுராமர் அதிலே தீவிர மாகச் சேவைசெய்த போதுதான், திலகாவும், அன்னமும் அவருக்குச் சிநேகிதமானது. "இலேசாக, படுக்கப் போகும்போது கொஞ்சம் உசத்தி சரக்கு" சாபபிடக் கற்றுக் கொண்டதும் அந்தச் சமயத்திலேதான். ஆகவே பொன்னுராமர், யுத்தநிதி வசூல் வேலைக்குத்தான் போயிருக்கிறான் ஒயிலானந்தன் என்று சொன்னவர்கள், மீது சீறி விழுந்தார். தனக்கு "நவராத்திரி" தன் மகனுக்கு 'யுத்தநிதி வசூல் வேலை' என்று மாறி இருக்கிறது என்று எண்ணினார்.

"ராஜாபோல, நிம்மதியாக இருக்க வேண்டியவன், வீடு இருக்கிறது அரண்மனை போல, தோட்டம் இருக்கிறது நந்தவனம் போல, என்ன குறை இவனுக்கு. எந்த வேலைக்குத் தான் இவனுக்கு இங்கே ஆள் இல்லை. நிம்மதியாக இருக்கக் கூடாதா? பகவான், நமக்கு ஒரு குறையும் செய்யவில்லை. சகல சம்பத்தும் கொடுத்திருக்

கிருர். இதை அனுபவித்துக் கொண்டு, வீட்டோடு சந்தோஷமாக ஏன் இருக்கக் கூடாது? என்னமோ, பாடுபட்டு ஜீவிக்க வேண்டியவனைப் போல், சதா அலைச்சல், வீடு தங்குவது கிடையாது; வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடுவது கிடையாது; உடம்பைக் கவனித்துக் கொள்வது கிடையாது; கண்டவர்களிடம் பேசிப் பேசி, தொண்டையைக் கூடப் புண்ணுக்கிக் கொள்வான் போலிருக்கிறது. ஏனம்மா! இவனுக்கு இந்தக் கஷ்டம்? இவன் தலையிலே நல்ல எழுத்து எழுதி இருக்க, எதற்காக இவன் அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்? வீட்டோடு, நிம்மதியாக இருக்கக் கூடாதா" என்று, பூபதியின் தாயார் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள், எப்போது பார்த்தாலும் பூபதி வெளியே சுற்றிக் கொண்டே இருப்பதைக் கண்டு, தாய்க்கு, மகன் இப்படி அலைந்து உடம்பைப் பாழாக்கிக் கொள்கிருனே என்று சோகம், அவர்களுக்கென்ன தெரியும், மகன், உல்லாச வேட்டையாடுகிருனே தவிர, ஊருக்கு உபகாரம் செய்ய ஒரு துளியும் வேலை செய்யவில்லை என்பது. அலைந்து தீர வேண்டும், திரிந்து கிடக்க வேண்டும், பாடுபட்டுப் பணம் தேடியே ஜீவித்தாக வேண்டும் என்ற நிலையில் பலர் இருப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் தலையிலே ஆண்டவன் அப்படி எழுதினுன், என்பது மிட்டாதாரணியின் எண்ணம். மகன், ஏதோ பாடுபடுகிருன் மற்றவர்களுக்காக என்று வருத்தப்பட்டார்கள் அந்த அம்மையார். இரவெல்லாம் குடித்து விட்டுக் கிடப்பதால், பூபதியின் உடல் இளைத்தது, அதை அம்மையார், மகன் ஊருக்கு உழைத்து அப்படியாஞன் என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

* * *

"உன் அந்தஸ்த்துக்கும், செல்வத்துக்கும்" இது ஒரு பிரமாதமா! நேற்றுத் தோன்றியவர்களெல்லாம்,

ஷெவர்லேயில் போகும்போது, நீ ஏன் 'ரோல்ஸ்ராயில்' போகக்கூடாது. அந்தப் பயல், 'ரேஸ்' கிளப்பிலே, ஆயிர ரூபாய் நோட்டை அலட்சியமாக வீசி எறிகிறுன், நூறு ரூபாய் நோட் எடுப்பதென்ருல் உனக்குக் கை நடுக்கம் பிறக்கிறது. உன் அந்தஸ்த்துக்கு ஏற்றபடியா உடை இருக்கிறது? 'ட்வீட்' இல்லாமல், டாக்டர் தாமோதர் வெளியே கிளம்புவதில்லை, உன் உடையைப் பார்! சேச்சே! என்ன இருந்தாலும், நீ இப்படி உன்னுடைய செல்வ நிலைக்குக் குறைவாக, மட்டமாக, வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடாது. மதிக்க மாட்டார்களே ஜனங்கள்! "என்னடா மகாபிரமாதம்! அவன் பெரிய ஆசாமியின் மகன் என்று சொல்லுகிருய், அவனுந்தான் '555' பிடிக்கிறுன், நம்முடையதும், அதே ரகச் சிகரட் தான" என்று, அன்று ஒரு நாள் அப்ரகாம் சொன்ஞன். எனக்கு வெட்கமாகத்தான் இருந்தது. எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் உனக்குத்தகும்"

செல்வவான்களின் செருக்கு. அவர்களையே அழிக்கும் நெருப்பாக மாறும், ஆகவே அவர்கள் உள்ளத்திலே அந்த நெருப்புக் குறையாதபடி நாம் அடிக்கடி தூண்டி விட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்; அதிகமாகச் செலவு செய்கிரும், அனுவசியமாகச் செலவு செய்கிரும், என்ற எண்ணமே, அந்தச் சீமானுக்குத் தோன்றக்கூடாது, எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் கெடுதி இல்லை, தகும். மேலும் அப்படிச் செலவு செய்வதுதான் நமது அந்தஸ்த்துக்கு ஏற்றது, ஜனங்கள் அப்போதுதான் நம்மைக் கண்டால் மதிப்பார்கள், செலவிலே சுருக்க ஆரம்பித்தால், கேவலமாக நினைத்து விடுவார்கள், என்ற இப்படிப்பட்ட எண்ணம், சீமானின் மனதிலே முளைத்தபடி இருக்கவேண்டும், அந்தப் பயிர் செழிப்பாக இருக்க முகஸ்துதி என்ற தண்ணீரை நாம் பாய்ச்சியபடி இருக்க வேண்டும், என்ற தத்துவம்,

கோடீஸ்வரனுக்கு பெயர் கோடீஸ்வரன், நிலைமை மகா மோசம். ஆசாமியோ பலே பேர்வழி. மரத்திலேதான் பழம் இருக்கும், நாம் நடந்து செல்லும் பாதையிலேயா இருக்கும்? பாதையிலே முள்ளும் கல்லும்தான் இருக்கும். நமக்கு இந்தக் கல்தான் கிடைக்கும், கனி தோட்டக்காரனுக்குத்தானே கிடைக்கும் நாம் பாட்டையிலே போக வேண்டியவராஞேம் என்று சொல்பவன், பைத்யக்காரன் கிடைக்கிற கல்லே, எடுத்துத் தொலேவிலே தொங்கும் பழத்தை நோக்கி வீசினல் பழம் கீழே விழுகிறது, கல்லே விட்டுவிடு, கனியை எடு. சாப்பிடு! இதுதானே புத்திசாலி செய்ய வேண்டிய காரியம்? பாதையிலே நடந்து கொண்டே, காலிலே கல் தடுக்கினல் கஷ்டப்பட்டு, அதே நேரத்திலே, மேலே அண்ணாந்து பார்க்கும் போது, மரத்திலே கனி குலுங்கக் கண்டு, ஏக்கமடைந்து கிடப்பவன், ஏமாளி. மேலே பழம், உன் காலடியிலே கல்! கைக்கும் கருத்துக்கும் கொஞ்சம் வேலே கொடு கனி பிறகு உனக்குத்தான், மரத்துக்கா, தோட்டக்காரனுக்கா?—இந்தத் தர்க்கம் செய்பவன் கோடீஸ்வரன், பணம், பணக்காரனிடம் இருக்கிறது, மரத்திலே பழம் இருப்பது போல! ஏழையிடம், பணம் இல்லே, ஆனல் பணக்காரனிடம் உள்ள பணத்தைப் பறிக்கும் 'வித்தை' கூடவா இல்லே. அவன் மூளேக்குக் கொஞ்சம் வேலே கொடுத்தால்தானே, என்பான் கோடீஸ்வரன். அந்த முறையிலே, சீமான்களின் தோழஞக இருந்தான், இலாபத்துடன். சீமான்களின் மனது குளிரும்படி பேசுவான் கெஞ்சுவதில்லே; பணம் ஒரு பிரமாதமா என்று சொல்வான், சீமான் எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் இது என்ன சாதாரணச் செலவுதான் என்று கூறுவான். வேறு பல சீமான்களின் நடைநொடி பாவனைகளே தன் வலேயில் வீழ்ந்த சீமான் முன் புகழ்ந்து பேசுவான், அதன் மூலம் தன் நண்பனை சீமானின் மனதிலே, "ரோஷ" உணர்ச்சி உண்டாகச் செய்வான்,

அந்த ரோஷ உணர்ச்சி, ஷெவர்லே காராகக் காட்சி அளிக்கும், ட்வீட் சூட்டாகத் தோற்றமளிக்கும், உயர்தர மான ஓட்டல்களுக்கு இழுத்துச் செல்லும், சினிமா நாட கங்களிலே, சோபாவிலே கொண்டுபோய் உட்காரவைக் கும்! அதிகமாக அவசியமற்ற செலவுசெய்து வருகிரும் என்று பூபதி கொஞ்சம் கவலைப்பட்டபோது, "ரோஷ" உணர்ச்சி ஊட்டுவதற்கு, உபயோகித்த உபதேசம் மேலே குறிப்பிடப்பட்டது. அந்தப் பேச்சின் பயனுகப் பூபதி தான் உண்மையிலேயே தன் அந்தஸ்த்துக்கு ஏற்றபடி செலவு செய்யவில்லை என்று எண்ணவும், கொஞ்சம் வெட்கப்படவுமகூட நேரிட்டது. கோடீஸ்வரன், பூபதி யின் ரோஷ உணர்ச்சியை அவ்வளவு சாமர்த்தியமாகக் கிளறிவிட்டான், அதன்பலன, அன்று ரமாமணி வீட் டிலே ரசமான விருந்து பூபதிக்கு! கோடீஸ்வரனிடம் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள், கோகிலா, ரமாமணியின் தங்கை. "உங்களுக்கென்ன குறைச்சல்! மிட்டாதாரர் தான் நீங்கள் போட்ட கோட்டைத் தாண்டுவதில்லை யாமே" என்ருள் கோகிலம். 'கோடு போடுவது நான், புதியவீடு கட்டுவது ரமா" என்ருன் கோடீஸ்வரன் வேடிக் கையாக. "அந்த வீடு உங்களுக்கும் சொந்தம்தானே" என்று "பாத்யதை"யைக் கவனப்படுத்தினுள் கோகிலம்.

* * *

"உனக்கு என்னப்பா குத்தலும் குடைச்சலும், பெட்டியிலே பணம் இருக்கிறது ஏராளமாக. வட்டி சட்டி மூலம் அதனை வளர்க்கச் சரியான தந்தை இருக்கி ருர். நீ சுற்றலாம், ஆனந்தமாக. விலையைப்பற்றிக் கவலை இல்லாமல் சாமான்களை வாங்கலாம். காலத்தைப் பற் றிய கவலையின்றி, வேடிக்கையாக இருக்கலாம். எவ்வளவு வேண்டுமானுலும் செலவு செய்யலாம், நீ கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது என்ன கெட்டு விட்டது! எப்படியோ சொத்துச் சேர்ந்து விட்டது, சுகமாக வாழ முடிகிறது.

நீ எதற்குப் பாடுபடப் போகிருய், மற்றவர்களைப் போல நீயும் கஷ்டப்பட்டுப் பணம் சேர்த்திருந்தால், உனக்கும் தெரியும் அதனுடைய பலன்! சீமானுக்கு மகனுகப் பிறந்தாய், சுகம் என்ற தொட்டிலிலே வளர்ந்தாய், இப் போது ஆனந்தம் என்ற அம்ச தூளிகா மஞ்சத்திலே புரள்கிருய். உனக்கு, ஊரின் கஷ்டம் என்ன தெரியும், பணம் தேடி அலுப்பவனின் பதைப்பு எப்படிப் புரியும், பாடுபடுபவனின் தொல்லையை எப்படி நீ தெரிந்து கொள் ளப் போகிருய். உன் கவலை பூராவும், வித விதமான களியாட்டங்களைத் தேடுகிற அளவு தானே. பூபதியின் நண்பர்களிலே இவன் ஒரு தனி ரகம். பணக்காரனிடம் பணம் இருக்கிறது, மலரிலே மணம் இருப்பது போல. நாம் பச்சிலை, நாளா வட்டத்திலே சருகு ஆகி விடுவோம். மலருக்கு இருக்கும் மணம் தனக்கு இருக்க வேண்டு மென்று பச்சிலை எதிர் பார்க்கலாமா, என்ற வாதம் புரி பவன், வக்கீல் அல்ல, வியாபாரி, வியாபாரியிலும், நஷ்டக் கணக்கையே அடிக்கடி கண்டு நொந்தவன்; பூபதியுடன் ஒரு காலத்திலே படித்தவன என்ற முறையிலே, சந்திப்பு ஏற்படும். அப்போதும், தன் சஞ்சலத்தை மறக்க மாட் டான். பூபதியும் கோடீஸ்வரனும், ஆனந்தமாக விளையாடி விட்டு வருகிறபோது, கண்டான்; நண்பன் என்ற முறையிலே, பூபதியின் சந்தோஷத்தின் சூட்சமத்தைப் பற்றியும், தன் சஞ்சலத்தைப் பற்றியும் பேசினுன். அது வும், மற்றப் பணக்காரர்களிடம் பேச முடியாதல்லவா “போடா சுடு மூஞ்சி” என்று கேலி பேசி விட்டு, முது கைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு, அவனிடம் பேசுவதற் காக அதுவரை நிறுத்தி வைத்திருந்த மோட்டாரை, ஓட்டலாளுன் பூபதி வளமில்லாத வியாபாரம் செய்து வந்த வரதராஜன், தன் “கூட்டாளி” காதரிடம், பூபதி யின் செல்வம், செல்வாக்கு ஆகியவைப் பற்றிப் பெரு மையாகப் பேசிக் கொண்டே நடந்தான். காதர், பணக்

காரர் உயர்ந்தவர்கள், ஏழை மட்டம் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்பவனல்ல. ஆகவே பூபதியைத் தன் நண்பன் புகழ்ந்தது பிடிக்கவில்லை. எவன் தன் சாமார்த்தியத்தால், உழைப்பால், முயற்சியால், வாழ்கிருனே அவனைத்தான் பாராட்ட வேண்டுமே தவிர, பணத்தை யாரோ, எப்படியோ திரட்டிக் கொடுத்துவிட, அதை வைத்துக் கொண்டு படாடோப வாழ்வு நடத்துபவனைப் புகழ்வது, மதியீனம் என்பது காதர் கொண்டிருந்த கருத்து ஆகவே பூபதியின் மோட்டார், போகிற வேகத்தைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்து விட்டு, "கிடக்கிருன் தள்ளப்பா! என்ன புகழ்வது அவனை! மோட்டாரில் சவாரி செய்கிருனும், அதிலே இருக்கிற ஒரு சிறிய ஆணியை விலை கொடுத்து வாங்கத் தேவைப்படும் பணத்தைக்கூட அவன் சம்பாதித்ததில்லை—சம்பாதிக்க முடியாது—சம்பாதிக்க வழி கிடையாது. என்னமோ, பணக்காரனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து விட்டான், அகப்பட்டதை வைத்துக்கொண்டு ஆட்டம் ஆடுகிருன். இது ஒரு பெரிய கீர்த்தியா! இவன் தன்னுடைய புத்தி சாதுர்யத்தாலும், உழைப்பினுலும், இந்தச் சொத்துச் சேர்த்தானு; திறமைசாலி என்று இவனைப் புகழ. அவன் மட்டும், அந்தச் சீமானுக்கு மகனுகப் பிறக்காதிருந்தால், அரை ரூபா சம்பாதிப்பானு அன்ருடம்! விரலை மடக்கு, அவனுக்குப் பிழைக்கும் மார்க்கம் இன்னது தெரியுமென்று. படாடோபத்தோடு சரி, படிப்பு கிடையாது. மிரட்டத் தெரியும், ஒரு வேலையும் தெரியாது. எப்படிப் பிழைப்பான், என்ன வேலைக்கு லாயக்கு. கூலி வேலை கூடச் செய்ய முடியாதே, உடலிலே அதற்கு வலிவு ஏது. ஒன்றுக்கும் பயனற்றவன். ஏதோ அங்கே பிறந்ததால், ஆடுகிருன் ஆட்டம். இதிலே பெருமையில்லை, இதற்காக இவனை நான் மதிக்கத் தயாராக இல்லை! என்னைக் கேட்டால், அவன் கையாலாகாதவன், பிழைக்கத் தெரியாதவன், அப்பா சேர்த்து

வைத்திருப்பதைச் செலவிட்டுக் கொண்டு திரியும் ஒரு வீண ஜம்பக்காரன் என்று தான் சொல்லுவேன்." என்று வெறுப்பு, அலட்சியம் இரண்டையும் ஏராள மாகக் கலந்து பேசினுன. பேசி விட்டு 'அக்பர்ஷா' சிக ரட்டைப் பற்ற வைத்தான், ஆனந்தமாக.

* * *

"குட்மார்னிங் மிஸ்டர்! உட்காருங்கள் உங்களைப் போன்ற உயர்ந்த அந்தஸ்த்துக்காரர்கள தான் ஊருக்கே மதிப்புத்தர வேண்டியவர்கள். உங்களுடைய உதவியும் திறமையும்தானே ஊருக்கே பொதுச் சொத்து. நீங்க ளெல்லாம், நினைத்தால் எந்தக் காரியமும் சாத்தியமாகும். நீங்கள் தான் ஊர் ஜனங்களைத் தலைமைதாங்கி நடத்திச் செல்ல வேண்டும். ஜனங்கள் நல்வழிப்பட, நாகரிகம் பெற, அறிவுபெற, நீங்கள் தான் வேலை செய்யவேண்டும்." டிப்டிகலெக்டர், J. ஈஸ், பங்களா எதிரே வந்து நின்றது, மிட்டாதாரர் பூபதியின் மோட்டார் என்பதை டபேதார் சொன்னதும், புதிய நாற்காலியைப் போடச் சொன்னுர். பூபதி கொஞ்சம் வெட்கத்துடன் உள்ளே வரக்கண்டு, புன்சிரிப்புடன் வரவேற்ருர்; கைகுலுக்கினுர், கொஞ்ச நேரம் 'லோக' விஷயம பேசினுர், பிறகு, பூபதி யுத்தநிதி சம்பந்தமாக மேலும் கொஞ்சம் மும்முரமாக வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக, அவனைத் தூண்ட ஆரம்பித் தார், பூபதிக்குக் கொஞ்சம் 'ஸ்துதி' செய்தால் போதும், சொல்கிறபடி ஆடுவான் என்று, J ஈஸ், நினைத்தார். ஆகவேதான், பூபதியின் பெருமையைப் பூபதிக்குக் கவனப்படுத்தினுர், பூபதிக்கு ஆனந்தம்; விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே வரும்போது, தன் வீட்டிலே ஏதோ விசேஷத்துக்குச் சமயல் செய்த வேதாந்தாச்சாரிவரக் கண்டான் பங்களாவுக்குள். "ஐயர்! இங்கே என்ன வேலையாக வந்தீர்?" என்று பூபதி கேட்க, ஐயர் சிரித்துக்கொண்டே. "வேலையா? இது என், மருமான் ஆமன்னே?" என்ருர் 'என்ன என்ன?' என்று திடுக்

கிட்டுப் போய்க் கேட்டான் பூபதி, 'ஜெமீன் தாரவாள்! டிப்டிக் கலெக்டர் யாருன்னு நினேச்சீர். அவருக்கு என் தமயனரின் மகளைத்தான் கொடுத்திருக்கு" என்று கூறிப் பந்துத்துவத்தை விளக்கினர் வேதாந்தச்சாரி. விளங்கவில்லை, கொஞ்சம் விபரீதமாகவும் இருந்தது அந்தப் பேச்சு, பூபதிககு. சூட்சமத்தைத் தெரிந்து கொண்டார் வேதாந்தச்சாரி. "ஓ! அதனலே மிரள் கிறீரா? டிப்டிக் கலெக்டர், எங்களவாதான் ஜெமீன்தார வாள்! பெயர் J. ஈஸ், என்று இருக்கவே, கிருஸ்தவானனு எண்ணிண்டீர் போலிருக்கு. J. ஈஸ், என்பது, ஜெகதீஸ் என்ற பெயரின், ரத்னச் சுருக்கம. அவர் பெயர் ஜெகதீசாச்சார். சீமையிலே, J. ஈஸ்னு பெயரை வைச் சிண்டார், உத்தியோகத்துக்கும அதே பெயர், ஒட்டிண்டது, அவ்வளவுதான்" என்று விளக்கம் கூறினர். பூபதி, வேதாந்தாச்சாரி யாருக்கு, வழக் கத்தைவிடச் சற்று அதிகமான மரியாதைகாட்டிவிட்டு பூபதிமோட்டாரில் புறப்பட்டார் வீடு நோக்கி. கோடீஸ் வரன், வேறு வேலை இருப்பதாகக் கூறிவிட்டுப் போய் விட்டான், "டாக்சியில்."

* * *

"பூபதி, பெரிய குடும்பம். நேக்கு அவா குடும்பத் திடம் ரொம்ப நாளாகப் பரிச்யம்" என்று கூறிக் கொண்டே, வந்தார், வேதாந்தாச்சாரி. டிப்டி கலெக்டர், ஆனபிறகு உனக்கு இப்படிப்பட்ட சீமான்களின் சினேகம கிடைத்தது, எனக்கு, இவர்களுடைய சினே கிதம் நெடு நாட்களாக உண்டு என்று கூறிக் கொள்வ திலே அவருக்கு ஒருவகையான சந்தோஷம். டிப்டி கலெக்டர், ஆரம்பித்தார் தமது அர்ச்சனையை.

"இடியட்! கால்மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு உட் கார்ந்திருந்தான், கொஞ்சம்கூட மட்டுமரியாதை தெரியா மல். சுத்த ஞானசூன்யம். வைசிராயின் பெயர் தெரிய

வில்லை, இன்னமும் விலிங்டன்தான் வைசிராயாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிருன். இவனெல்லாம், ஊருக்குத் தலைவர்களாக வேண்டும். இந்த உதவாக்கரைக்கு ராவ்பகதூர் வேண்டுமாம்!! எப்படியோ, பணம் சேர்ந்துவிட்டது, ஊரை ஏமாற்றிச் சேர்த்துக்கொண்டான். பணம் இருப்பதாலேயே, இவனுக்கு நாமெல்லாம் மதிப்புத் தரவேண்டுமாம். மடையன்! ஒரு சாதாரண கிளார்க்குக்குத் தெரிந்த விஷயஞானம்கூட இவனுக்கு என்ன தெரியும், மளமளவென்று அளக்கிருன், அந்த ஆபீசர் தெரியும், இந்தக் கலெக்டர் தெரியுமென்று. தெரிந்து என்ன, தெரியாமற் போனுல் என்ன? எழுத்துப் பிழையில்லாமல் இன்னமும், தன் கையெழுத்தைப் போடக்கூடத் தெரியாது. நாமும் உத்யோகம் செய்கிருேம், தலை நரைக்கிறவரையில், என்ன காண்கிருேம்! அந்த இடியட் 'இன்கம்டாக்ஸ்' நான்தான் இந்த ஜில்லாவிலேயே அதிகம் கட்டுகிறேன் என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்கிருன். இவனுக்கு எஸ்டேட் மானேஜர், பி.ஏ. வாம்! எவ்வளவு அலட்சியமாகப் பேசுகிருன் தெரியுமோ? பணம் போய் எப்படியோ மாட்டிக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட இடியட்டுகளை நம்ம வாயினுலேயே புகழ்ந்து பேசவேண்டிய நிலைமையைக்கூட உண்டாக்குகிறது!" என்று சுடச்சுடப் பேசினுர், மிஸ்டர் J. ஈஸ்.

* * *

"பணம் இருக்கலாம், நீர் பெரிய பங்களாவிலே வாழலாம், அதை எல்லாம் இங்கே சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. உம்மிடம் சொத்து இருப்பதாலேயே, மதிப்புத்தரவேண்டுமென்ற அவசியம் கிடையாது. சட்டம், உம்மையும் சாதாரண மனிதனையும் சமமாகத்தான் நடத்தும். உளருமல், கேட்ட கேள்விகளுக்கு, ஒழுங்காக, உண்மையை ஒளிக்காமல் பதில் சொல்லவேண்டும், குடித்துவிட்டு, நிலைதவறி, மோட்டார் ஓட்டிக்கொண்டு

போனது, முதல்குற்றம்; மோட்டார் ஓட்ட லைசென்சு வாங்கவில்லை; அது இரண்டாவது குற்றம்; நாலு காலன் பெட்ரோல் டின் உமது மோட்டாரில் இருந்தது, அதற்கு உமக்கு "கோட்டா" இல்லை, பிளாக்மார்க்கட் பெட்ரோல் அது; அது மூன்றாவது குற்றம்; ஏன் உன்னை நான் சார்ஜு செய்யக்கூடாது?" அன்று மாலைதான், சார்ஜு எடுத்துக்கொண்டார், சப் இன்ஸ்பெக்டர் சாப்ஜான்; அவருக்கு, கனம். ஆகாகான் தூரபாத்யம்; ஆகவே, அவர் சாதாரணமாக எந்தச் சீமானாக இருந்தாலும், நமக்கென்ன என்று கூறுபவர்; பூபதியின் பூர்வோத்திரம் தெரியாது. தெரிந்தாலும் அதற்காகச் சப் இன்ஸ்பெக்டர் தன் டீக்கைக் குறைத்துக்கொள்ளுகிறவரல்ல. டிப்டி கலெக்டரிடம் கைகுலுக்கிய ஜோரில், மோட்டாரைக் கொஞ்சம் வேகமாக ஓட்டினார் பூபதி. ஒரு சிறுவன், சிக்கிக்கொள்ள இருந்தான்; திடீரென்று, 'பிரேக்' போட்டார். ஜனங்கள் கூவினார்கள், இவ்வளவும், போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வெகு சமீபத்திலே நடந்தது. சப் இன்ஸ்பெக்டர் சேதி என்ன என்று பார்க்கச் சொன்னார் ஜவானை. அவன், மோட்டாரை நிறுத்தச் சொல்லி விட்டு, ஐயா கூப்பிடுகிறார்! என்று சொன்னான் பூபதியிடம். பூபதிக்குப் பழைய சப் இன்ஸ்பெக்டரே அங்கு இருப்பதாக எண்ணம், ஆகவே, "நாளைக்கு வீட்டண்டை வரச்சொல் என்று கூறினார். சப்இன்ஸ்பெக்டர் சாப்ஜான், இதை ஜவான், சொன்னதும், ஒரு முறைப்பிலே, ஜவானின் குலையை நடுங்க வைத்தார், வெளியே போனார், தங்கப் பிரம்பை ஆட்டிக் கூப்பிட்டார் பூபதியை. புதிய ஆசாமியாக இருக்கவே, பூபதி, ஸ்டேஷனை நோக்கி வர வேண்டி இருந்தது "உள்ளே போய் இரும்" என்று கூறி விட்டு, கும்பலை விரட்டும்படி ஜவான்களை அனுப்பி விட்டு நேரே, மோட்டார் இருக்குமிடம் சென்று சோதனை போட்டு, பெட்ரோல் டின்னைக்

கண்டு பிடித்து அதைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும்படி வேறேர் கானஸ்டெபிளுக்கு உத்தரவு செய்து விட்டு, கோபமாக உள்ளே நுழைய. அங்கே, ' ரைட்டர் " பூபதி எதிரே, நின்று கொண்டிருக்கவும், பூபதி டி. எஸ். பி. போல உட்கார்ந்திருக்கவும் கண்டு ஒரு கனைப்பினுல், ரைட்டரை, அவருடைய ஆசனத்துக்குத் துரத்தி விட்டு விசாரணையைத் துவக்கினர். பூபதி தன்னுடைய மிட்டா தாரர் நிலைமையை ஜாடை காட்டவே சாப்ஜான், கோபம் அதிகாரித்து பணக்காரர் என்ற பதவி, ஏழைகளை மிரட்ட உதவுமே தவிரப், பொறுப்பாகவும், தயவு தாட்சணியம் பார்க்காமல் நேர்மையாகவும் நடந்து கொள்ளும், அதிகாரியை அடக்கப் பயன்படாது என்பதை விளக்க வேண்டும் காரசாரமாகப் பேசி, சார்ஜும் செய்து விட்டார்.

கோபம், ஆனல் யார் மீது காட்டுவது பூபதி மோட்டாரை ஓட்டிக் கொண்டு, நேரே சப் கலெக்டரிடமே போகலாமா, இந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரைப்பற்றிக் கூறி விட்டு வருவோமா, என்று எண்ணினர், பிறகு "பெட்ரோல்டின் " கவனம் வந்தன. நேரே பங்களா போவது, பிறகு என்ன செய்வது என்று யோசிப்பது என்று தீர்மானித்து, மோட்டாரைக் கொஞ்சம் குறைந்த வேகத்திலேயே ஓட்டிக் கொண்டு போனர். வழியிலே இரண்டு கூலிக்காரர்கள், மோட்டாரில் போகும் பூபதியைக் கண்டனர். அதிலே. ஒருவன், கும்பிட்டான் பூபதியை. மற்றவன், ஏன் ? யார் அவர் ?" என்று கேட்டான். கும்பிடு போட்டவன் சொன்னன்,

' மனுஷ ஜென்மமெடுத்தா, இப்படி எடுக்க வேண்டும். நாம் இருக்கிறேம் நாய் படாதபாடு பட்டுக்கொண்டு; அதோ பார்டா, போகிருன், மகாராஜன், புண்யசாலி. போன ஜென்மத்திலே என்ன பூஜை செய்தானே, இந்த ஜென்மத்திலே, இவ்வளவு அந்தஸ்தோடு, வாழருன் கடவுள் கடாட்சம்டா " என்று. மற்றவன், அதைமறுத்தும்

பேசவில்லை, ஆதரித்தும் பேசவில்லை, மிலக்கடலையைக் கொறித்துக்கொண்டே இருந்தான். இன்னும் இரண்டொரு வீதிகளே இருந்தன வீடுபோக. வேகத்தைக் குறைத்தார் பூபதி; மறுபடியும் யோசனை வந்தது. யுத்தப் பிரசாரகரைப் போய் பார்த்து விஷயத்தைச் சொல்வோமா என்று. போவதா வேண்டாமா என்று யோசனையிலே, ஈடுபட்டு, மோட்டாரின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே இருந்தார். இரண்டு ஆலைத் தொழிலாளர்கள், நடுப்பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தனர்; மோட்டார் ஊதுகுழலைப் பலமுறை அழுத்தவேண்டி நேரிட்டது, பூபதிக்கு. ஆலைத்தொழிலாளர், நிதானமாக, மோட்டாரை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, பாதை ஓரம் சென்றனர். மோட்டார், பிறகு அவர்களைத் தாண்டிச்சென்றபோது, ஒரு தோழன், மற்றவனிடத்திலே, "போறான் பார்டா, பொதிமாடு மாதிரி. நாம்ப, வேகாத வெயிலிலே பாடுபட்டுவிட்டு, தள்ளாடி நடக்கிறோம். எப்படிப் போறான் பார்த்தயா, மோட்டார்லே. அந்த மோட்டார் சவாரியிலேகூட அவருக்குக் களைப்பு வந்தூட்டுது, கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைக்கிறான், நாம்ப, உடம்புபூரா மண், வீட்டிலே போய்க் கழுவவேணும், தெருக்கோடியிலே தண்ணி வந்தா." என்று சொன்னான். பூபதியின் மாளிகை இருக்கும் தெருக்கோடியிலே, ஏதோ கூட்டம்; ஒருவன், உரத்த குரலில் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கண்டான் பூபதி. ஒரு சமயம் யுத்தநிதிக் கூட்டமோ என்று எண்ணினான்; பிறகு "செ! யுத்தநிதிக் கூட்டம் இப்படி ஏன் நடுத்தெருவிலே நடக்கப்போகிறது?" என்று எண்ணினான், எதற்கும் கவனிப்போம் என்று எண்ணி, மோட்டாரை மிக மெதுவாக ஓட்டிக்கொண்டு சென்றான். பிரசங்கி ஆவேசமாகப் பேசுவது தெரிந்தது. ஜனங்கள், மோட்டார் வருவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு, பிரசங்கத்தைச் சரியாகக் கவனிக்கா

மலிருந்தனர். பிரசங்கி, ஒருவிநாடி பேச்சை நிறுத்தினன், மோட்டாரைப் பார்த்தான், அதிலே இருந்த பூபதியையும் பார்த்தான், ஆரம்பித்தான் ஆவேசமாக, ஜனங்களின் கண்ணும் கருத்தும், பேச்சாளி பக்கம் திரும்பிவிட்டது. "பாடுபடுபவர்களே! மேனி கருத்தவர்களே!" என்று வார்த்தைகள் கணீர்கணீரெனக் கிளம்பிற்று. பூபதியின் முகத்திலே வெறுப்புக்குறி தோன்றிற்று. தொழிலாளிகள் கூட்டம் போலிருக்கு, என்று மெள்ளக் கூறிக்கொண்டே, மோட்டாரைச் சற்று வேகமாக ஓட்டலானன். ஆனல் பிரசங்கியின் குரல் வேகமாக, அழுத்தமாக, ஆவேசத்துடன், மோட்டாரைத் துரத்திக்கொண்டு வருவதுபோல் இருந்தது. கூட்டத்திலே ஒலிபெருக்கி இருக்கவே பூபதியின் செவியிலே, ஒட்டி உடல் உலர்ந்து ஏன் நாம்ப இருக்கிறேம், பாடுபடாமலா இருக்கிறேம், ஏன் பசியாரச் சாப்பிடக்கூட முடியலேன்னு கேள்வி கேட்கறயேப்பா, அதோபார், போருன், உழைப்புறுஞ்சி! அது போன்ற ஜென்மங்களைக் கொழுக்கவைக்கத்தான் நாம்ப பரம்பரையாப் பாடுபட்டுப் பாடுபட்டு, இந்தக்கதியானேம், தெரியுதா? நாம்ப இப்படி இருக்கக் காரணம், அவனுங்க அப்படி இருக்கிறதாலே தான்" என்று அந்தப் பிரசங்கி பேசியது தெளிவாகக் கேட்டது. கோபம் அதிகரித்தது பூபதிக்கு, மோட்டாரின் வேகமும் அதிகரித்தது. வேகம் பங்களா வாயற்படிக் கதவைத் தாக்கிற்று, கோபம், தோட்டக்காரன் முதுகிலே சுரீல் எனப் பாய்ந்தது, ஆனல் அன்று இரவு, பூபதியின் தலையணை நனைந்துவிட்டது, வெட்கம், கோபம், துக்கம், யாவும் ஒரே சமயத்திலே தாக்கியதால் மனம் கண்வழியாக நீரைச் சொரிந்தது! தூங்க முயற்சித்தான் முடியவில்லை 'உழைப்பை உறுஞ்சுபவன்! போகிருன் பார்! அந்த ஜென்மங்களை நாம் கொழுக்க வைக்கிறேம்" என்ற சத்தம், அவன் செவியைத் துளைத்துக்கொண்டே இருந்தது. சோடா

குறைவாகக்கலந்து, விஸ்கியைச் சாப்பிட்ட பிறகும் அந்தச் சத்தம் கேட்டபடி இருக்கவே, பூபதி, ரேடியோவைத் திருப்பினுன்.

"பஞ்சம்பரவி, பட்டினி அதிகரிக்கவே, பாட்டாளிக் கூட்டம் படைபோலத்திரண்டு, மாளிகைகளில் நுழைந்து கொள்ளை அடிக்கவும், தடுத்தவர்களைத் தாக்கவும், கைது செய்யவந்த போலீசாரைப் பார்த்து நீங்களும் ஏழைகள் தானே என்று சொந்தம் கொண்டாடவும் தொடங்கிற்று. சீமான்கள் அலறி ஓடினர். சக்திக்கேற்ற உழைப்பு! தேவைக்கேற்ற வசதி! என்ற முழக்கம் எங்கும் கேட்டது........." என்று ரேடியோவிலே, யாரோ, பிரன்ச்சுப் புரட்சுயையோ, ரஷியப் புரட்சியையோ, விளக்கிப் பேசிக் கொண்டிருக்கவே, விஸ்கி பாட்டிலை ரேடியோமீது அடித்துவிட்டு, பூபதி பெருங்கூச்சலிட்டான். ஓடோடி வந்த தாயார், "என்னப்பா பூபதி!" என்று கதறினுர்கள். "கெட்ட சகவாசம் வேண்டாமென்ருல் கேட்கிருஞ" என்ருர் தகப்பனுர். டெலிபோன் மூலம் சேதிகேட்டு விரைந்துவந்த டாக்டர் தினகர், "ஒன்றும் இல்லை ரொம்பக் களைத்திருக்கிருர். ஒரு மாதம், ஊட்டிபோய் இருந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்" என்று மருந்து இருக்குமிடத்தைக் கூறிவிட்டுப் போனுர். பங்களாத் தோட்டக்காரச் சிறுவன்,

"வடக்கே ருஷிய நாடொன்றிருக்குதாம்
அங்கே....................."

என்ற பாட்டைப் பாடினுன். விஸ்கியுடன், டாக்டர் கொடுத்த மருந்தும் சேர்ந்து, பூபதிக்கு மயக்கத்தைத் தந்தது. பாட்டுக் காதிலே பட்டதும் படாததுமாக இருக்கையிலேயே, படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டான்.

★

இரு பரம்பரைகள்

"ஜூலியா! என்ன கண்ணு, கோபம்? ஜிம்மி! துஷ்டன் நீ போ! போய்ச் சமாதானம் செய் ஜூலியாவை.

ஜூலி! ஜூலி! இதோ பார் இப்படி! அடடா! புருஷன் மேலே கோபம் வந்துவிட்டால் நம்ம ஜூலியா செய்கிற அட்டகாசம் இருக்கே, சொல்லி முடியாது. எப்படி முறைத்துப் பார்க்கிறாள், பார்! ஜிம்மி, பாபம் கெஞ்சிப் பார்த்துத் தோற்றுப் போய், ஜூலியாவின் கோபம் தானாகத் தணியட்டும் என்று போய்விட்டான்.

என்ன இருந்தாலும். ஜூலி! . உனக்கு இவ்வளவு கோபம் ஆகாது!"

* * *

"உங்களுக்கும் நாளைக்கு ஒரு புருஷன் வந்தால்..." என்று கேலி செய்ய ஆரம்பித்தாள், மாரி; தேவா, அவள் காதைத் திருகிக்கொண்டே, "பேசாதே! எப்போது பார்த்தாலும், இந்தக் கல்யாணப் பேச்சே பேசிக் கேலி செய்வதுதானா வேலை?" என்று, வேடிக்கையாகக் கண்டித்தாள். மாரி, இது போல் கலியாணப் பேச்சைக் கேட்டுக் கேலி செய்த எத்தனையோ "தேவா"க்கள், தொட்டிலாட்டிவிட்டுத் தூங்கிய குழந்தைக்கு முத்தமிட்டதைப் பார்த்தவள். தேவா, கலியாணப் பேச்சைக் கேட்டுக் கோபித்தால், மாரி' அடங்கிவிடுவாளா என்ன!

"ஜூலியா எவ்வளவு ரோஷக்காரியோ அவ்வளவு ரோஷக்காரிதானேம்மா நீயும்!" என்று மாரி மேலும், கேலி செய்து கொண்டிருந்தாள். ஜூலியாவைச் சாந்தப் படுத்த முடியாமல், சோகமடைந்த ஜிம்மியின் பரிதாபப் பார்வையைக் கண்டு, தேவா, ஓடிச்சென்று, பிஸ்கட் துண்டுகளைக் கொண்டு வந்து போட்டாள் ஜிம்மிக்கு ஜூலியாவிடம் சரசமாடுவதிலே இருக்கிற சுவை. பிஸ்கட் தின்பதிலே ஏற்படுமா? தின்னவில்லை! ஜூலியாவும் ஒருமுறை ஜிம்மியின பக்கம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் அலட்சியமாக வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டது.

* * *

"அப்பா! அந்தக் குச்சு நாய்கள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன பார்த்தாயா? நேற்று, நான் ஜூலியாவைத் தொட்டுத் தடவிக் கொடுத்தேன், பட்டு மெத்தை மேலே கை வைப்பது போல இருந்ததப்பா!"

"அழகான நாய்கள்தான்! ஜூலியா, ஜிம்மி, இரண்டையும், பெங்களூரில் வாங்கினோம், விலை என்ன தெரியுமோ? போன மாதம், நமது கம்பங்கொல்லையை விற்றோமே, என்ன விலைக்கு?"

"250-க்கு"

"ஜூலியா ஜிம்மியின் விலையும் 250-தான்"

சுகானந்த முதலியாரும் அவர் மகன் சிங்காரமும், மார்வாடியிடம் அடமானத்திலிருந்த தங்கள் ஓட்டு வீட்டிலே உட்கார்ந்து கொண்டு, தனபாலச் செட்டியாருடைய பங்களாவிலே, 'தர்பார்' நடத்தி கொண்டு வந்த ஜூலியா ஜிம்மி எனும் குச்சு நாய்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள் இது போல. வீடு, ஈடுகாட்டப்பட்டது! கம்பங்கொல்லை விற்றுயிற்று! அந்தக் கொல்லையின் விலையும், குலைக்கும்போதும் நாசுக்காகக் குலைக்கும் நாய்

களின் விலையும் ஒன்று ! அங்கே 250 ரூபாயில் நாய் வாங்கினர்கள், இங்கே இரண்டு தலைமுறையாகக் குடும்பச் சொத்தாக இருந்த கம்பங் கொல்லையை 250-ரூபாய்க்கு விற்று விட்டார்கள் ! இந்த நிலையிலே, பெயர் சுகானந்தம் என்று இருந்து பயன் ? சுகமும் கிடையாது, ஆனந்தமும் கிடையாது !

தனபாலச் செட்டியார், ஒரு காலத்தில், சுகானந்தத்தோடு, சேர்ந்து வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர். சுகானந்தம் இன்னமும், அந்தச் " சுவல்ப " வியாபாரத்திலே தான் இருந்து வருகிருர். தனபாலச் செட்டியாரோ, எப்படியோ இலட்சாதிகாரியாகி விட்டார் ! என்ருலும், பழைய சினேகத்தை மட்டும் விட்டுவிடவில்லை. வீட்டிலே நடைபெறும் எந்தக் காரியத்துக்கும் சுகானந்த முதலியாரை அழைப்பார். 'சிலதுகள் அதிர்ஷ்டம் வந்ததும் தலைகால் தெரியாமல் ஆடும். நம்ம தனபாலு, அப்படிப் பட்டவனல்ல ' என்று சுகானந்தம் தன் நண்பர்களிடமெல்லாம் கூறுவான்.

'ஏம்பா தனபாலு!' என்றுதான், சுகானந்தம் அழைப்பது வழக்கம். நேரிலே பேசும்போதும், தன் நண்பர்களிடம் பேசும்போதும், தனபாலு என்று அழைத்த அதே சுகானந்தமே, சில சமயங்களில் 'செட்டியார்' என்று அழைக்கவேண்டி நேரிட்டு விடும். பங்களாவுக்கு ஒரு காவல்காரன் ஏற்பட்டு விட்டான். அவன் யார் உள்ளே போவதானுலும், "யார் ? என்ன வேலையாக வந்தீர்கள் ?" என்று கேட்டுவிட்டுத்தான் அனுப்புவான். சுகானந்தமும், தனபாலும், ஒரே வியாபாரம் செய்தவர்கள், நண்பர்கள், என்று அவன் கண்டானு ! தெரிந்தாலுந்தானென்ன ! தனபாலச் செட்டியார், அவனுக்கு எஜமான், சுகானந்தம், யாரோ ஒரு ஆசாமிதானே ! அப்படித்தானே அவன் கொள்ள முடியும் ? ஒரு நாள்,

சுகானந்தத்தையும் அவன், வாயற்படியண்டை நிற்க வைத்து விட்டான்.

"யார் நீங்கள்?"

"நானு? நீயாரடாப்பா? புதிசோ? ஏற்பாடே புதிசாகத்தான் இருக்கு. நான், அவருக்குச் சிநேகிதன்" என்று சுகானந்தம் பதில் கூறினர். கூறிவிட்ட பிறகு யோசித்தார், 'அவர், இவர்,' என்றல்லவா கூறவேண்டி வந்துவிட்டது, நம்ம தனபாலுவை, என்று. கொஞ்சம் கோபமும் அடைந்தார்.

"நீங்க யாரைப் பார்க்கவேண்டும்?" என்று கேட்டான், காவற்காரன். என்ன சொல்ல முடியும்? தனபாலுவை, என்று சொல்வதா. மரியாதையாக இருக்குமா? உடனே, சுகானந்தம், "நான் தனபாலச் செட்டியாரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறினர். கூறிவிட்டு, மறு விநாடி யோசிக்கலானர் 'செட்டியார்' என்று கூற நேரிட்டதே நம்ம தனபாலுவை; நாமும் அவனும் எவ்வளவு அன்யோன்யமாகப் பழகினேம், 'ஒரே கடையிலே இருந்திருக்கிறேம், ஒரே வியாபாரம் செய்தோம். இன்று அவன் ஒரு பணக்காரனகி விடவே, நாமே அவனைச் "செட்டியார்" என்று சொல்லவேண்டி நேரிட்டது, என்று கோபந்தான். அந்தக் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது, 'இங்கேயே இரு! உள்ளே போய், "ஐயா" வைக் கேட்டுவிட்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, வேலையாள் உள்ளே போனபோது, "ஐயா" வாம், ஐயா! இவனுக்கு அவன் ஐயா, எனக்கென்ன? சே! நாம் இவனைப் பார்க்கவருவதே தவறு. பேசாமல் போய் விடுவோம்" என்றும் நினைத்தார். ஆனல் ஒரு யோசனை வந்தது. வந்தது வந்தோம், இந்தத் தடவை மட்டும், தனபாலுவைப் பார்த்து, இங்கே நடக்கும் அமுலைப்பற்றிச் சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டுப் போய்விட வேண்டும், என்று தீர்மானித்தார்.

"ஏம்பா, தனபாலு! அற்பனுக்கு வாழ்வு வந்தா அர்த்தராத்திரியிலே குடை பிடித்து நடப்பான் என்பார்களே, அதே கதையாத்தான் இருக்கு. ஏது, பெரிய அமுல் நடக்குதே இங்கே, இப்போ. என்னமோ அதிர்ஷ்டம் அடிச்சுது, பணம் சேர்ந்தது, இதற்காகப் பழைய மரியாதை, பாசம், நேசம் எல்லாம் போயிடணுமா? நான் என்னமோ, மற்றவங்களைப் போலே தலை துள்ளிப் போகாமெ, நீ மட்டு மரியாதையோடே இருந்து வருவேன்னுதான் நினைச்சேன். பணம் சேர்ந்ததும், நீயும், 'அதுக' போலத்தான் நடக்கறே. இது சரியல்ல! செல்வமிருக்கே, அது சாஸ்வதமல்ல! என்ன பணம் இருந்தாலும், பிரயோஜனமில்லை, குணம் இருக்கணும். அப்போதுதான், லட்சுமி தங்குவா!" என்று மளமளவென்று, தன மனதிலுள்ளதைப் பூராவும் கொட்டிவிட வேண்டுமென்ற கோபத்தோடுதான் மடமடவென்று, வேலைக்காரன பின்னேடு, சென்ருர் சுகானந்தம். அவ்வளவு கோபமும் பறந்து போகும்படி செய்துவிட்டார் தனபாலச் செட்டியார், சுகானந்தத்திடம பேசி அல்ல, வேலைக்காரனை ஏசி!

"ஏண்டா, தடியா! இவரையா, யாரோ வநதிருக்காங்க என்று சொன்னே. முட்டாளே! இவர் யாரு? நம்ம, சினேகிதரடா! இந்த உலகத்திலேயே, என் குடுமப விஷயமா அக்கரை கொண்டவர் யாராவது இருக்கிருங்களான்ன, அது இவர்தாண்டா! மடைப்பயலே! இனி, எப்போதானுலும் சரி, இவர் வந்தா, நீ நிறுத்தககூடாது, கேள்வி கேட்கக் கூடாது. இவர்தான் நான், நான்தான் இவர்! போ! மனுஷாளுடைய தராதரம் தெரியலை" என்று தனபாலச் செட்டியார் வேலையாளைக் கண்டித்தார். உச்சி குளிர்ந்தது சுகானந்தத்துக்கு. மெய்மறந்தார். தனபாலுக்குக் கோடி கோடியாகச் சேர்ந்தாலும் தகும் என்று எண்ணிக் கொண்டார். பழைய சினேகிதத்தை எவ்வளவு மதிக்கிருன் தனபாலு! எவ்வளவு

அருமையான குணம்! குணம் அப்படி இருப்பதால்தான் பணம் சேர்ந்தது! என்று எண்ணிக் கொண்டான். தன்னைப் பெருமைப்படுத்திய நண்பனைப் பற்றி அன்று முதல், சுகானந்தமும் தானாகவே மரியாதையோடு பேசிப் பெருமைப்படுத்தலானான். இந்த நிலையிலே இருந்தது, இருவரின் நட்பும்.

* * *

சிங்காரத்துக்கு, அந்தக் குச்சு நாய்மீது ஏற்பட்ட ஆசை அடிக்கடி அவனைத் தனபாலச் செட்டியாரின் பங்களாவுக்கு இழுக்கலாயிற்று. ஜிம்மியும் ஜூலியாவும் ஊடலோடு திருப்தி அடைந்து விடுமோ! அழகான இரண்டு "குட்டிகளை" ஈன்றெடுத்து ஜூலியா, பெருமையோடு, அவைகளையும், அவைகளைக் கண்டு பூரிக்கும் ஜிம்மியையும் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். குட்டிகளிலே ஒன்று வெள்ளை, மற்றொன்று கருப்பு! நிறத்திலே மாறுபாடு இருந்தது, அழகோ சமம். சிங்காரமோ, இரண்டிலே எதையாவது ஒன்றைப் பெற தவம் இருக்கவும் தயாரானான் தகப்பனாரிடம் மன்றாடினான, ஒரு 'குட்டி'யை வாங்கித்தரச் சொல்லி.

"அப்பா..............."

"என்னடா................"

"அந்த நாய்க்குட்டி......"

அடே, நமக்கேண்டா அந்தச் சனியனெல்லாம்"

"போ அப்பா! எவ்வளவு அழகாக இருக்கு"

"ஆமாம், அழகுதான், ஆனால் அதற்குப் பாலும் பிஸ்கட்டும் வேண்டுமே. ஒரு நாளைக்கு எட்டணாவுக்கு"

"எப்படியாவது வளர்க்கலாம் அப்பா. நீங்கள் கேட்டுப் பாருங்களேன் செட்டியாரை '

" கேட்டால் கட்டாயம் கொடுப்பான் தனபாலு. ஆனாலும், நமக்கு வேண்டா நாயும் பூனையும் "

தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இது பேச்சு.

* * *

" கருப்பு நிறம்? செச்சே, டர்ட்டி, நமக்கு வேண்டாம் "

" வெள்ளை நிறத்திலும் ஒரு குட்டி இருக்கிறது சார். இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசருக்கு ஒன்று, உங்களுக்கு ஒன்று தருவதாக நான் முன்பே தீர்மானித்து விட்டேன்."

" சரி! வெள்ளை நிறத்திலே இருப்பதைக் கொண்டு வா. ப்யூன், இப்போதே வேலைகளைச் சரியாகச் செய்வ தில்லை, இந்த நாய்க்குட்டியும் வந்து விட்டால், தீர்ந்தது, அவன் முழுச் சோம்பேறியாகி விடுவான் "

டிப்டி கலெக்டர் தாமோதரம் பிள்ளைக்கும் தன பாலச் செட்டியாருக்கும், அதே நாய்க்குட்டி விஷயமாக நடந்தது இந்த உரையாடல். டிப்டிக் கலெக்டர், செட்டி யார் போன பிறகு, தனது ப்யூனிடம் அந்தச் செட்டியார் பெரிய தொல்லை தருகிருர் என்று கூடக் குறை கூறினர். செட்டியாரோ, கலெக்டர் துரை வீட்டிலே தான் கொடுத்த நாய் வளரப் போவது தெரிந்து பெருமை அடைந்தார்.

* * *

சிங்காரத்தின் தொல்லை தாங்காது சுகானந்தம் தனபாலச் செட்டியாரிடம் சென்று நாய்க்குட்டி வேண்டு மென்று கேட்டபோது, செட்டியார் மறுப்பார் என்று கொஞ்சம் கூட எண்ணவேயில்லை. கேவலம் ஒரு நாய்க் குட்டியைப், பால்ய சிநேகனுக்குத்தர, தங்கமான குணம் படைத்த தனபாலு தடை சொல்வானு என்று நினைத் தார். செட்டியார் சொன்ன பதிலைக் கேட்டபோது, சுகா னந்தத்துக்குத், தூக்கி வாரிப் போட்டு விட்டது.

"நாய்க் குட்டியா? சரி தான். டிப்டிக் கலெக்டர் இருக்கிறரே, அவர், இந்தக்குட்டி தனக்கு வேண்டு மென்று, கெஞ்சிக் கூத்தாடினர். என்ன சார் இது, ஒரு குட்டியை இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசர் வேண்டுமென்ருர், சரி, என்று அரைமனதுடன் ஒப்புக் கொண்டேன், இருப்பது இன்னும் ஒன்று தான், அதையும் கொடுத்து விட்டு எப் படித்தான் சார் மனசு நிம்மதியிருக்கும் என்று எவ்வ ளவோ சமாதானம் சொன்னேன், அந்த ஆள் பிடிவா தக்காரன், நூருனாலும் ஆயிரமானுலும் தருகிறேன், குட்டி கட்டாயம் கொடுத்தாக வேண்டுமென்று "ஆர் டரே" போட்டு விட்டார். நான் என்ன செய்வது! அடுத்த தடவை, கட்டாயம் உனக்குத் தருகிறேன்" என்ருர் தனபாலச் செட்டியார். சுகானந்தத்துக்குக் கோபந்தான். கேவலம் ஒரு நாய்க்குட்டி, அதைத் தர மறுக்கிருனே, என்று கோபந்தான். ஆனல் அந்தக் 'கேவலம்,' கலெக்டர் துரை வீட்டுக்கு அல்லவா குடி போகிறது, என்ன செய்வது! அடுத்த தடவை ஆகட்டும் என்ற பதிலே, சுகானந்தம் தன் மகனுக்கு கொஞ்சம் மெருகு பூசித்தந்தார். சிங்காரத்துக்குக் கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது, என்ன செய்வது? டிப்டிக் கலெக்டர், இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசர், என்று செட்டியார் சொல்லி விட்ட பிறகு, இவன் என்ன கூற முடியும். சிங்காரத்தின் சார்பிலே தேவா ஆஜரானுள்!

'என்னப்பா இது! நமக்கு எவ்வளவு வேண்டியவர் சுகானந்தம். அவருக்குக் கொடுத்தால் என்ன? இன்கம் டாக்ஸ் ஆபீசருக்கு நாய் வேண்டுமென்று யார் கேட்டார் கள். நீங்களாகத்தானே வலியவலியப் போய்க்கேட்கி றீர்கள் நாய்க்குட்டி வேண்டுமா, என்று' என்று தேவா வழக்குத் தொடுத்தாள். தனபாலச் செட்டியார் சிரித்தார், தேவாவின் உலகஞான சூனியத்தைக் கண்டு!

'பைத்யமா ! மா நீ ! நானாக வலியப்போவதாகக் கேலி செய்கிறாயே. இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசர் வீட்டுக்கு மட்டு மல்ல டிப்டிக் கலெக்டர் வீட்டுக்கும் நானாகத்தான் சென்று. நாய்க்குட்டி வேண்டுமா என்று கேட்டேன். இன்னும் ஒரு குட்டி இல்லையே என்று வருத்தமும் படு கிறேன, உனக்கென்ன தெரியும் அந்த விஷயம்' என்று கூறினார்.

"இன்னொரு குட்டி இருந்தால் சுகானந்தத்துக்குத் தரலாம் என்று நினைக்கிறீரா? ஐயோ பாவம், அவ்வள வாவது உங்க சிநேகிதர் மீது அன்பு இருக்கிறதே அது போதும்" என்று தேவா கொஞ்சம படபடப்பாகப் பேசி னாள். அந்தப் படபடப்பைக்கண்டு தனபாலச் செட்டி யார் ஆச்சரியப்படவில்லை. தேவாவுக்குத்தான் ஆச்ச ரியம் பிறந்தது, அவர் அதற்கு அளித்த மறுமொழி கேட்டு. "முட்டாள் பெண்ணே! மூன்றாவது குட்டி இருந் தால், அந்த விடியாமூஞ்சிக்குத் தருவேன் என்றல்ல நான் சொன்னதற்கு அர்த்தம். மூல்தானி இருக்கிறானே, நமக்கு கேட்கும்போது கடன் தருகிறானே, அவனுக்குக் கொடுத்திருப்பேன். நமது வீட்டு நாய்க்குட்டி, ஒன்று கலெக்டர் பங்களாவிலும். மற்றொன்று இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீசர் வீட்டிலும் உலாவினால், எவ்வளவு இலாபம் தெரி யுமோ நமக்கு. ஏது சார் நாய்க்குட்டி என்று யாராவது கேட்கிறபோதெல்லாம், டிப்டிக் கலெக்டரும, ஆபீசரும் "இதுவா, தனபாலச் செட்டியார் தந்தார்" என்று கூறு வார்களே! எத்தனை முறை என் பெயரை உச்சரிப்பார்கள்., என்னைப்பற்றி பெரிய ஆபீசர்கள் பேசினால், ஊரிலே எனக்கு எவ்வளவு மதிப்பு இருக்கும். தனபாலச் செட்டி யாருக்கும் கலெக்டருக்கும் பிராண சிநேகிதம், கலெக்டர் வீட்டிலே இருக்கிற நாய்க்குட்டிகூட, செட்டியார் கொடுத் ததுதான் என்று பெரிய மனிதர்களெல்லாம் பேசுவார் கள். இந்த நாய்க்குட்டிகள், நமது 'ஏஜண்டுகள்' போல

அல்லவா, அங்கே இருக்கும். இது தெரியாமல் சுகானந்தத்துக்குக் கொடு என்று பேசுகிருயே. பைத்யமே! அவன், இந்த நாய்க்குட்டி தரவில்லையே என்று கொஞ்சம கோபித்துக் கொள்வான், அதனாலே நஷ்டம் என்ன? கலெக்டர் வீட்டிலும். ஆபீசர் வீட்டிலும் இந்தக் குட்டிகள போய்ச் சேருவதால வருகிற இலாபம் எவ்வளவு! அதைக் கவனிக்கவேண்டும். வியாபாரியின் பெண்தான்' இருந்து என்ன பயன்? சூக்ஷமபுத்தி இல்லையே உனக்கு'' என்று செட்டியார் உபதேசமே செய்துவிட்டார். தேவா தெளிவு பெற்ருள், தகப்பனுர் காட்டிய வழி சரி என்றல்ல, அவர். ஓர் பணம்திரட்டும் கருவி என்ற தெளிவு பெற்ருள், ஏழையும் செல்வவானும் இணைபிரியா நண்பர்களாக இருப்பினும். இளமை முதலே பிராண சிநேகிதர்களாக இருந்தாலும், இருவர் உலகமும் வேறு வேறு, எண்ணம். ஏற்பாடு, திட்டம் தத்துவம் சகலமும் வேறு வேருகத்தான் இருக்கும் என்பதை அறிந்தாள், அன்றிரவு அவளையும் அறியாமல் கண்ணீரும் சிந்தியது, அந்த அளவு உருக்கம் காரணமில்லாமல் பிறக்கவில்லை; சிங்காரத்திடம் தேவாவுக்குக் காதல் அதற்கு முன்பே பிறந்து தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது! கலெக்டர் வீட்டிலே வாழ வேண்டிய நாய்க்குட்டியை. கடன்சுமை ஏறிக்கிடக்கும் வீட்டிலே கொண்டுவரச், சிங்காரம் முயற்சித்தான், மாளிகையிலே வாழ வழி வகுத்துக் கொண்டிருந்தார் சுகானந்தம் தன் மகளுக்கு, அவள் அந்த மண்சுவர் வீட்டிலே தன் 'மனோஹரன்' இருக்கக் கண்டாள்! நாயைக் கொண்டே, 'இலாபம' பெறும் எண்ணங் கொண்டவரின் மகளுக்குக், "காதல்" பூத்துப் பயன் என்ன? கருகும், அல்லது அவர் கசக்கி வீசி எறிவார் கோபத்தோடு!

* * *

"அடுத்த தடவை" வந்தது, சிங்காரத்தின் சார்பிலே தேவா, மனு போட்டாள். இம்முறை தாயார் அதை நிராகரித்தாள், கடுமையான பேச்சுடன்.

'ரொம்ப இலட்சணந்தான்! அதுக பாவம், ஏழைக. அதுக வீட்டிலே நாயைக் கொடுத்தா, என்ன ஆகும். பாலும் பிஸ்கட்டும், வாங்கப் பணம் ஏது? நாய் நாலு நாளிலே சாகும், என்ருள் தேவாவின் தாயார். உண்மை தான், ஆனல் உள்ளத்தைக் குமுறச் செய்யும் உண்மை. பாழாய்ப்போன ஜூலியா கர்ப்பமாகாமலிருக்கக் கூடாதா, குட்டியும் பிறந்து, அவருக்குக் கொடுக்க முடியாது என்றும் சொன்னல், அவர் எவ்வளவு வேதனைப்படுவார் பாவம், என்று குழம்பிக் கொண்டிருந் தாள், தேவா. 'அவர்,' அதாவது சிங்காரம், அடுத்த வீட்டு அன்னத்துக்கும் தனக்கும் மார்கழி போனதும், கலியாணம் என்ற ஆசையிலே இருந்தான். நாய்க்குட்டி ஆசையும் விடவில்லை. மறுபடியும் செட்டியார் வீட்டுக்கு நடந்தபடிதான் இருந்தான. ஊரிலே எந்த ஆபீசரும் இணங்கவில்லை, நாய்க்குட்டியை ஏற்றுக் கொள்ள. எனவே, "பழைய சிநேகிதம் மறக்கலாமா" "கவர்னரே கேட்டால்கூடத் தரமாட்டேன் உனக்குத் தருவதாகக் கூறிவிட்ட பிறகு," "பேச்சு என்ருல் பேச்சுத்தானே," என்ற மொழிகளைச் சேர்த்து, தனபாலர் நாய்க்குட்டி யைத் தந்தார், சுகானந்தத்திடம். சிங்காரம், அன்னத் துக்குத் தர எண்ணியிருந்த முத்தங்களிலே அரைப் பாகத்துக்கு மேலாகவே, தந்துவிட்டான், ஜார்ஜுக்கு— அதாவது நாய்க்குட்டிக்கு!

* * *

நாய்க்குட்டியைப் பராமரிக்க வேண்டிய முறைகளை விளக்கமாகக் கூறினுள் தேவா. பால் இந்த அளவு பிஸ்கட் இத்தனை துண்டு தரவேண்டும் என்று கூறினுள். இராத்திரி வேளையிலே, "மெத்து மெத்து என்று" துணி போட்டுப் படுக்க வைக்கவேண்டும் தெரிகிறதா என்று கூறினுள். தனபாலர் கூறினதிலே தவறு என்ன! பைத்யக்காரப் பெண்தானே தேவா! சிங்காரத்தின் நிலை

என்ன, நாய் வளர்ப்புக்காகத் தேவா போதிக்கும் முறை அவனால் நடத்தக்கூடியதா? எண்ணிப் பார்த்தாளா? அவள்தான் அவனை, "அவர்" என்று மனதிலே கொண்டிருந்தாளே! ஆகவே அவரால், பாலும் பிஸ்கட்டும், பட்டு மெத்தையும் சம்பாதிக்க முடியும் என்று எண்ணிவிட்டாள்!! பித்தத்தில் ஒருவகைதானே காதல்! அந்தப் பித்தமும், ஒரே விநாடியிலே, ஒரே வாக்கியத்திலே போய்விட்டது தேவாவுக்கு. சிங்காரத்துக்கு தேவாவின் மனநிலை தெரியாது. நாய்க்குட்டியை எப்படி வளர்ப்பது என்று தேவா கூறிமுடித்ததும், சிங்காரம் "அதை எல்லாம் அன்னம் கவனித்துக் கொள்ளும்' என்று கூறினான் புன்னகையுடன். அன்னம் என்ற உச்சரிப்பே புன்னகைக்குக் காரணம் என்பது தேவாவுக்கு விளங்கிற்று. 'அன்னம் யார்?' என்று தேவா, கேட்டாள். "ஏன் உனக்குத் தெரியாதா? அவளைத்தான், தை பிறந்ததும் அவன் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறான" என்று தேவாவின் தாயார் கூறினாள். அவன் புன்னகை பூத்த முகத்தோடு நின்றான்! பித்தம் தெளியும் நிலை பிறந்தது தேவாவுக்கு.

"ஜார்ஜ்," சிங்காரத்தின் சினிமா, காபி, சீட்டாட்டம் முதலிய பல வழக்கங்களைப் போக்கிவிட்டான். கையில் கிடைக்கும் 'காசு,' பிஸ்கட்டாகப், பாலாகச், சோப்பாக, மாறும் போது, சீட்டாட்டமும் சினிமாவும் ஏது! அன்னத்துக்கு அன்புடன் என்றேனும் ஓர் நாள் வாங்கித்தரும் கனகாம்பரம்கூட, பிஸ்கட்டாகிவிட்டது! 'ஜார்ஜ்' நன்றாக வளர வேண்டும் என்பதிலே அவன் அவ்வளவு அக்கரை காட்டினான், செலவைப் பொருட் படுத்தாமல். ஆனால் 'ஜார்ஜ்' இந்த ஏழை வீட்டுக்கு ஏற்றதா, திருப்தியோடு வளர. மெலிந்தான், உடலிலே சொறி கண்டது, ஓயாது அழுவான். 'ஜார்ஜ்' வரவர அவலட்சணமாகவும் ஆகி வந்தான். சிங்காரம், இந்த

நாய்க்குட்டிக்காகப் பணத்தைப் பாழாக்குவது, அன்னத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை. "அதன் வயிறு என்ன வயறோ, ஒரு நாளைக்கு நாலணு பிஸ்கட்டைத் தின்று விடுகிறதே. இவ்வளவு தின்றும், எலும்பும தோலுந்தான மிச்சமாக இருக்கிறது" என்று ஏசுவாள் அன்னம். இந்த வீண் செலவை எப்படியாவது நிறுத்த வேண்டும என்று முயற்சி செய்தாள்.

"சோறு போடலாமே ஜார்ஜுக்கு" என்று யோசனை கூறினுள், செலவைக் குறைக்க. "செச்சே! ஒரு ஆறுமாத காலம் பாலும் பிஸ்கட்டுந்தான் தரவேண்டும். தேவா அதை வற்புறுத்தி வற்புறுத்திக் கூறினுளே தெரியுமா?" எனருன் சிங்காரம. "பொழுது சாயும் போது அந்த நாய்க் குட்டியைக் குளிப்பாட்டுவானேன்?" என்று கேட்பாள் அன்னம். "இது தேவாவின் யோசனை" என்பான சிங்காரம். கைதவறி நாய்க்குட்டியைக் கீழே போட்டு விட்டாலோ, அன்னத்தைக் கண்டிப்பான்; அந்தக் கண்டனம கூட அவளுக்கு அவ்வளவு கஷடமாக இல்லை. இடையிடையே தேவா, தேவா, என்று அவன் பேசியது தான் கஷ்டத்தைத் தந்தது. தேவா மீது அன்னததுக்கு அசூயையே பிறந்தது. தேவாவையே கொண்டு வந்து வளர்ப்பது தானே என்று கேலியாகக் கூறி விட்டாள் ஒரு நாள். அந்தச் சமயம் சிங்காரம் பார்த்த பார்வை அன்னத்தின் கண்களிலே நீரைப் பெருக்கி விட்டது. தேவா மீது பிறந்த கோபம, அன்னத்தின் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி, தனபாலச் செட்டியாரின அழகான மாளிகைக்குள் நுழையுமா? "ஜார்ஜ்" மீது தான் பாய்ந்தது, அதுவும, சிங்காரம் வீட்டில் இல்லாத சமயங்களில்.

* * *

அன்று மழை! தெருவெல்லாம் சேருகி விட்டது. சிங்காரம் வசித்து வந்த வீதியிலே 'தார் ரோடு' இருக்

குமா, அவன் என்ன தனபாலனு! அந்தச் சேற்றிலே உருண்டு புரண்டு "ஜார்ஜ்" தன்னுடைய வெள்ளை நிறத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு, வீதி சுற்றி வீட்டு இலேக்குக் குலேததுக் கிடக்கும் "மட்டரக" நாயாக நின்றுன். அன்னம், தேவாவை எண்ணி, ஒரு வகை யான திருப்தி பெற்றுள். அந்தத் தேவாவும், வாழ்க்கை யிலே சேறும் அழுக்கும் நிறைந்த இடத்திலே போய்ச் சேர்ந்தால், இந்த ஜார்ஜு போலத்தான உருமாறிப் போவாள், இப்போது உள்ள மினுக்கும் தளுக்கும் இராது, என்று எண்ணினுள், கொஞ்சம் சந்தோஷமும் அடைந்தாள். அர்த்தமற்ற ஆனந்தந்தான், ஆனுல் அன்னம அதற்குமேல் என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்! ஏழையின் கண்ணீருக்குத்தான ஆழ்ந்த பொருள் இருக்க முடியும், களிப்பு பெரும்பாலும காரணமற்ற தாகத்தானே இருக்கும். ஜார்ஜின் நிலேயைக் கண்டான் சிங்காரம், அதை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக விட்டு விட்டு, இளித்துக் கொணடிருக்கும், அன்னத்தையும் கண்டான், கடுங்கோபம் கொண்டான்; சீறினுன்; கண்டபடி ஏசி னுன். அன்னத்தை அடிக்கவும் கை ஓங்கினுன்; தெருக் கோடியிலே, ஒரு கூட்டம் வரக்கண்டு, அடங்கினுன்.

* * *

தனபாலச் செட்டியாரின் தூரபந்து, குழந்தைவேலு முதலியார். செட்டியாருக்கு முதலியார் பந்துவா? என்று சந்தேகம் பிறக்கும், விஷயம் இது. 'செட்டியார்' என்று சிலபகுதிகளில் வாழும் முதலியார்களுக்குப் பட்டம் உண்டு, தனபாலர் அந்த வகை. குழந்தைவேலரின் ஒரே குமாரர் அருமைநாதன்; சமூக சேவா சங்கத்தலைவர். அந்தச் சங்கத்தை ஆரம்பித்தவர், நடத்துபவர், தலைவர், யாவும் அருமைநாதனேதான்! சர்க்கார் மானியமும், கன தனவான்களின் நன்கொடையும், அந்தச் சங்கத்துக்கு ஏராளம். அருமைநாதன், ஏழை எளியவரின் நல்வாழ்க்

கைக்காகத், தமது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் அர்ப்பணிக்கத் துணிந்துவிட்டவர், என்று அவரைப் புகழாத பத்திரிகையே கிடையாது. சமூக சேவா சங்கத் தலைவரின் அபாரமான பணியினுல், ஏழையின் எந்தப் பிணியாவது போயிற்ரு என்று மட்டும் யாரும் கணக்குப் பார்த்ததில்லை; பார்க்கவுங் கூடாதல்லவா? அருமைநாதர் என்ன அன்னக்காவடியா, சீமான் மகன். அவர்; 'அடிக்கடி' ஏழைகளின் விடுதிகளைப் பார்வையிடுவார், பிய்ந்துபோன கூரைகள், உடைந்த மண்பாண்டங்கள், சரியும் சுவர்கள், குப்பை கூளக் குவியல்கள், ஈமொய்க்கும் இடங்கள், புழுநெளியும் சாக்கடைக்கால்கள் ஆகியவற்றைப் பார்வையிடுவார், பிறகு, இந்த அசுத்தங்களிலுலேதான், பிளேக், இன்புளூயென்சா, காலரா முதலான நோய்கள் பிறக்கின்றன, அவை ஏழைகளைச் சாகடித்துவிட்டுப் பிறகு, நகரெங்கும் பரவி, மக்களை அழிக்கின்றன, என்பதுபற்றிய விளக்கத்தை உரைப்பார். இந்த அசுத்தம் நிரம்பிய இடத்திலேயே இருந்து தீரவேண்டிய நிலை ஏன் ஏழைக்கு வந்தது என்பதுபற்றி அவர் பேசினதில்லை, பேசும்படி கேட்டவர்களுமில்லை. அருமைநாதரின் கண்கள் இந்த ஏழை விடுதியிலே உள்ள அசுத்தத்தைக் காண்பதோடு ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அழுக்கு ஆடையை அணிந்துகொண்டிருந்த அழகிய அபலைகளையும், கூர்ந்து கவனித்துவந்தார்; கண்ணடியிலே விழும் கனியைச் சுவைப்பார், மற்றதுகளைப்பற்றி, சிச்சீ! இந்தப் பழம் புளிக்கும் என்பார். அவர், "சமூக சேவா சங்க வேலைசெய்ய" தேவா சகிதம், வந்தார் அன்று; அழகான மங்கையும் ஆடம்பர ஆடவனும், ஏழைகளின் விடுதிப் பக்கம் வந்தால், கும்பல் சேரத்தானே செய்யும். "ஜார்ஜை"யும் மறந்து, சிங்காரம், அந்தக் கும்பலைக் கவனிக்கத் தொடங்கினுன். தேவாவின் கண்கள், சிங்காரத்தின்மீது கோபத்தைக் கக்கிற்று. "இதுதாஞ நீ நாய்

வளர்க்கும் இலட்சணம்'' என்று கேட்டாள். அருமைநாதன் விஷய விளக்கம் கேட்டான். கோபத்தோடு பதிலளித்தாள், தேவா. "அப்பா'' கொடுக்க இஷ்டப்படவே இல்லை. அம்மாவும், இந்த அன்னுடிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். நான்தான், பிடிவாதமாகப்பேசி, நாய்க்குட்டியை வாங்கிக்கொடுத்தேன். அதை இந்த இலட்சணமாக்கி விட்டார்கள்'' என்றாள். தேவா கோபத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருந்த போது, சிங்காரம் பயத்தோடு, நாய்க்குட்டியைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். "அன்னுடிகள்'' என்ற சொல், சிங்காரத்தின் இருதயத்திலே வேல் பாய்வதுபோல் பாய்ந்தது. இருதயத்திலே, ஆயிரம் வேல் பாய்வது போலாகிவிட்டது, அருமைநாதனின் பேச்சு! அவன் சொன்னான், "என்ன தேவா! இந்த ஏழைகளிடம் தரலாமா, இந்த அருமையான நாய்க்குட்டியை, இதுகளுக்கே, சுத்தமாக வாழத் தெரியாமல், குப்பையில் புரண்டு கொண்டிருக்கின்றன. இதுகளைச் சீர்திருத்திக், கழுவிக் குளிப்பாட்டும் வேலையிலே நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். நீ, இவன் நாய்க்குட்டியைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்று குறைப்படுவது தவறு. 'ஜார்ஜ்'ஜின் உடல் அழுக்குக் கிடக்கட்டும், இவன் தலையைப் பார், வறண்டு கிடக்கிறது, சட்டையிலேபார் எவ்வளவு அழுக்கு, காலிலேபார் சேறு, கண்ணிலேபார் மசி, இவன் இருக்கும் இலட்சணத்தைக் கவனிக்காமல் நாய்க்குட்டியைக் கவனிக்கிறாயே, நீ ஒரு "பைத்யம்'' என்றான். 'ஆமாம்' என்றாள் தேவா; ஆனால் அருமைநாதன் கூறியதை எண்ணியல்ல. இப்படிப்பட்டவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று கூட ஒரு சமயத்திலே நினைத்தோமே என்ற எண்ணத்தாலேதான். சிங்காரத்தால் அழத்தான் முடிந்தது, அன்னம் முணுமுணுத்தாள், கையை நொடித்தாள், வேறு என்ன செய்வாள்? சேவாசங்கத் தலைவர் சேல் விழியா

ளுடன் போய்விட்டார், போகு முன்பு, அன்னத்தின் அழகை ஒரு முறை பார்த்து விட்டார்!

சிங்காரம், தன் உலகை உணர்ந்து கொண்டான். செல்வவான்களின் வாழ்க்கை அம்சங்களிலே சிலவற்றை யாவது தானும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற 'வீணான மோகம்' ஏற்பட்டதற்காக வருந்தினான். "கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வானகோழி" யானதால், வீணான சஞ்சலமே ஏற்பட்டதை உணர்ந்தான்.

*　　　*　　　*

நாலைந்து நாட்களுக்கு பிறகு ஓர் நாள், அருமை நாதன், மோட்டாரை ஓட்டிக் கொண்டு, அந்த வீதிப் பக்கம் வந்தான், சமூக சேவைக்காக அல்ல; அன்னத் தைத் தரிசிக்கலாம் என்று. "ஜார்ஜ்" கவனிப்பா ரற்றுக்கிடந்த சமயம் அது. புழுதியிலே படுத்துக் கிடந் தது, மோட்டாரின் சக்கரத்தில் சிக்கிற்று, நொறுங்கிச் செத்தது; அன்னத்தைப் பிறகு பார்த்துக் கொள் வோம் என்று, அருமைநாதன், மோட்டாரை ஓட்டிக் கொண்டு போய் விட்டான.

"அடபாவி" என்று அலறினாள் அன்னம் ஜார்ஜை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். கூக்குரல் கேட்டு உள்ளே இருந்து ஓடி வந்தான் சிங்காரம். மோட் டாரைக் காட்டினாள் அன்னம். பேசாமல், ஜார்ஜை, அன் னத்தினிடம இருந்து வாங்கிக் கொண்டான். இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டான.

"உடலிலே சேறு பூசிக் கொண்டதற்கு உருகிப் போனான் படுபாவி இப்போது சாகடித்துவிட்டுத், திரும் பிக்கூடப் பார்க்காமல் போகிறான" என்றுகூறி அழுதாள் அன்னம். புறக்கடையிலே ஒரு பள்ளம் தோண்டிப் புதைத்தான் இறந்துபோன ஜார்ஜை மட்டு

மல்ல, அன்னத்தின் மீது கொண்ட கோபத்தை, ஆடம்பரப் பிரியத்தை, பழையநாளைய எண்ணங்களை.

* * *

நாலைந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஓர்நாள், "வெள்ளை" மீது கருப்பனை உட்கார வைத்து, வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னம். "கருப்பண்ண சாமி" தயவால் பிறந்தான் என்று எண்ணி, தன் குழந்தைக்குக் கருப்பண்ணன் என்று பெயர் வைத்தான் சிங்காரம். வெள்ளை அவன் வீட்டு நாய்; அது பிஸ்கட்டும் தின்பதில்லை, பாலும் குடித்ததில்லை; எங்கோ, எதையோ, எப்போதோ தின்றுவிடும், சிங்காரத்தின் வீட்டுக்குத்தான் காவல்புரியும். குழந்தைக்குக் குதிரையாக இருக்கும், கோலால் அடிபடும், ஆனால் வீட்டையும் மறக்காது, குடும்பத்தில் யாரைக் கண்டாலும் வால் ஆட்டிக் களிக்கவும் தவருது. என்றைக்கேனும் ஓர்நாள் எச்சில் இலையிலே இரண்டுபிடி சோறு வைத்து, அன்னம் கூப்பிடுவாள், "வெள்ளே! வெள்ளே!!" என்று. வெள்ளைக்கு அதுவே விருந்து. வெள்ளை பிறந்த இடம் தெருக்கோடி பாழ் மண்டபம். தாயும், தந்தையும் தெருப்பொறுக்கிகள், தனபாலச் செட்டியாரின் வளர்ப்புகள் அல்ல. அந்தப் பரம்பரையில் பிறந்த 'வெள்ளைக்கு' விருந்துதானே அது. மனிதர்களிலே மட்டுமல்ல சகல ஜீவராசிகளிலும் இரண்டுவகையான பரம்பரை இருப்பதைச் சிங்காரம் தெரிந்து கொண்டான்; தெளிவு பெற்றுன்!

★

சொல்வதை எழுதேண்டா!

"டே! மண்டு! சாட்டாச்சேன்னே? சரி, கொஞ்சம் உட்கார். நேக்குக் கொஞ்சம் கையை வலிக்கிறது. நான் சொல்லிண்டு வர்ரேன். சமத்தா எழுது, தெரியறதோ"

"ஆகட்டும் மாமா! லெடரோ?"

"எதா இருந்தா என்னடா நோக்கு? சொல்வதை எழுதேண்டா!"

ஆஹா! இதோ லெடர் பேப்பர் எடுத்துண்டு வர்ரேன்"

"பார்க்கனும் உன் சாமர்த்தியத்தை. எந்த லெடர் பேப்பர் எடுத்துண்டு வர்ரே"

"ஏன், 'ஜர்னலிஸ்டு' லெடர் பேப்பர் தான்"

"மண்டுன்னு சரியா இருக்கு. இப்ப திவான்பகதூர் தீர்த்தகிரி முதலியாருக்கு லெடர் எழுதணும். அதற்கு இந்த லெடர் பேப்பர் ஆகாது. போய், ராசவாச்காரியார், பிரிசிடெண்ட், ராம பக்தஜன சபான்னு இருக்கே, அந்த லெடர் பேப்பர் எடுத்துண்டு வாடா"

"அனுமார் பிளாக் போட்டிருக்கே!"

"அதுதாண்டா மண்டு! அதுதான்."

மாமனும் மருமானும் அப்படித்தான் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொள்வது வழக்கம். எங்கேயும் என்று சொல்லவில்லை. ராகவாச்சாரியார் 'ஆத்திலே' அப்படித்தான் வழக்கம்.

'ஏண்டி! இன்னக்கி நம்ம ருக்கு பலேபேஷா இருக்காளே. ஆத்துக்காரன் பார்த்தானோ, மயக்கமடிச்சி விழுந்துடுவன்' என்று ராகவாச்சாரியார், தன் குமாரி ருக்குவைப்பற்றிச் சகதர்மிணி சாந்தாவிடம் பேசுவார். ருக்குவையேகூடக் கேட்பார் சிலசமயம், "என்னடி அது தாடையைத் தடவிண்டு நிற்கறே. சுந்தரம், கடிச்சுட்டானோ?" என்று. சுந்தரம், ருக்குவின் புருஷன், அவன், "மாமனார் ஆடற விளையாட்டுப்போல நேக்குத் தெரியாதே" என்று மாமனாரிடம் வேடிக்கையாகத்தான் பேசுவான்.

"மண்டு" அதாவது மற்றோர் மருமான், உறவின் முறை, பெண் கொடுத்து ஊர்ஜிதம் செய்யவில்லை, பெண் வேறே இல்லாததால். வேலை வாங்கித் தருவதாக, வரவழைத்திருந்தார் வரதனை. அவனுக்குத்தான் அந்த 'மண்டு' பட்டம்.

மண்டு, லெடர் பேப்பருடன் வந்து உட்கார்ந்தான், எழுதுவதற்கு. ஐயர், துவக்கினார்.

"ஸ்ரீமான் திவான்பகதூர் தீர்த்தகிரி முதலியாரவர்களுக்கு," என்று கூறினார், மண்டு மளமளவென்று எழுதி, "களுக்கு" என்று கூறினான், "டே! ஸ்ரீ ராம ஜெயம் போட்டாயா?" என்று கேட்டார், ராகவாச்சாரியார். "இல்லையே! சொல்லலையே!" என்றான், மண்டு. "போடா, இதைக்கூடச் சொல்வாளாக்கும்" என்றார், அதையும் எழுதிவிட்டு, மேலே கூறச் சொன்னான், "முதலியாரவர்களுக்குச், சர்வமங்களானி இஷ்ட சித்திரஸ்து" என்று கூறினார் ராகவாச்சாரியார். மண்டு,

எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் ராகவாச்சாரி, "அவன் இஷ்டம் என்ன தெரியுமோ, ஊர்த் தாலியை அறுக்கணும். திவான்பகதூர் முதலியார் என்றால் தேசமே நடுங்கவேணும். கவர்னர் பங்களாவை விலைக்கு வாங்கணும், இப்படி எல்லாமிருக்கும்" என்று வர்ணித்தார், எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு, மண்டு "ஏம் மாமா! அவ்வளவு பேராசைக்காரனா! அப்படிப்பட்டவனுக்கு சர்வாபிஷ்ட சித்திரஸ்து சொல்றேளே?" என்று, கேட்டான். "சொன்னதை நீ எழுதேண்டா. நான் சொன்னா அவன் ஆசை எல்லாம் சித்தி ஆகிவிடறதோ. அவனுக்கு அதனாலே இலாபம் இல்லை, அந்த வார்த்தையைச் சொல்றதாலே நமக்கு நஷ்டம் என்ன? சும்மா, எழுதி அனுப்பினா, பய, பல்லிளிப்பன். வேறே என்ன? எழுது!" என்றார், எழுதினான். ராகவாச்சாரி மேலும் சொல்ல ஆரம்பித்தார், "நான் எவ்வளவு கஷ்டம் நேரிட்டாலும் பிறத்தியாரிடம் சொல்கிற வழக்கமே கிடையாது." இதைச் சொன்னதும், மண்டு, எழுதவில்லை, சிரித்தான்.

"மாமா! என்னபோடு போடறீர். வாசல் கூட்டுகிறவளிடமிருந்து வருகிறவா போகிறவா ஒவ்வொருவரோடும் கஷ்ட சமாசாரம் சொல்லத்தானே உமக்குப் பொழுது இருக்கு. பிறத்தியாரிடம் சொல்லறதே கிடையாதுன்னு எழுதச் சொல்றீரே" என்று மாமாவைக் கேட்டான். மண்டுதானே அவன்! மாமாவின் பிரத்யேக முறைகள், மாமி காதிலே வைர ஓலையாகவும், ருக்கு கழுத்தில் லாங் செயினாகவும், பெரிய மருமான் கையில் ரிஸ்ட்வாச்சாகவும், விளைந்ததை அவன் அறிவானா? மாமா, எப்படி ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அவனுக்கு விளக்க முடியும்! முறைத்துப் பார்த்தார், அவன் எழுதினான்.

"என் மகன், பஞ்சு, பி. எ. வகுப்பிலே படிக்கிறான் என்பது தங்களுக்குத் தெரியும்" என்றார், பேசாமல்

எழுதினன் மண்டு. "ஏண்டா இதற்கு ஒண்ணும் கேட்கலையோ ? எப்படிப் பஞ்சு என்று கூறலாம், அவன் தான், ஆர். பி. நாதன் என்று கையெழுத்துப் போடு கிருனே, எனக் கேட்பதுதானே" என்று கேலி செய்தார், ராகவாச்சாரி, பஞ்சநாதன், மகன் பெயர். இவர் அதைத் தான் பஞ்சு என்று குறிப்பிட்டார், அன்புச் சுருக்கமாக. நாகரிகச் சுருக்கமாக, பையன், ஆர். பி. நாதன் என்று தான் எழுதுவது வழக்கம். விஷயம் அவ்வளவு பிரமாத மில்லை என்று, மண்டு தள்ளிவிட்டான். "மேலே சொல்லுங்க மாமா!" என்று கூறினன். "பஞ்சுவுக்குக் காலேஜ் செலவுக்குத் தருவதற்கு, நான்படுகிற சிரமம் இருக்கே, அது சாட்சாத் ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்திக்குத் தான் தெரியும்" என்ருர் ராகவாச்சாரி. 'உம்' போட் டான் மண்டு, எழுதிக்கொண்டே. "அதிலும் இந்த மாதம், ராமபக்தசபா வருஷாப்திக்காகச் செலவு ஏராள மாகப் பிடிச்சுவிட்டது" என்ருர்; எழுதினன். அந்த வருஷ விழா சாக்கிலே வாங்கின திராட்சையும் பாதாமும், முந்திரியும் பருப்பும், வேட்டியும் வெள்ளி வட்டிலும், வேறு பலப்பல சாமான்களும், வீட்டிலே எங்கெங்கு உள்ளன என்பது மண்டுவுக்குத் தெரியும்! தெரிந்து என்ன செய்வது ; ராகவாச்சாரி சொல்கிறபடி எழுதத்தானே வேண்டும்! 'ஆகையாலே, என்மீது ரொம்பத் தயவு வைத்து, பையனிடம் ஒரு ஐம்பது ரூபாய் தரவேணும்' என்ருர், "ஐம்பதா?" என்று ஒரு முறைக் கேட்டுக் கொண்டான் மண்டு. ஏனெனில் அவனுக்குச் சந்தேகம் பஞ்சநாதனுக்குப் பணம் தேவையா என்பதிலேயே. "ரேடியோ" நாடகத்திலே நடித்ததற்காக, பஞ்சநாதனுக்குக் கிடைத்த இருபது ரூபாயைக்கூட அவன் அப்பாவுக்கு மணியார்டர் செய் திருந்தான், அந்தச் சந்தோஷத்திலே, பகவானுக்கு அக்ராவடசல்கூடச் செய்தார்கள், அப்படி இருக்க ஐம்பது ரூபாய் எதற்காகப் பஞ்சுக்கு, என்று சந்தேகம்.

"ஆமாம், ஐம்பதுதான் முட்டாளே, அவ்வளவு பெரிய ஆசாமியிடம் ஐந்து பத்துத்தான் கேழ்ப்பாளோ? நாமென்ன, அவன் ஆத்திலே வண்டி ஓட்டறவாளா?" என்று விளக்கம் உரைத்தார் ராகவாச்சாரி. "இந்த ஐம்பது இந்தச் சமயம் எனக்கு ஐந்நூறுக்குச் சமானம்" என்று கூறினர் ராகவாச்சாரி, மண்டுவுக்கு இதுவும் புரியவில்லை. ராகவாச்சாரியாரின் அண்ணன் உள்ளூர்ப் புரோகிதர். அவர் எந்த வீட்டில் எவ்வளவு கொடுத்தாலும், கொடுத்தது கொஞ்சமாக இருந்தாலும் இதையே அதிகமாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறச் செய்பவர். ராகவாச்சாரியார், புதிய முறைப் புரோகிதர்தானே! "தங்களுடைய தர்ம சிந்தனையையும், தயாள குணத்தையும்.............." என்று சொன்னர் ராகவாச்சாரி, எழுதிவிட்டான் மண்டு, வாசகத்தை முடிக்காமல் யோசிக்கலானர் ராகவாச்சாரி. "ஏன் மாமா தயாள குணத்தையும், எழுதிவிட்டேன்" என்றான் மண்டு. "இரடா! ஸ்துதி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்லது, அதிலும் அந்தப் பயலுக்கு உச்சி குளிரும்; தர்ம சிந்தனை, தயாள குணம், போதாது, இன்னும் ஏதாவது சேர்க்கணும்; என்ன போடலாம், சொல்லேன் நீதான்" என்று மண்டுவையே கேட்டார். "பிராமண பக்தின்னு போடுவமா?" என்று யோசனை சொன்னன் மண்டு. "பித்துக்குளி! அந்த வார்த்தையை போடவேபடாது. இப்போ பிராமண பக்தின்னலே, கேலி பேசறவா ஊரெல்லாம் அதிகமாகி விட்டகாலம், இவன்கூடத்தான்' ஏதோ நமக்குச் சமயா சமயத்திலே ஒத்தாசை செய்கிருனே தவிர, மத்தவாளிடம் பேசறபோது, "இந்தப் பார்ப்பாரப் பயலுக" என்றுதான் நம்ம சமுகத்தையே வைகிற வழக்கம். ஒருதடவை, அவன் திமிரைப் பார்டா, என் எதிரிலேயே வைதான்' என்று திவான்

பகதூரின் குணத்தை விளக்கினர் ராகவாச்சாரி. "உம்ம எதிரிலேயா? சும்மாவா இருந்தீர் மாமா?" என்று கேட்டான் மண்டு, "சும்மா இராமே அவனிடம் சண்டைக்கு நிற்பாளா? காரியம் பெரிசா? வீரியம் பெரிசா? நான் பேசாமே கேட்டுண்டுதான் இருந்தேன். அவனுக்கே பிறகு, நான் இருக்கிறேனே ஒரு சமயம் கோபிப்பனேன்னு சந்தேகம். உடனே, என்னைப் பார்த்தான், சிரிச்சிண்டே "ஏன் சாமி! நம்ம சமுகத்தைக் கொறை பேசருனெ இவன்னு கோவமா?" என்று கேட்டான், "அதெல்லாம் இல்லே, முதலியார்வாள்! லோகாச்சாரப் படிதானே சொன்னேள்" என்று ஒருபோடு போட்டேன். பயலுக்குப் பிரமாதமான திருப்தி. "உங்க விஷயம் தனி, சாமி. உங்களைப் போலவே குணமும் மனமும் உள்ள பிராமணுளைக் குறை சொல்லலே, மத்ததுகளைத்தான் திட்டினேன்" என்று சமாதானம் பேசினுன், வழக்கமாகத் தருவதைவிட அன்று ஒரு பத்து ரூபாய் அதிகமாகத் தந்தான், அதாவது நம்ம நரசிம்மாச்சாரியார் இங்கே "இராமாயணம்" படித்தாரே, அந்தப் பட்டாபிஷேகச் செலவுக்கு. அப்படிப்பட்டவன் அந்தத் திவான் பகதூர் என்று கூறினர் ராகவாச்சாரி. மேலும் சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு, தருமசிந்தனை தயாள குணத்துடன், பகவத் கடாட்சம் பெற்ற என்ற பதத்தைச் சேர்த்தார், வாசகத்தை பூர்த்தி செய்ய, "பகவத் கடாட்சம் பெற்ற தங்களைப் போன்றவாளுக்கு அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லே" என்று கூறினர். கடிதம் முடிந்தது. மண்டு சோம்பல் முறித்தான். ராகவாச்சாரி, "கையோடு கையா இன்னும் ஒரு லெட்டர் எழுதிவிடு, பஞ்சுவுக்கு" என்ருர். மண்டு, எழுத உட்கார்ந்தான். "ஜர்னலிஸ்டு" லெட்டர் பேப்பர் எடுடா" என்ருர், "சிரஞ்சீவி பஞ்சநாதனுக்கு, ஆசீர்வாதம். இன்று இதே தபாலில், திவான்பகதூர் தீர்த்தகிரி முதலிக்கு ஒரு லெட்டர் எழுதி இருக்கேன், உனக்கு அவசரமாக

ஐம்பது ரூபாய் தரும்படி; தருவான். அதை வாங்கிக் கொண்டு, உனக்கு ஐந்தோ பத்தோ செலவுக்குத் தேவையானல் எடுத்துக்கொண்டு, மிகுதிப் பணத்துக்கு, ஆறு கெஜத்தில் ஆரஞ்சு கலரில், பெங்கால் சில்க் சேலை விற்கறதாமே சைன பஜாரில், அதை உன் அக்காவுக்காக உடனே வாங்கி அனுப்பவும். அடுத்த வியாழக்கிழமை இங்கே ஜில்லா கலெக்டர் வருகிரூர், என்னமோ சைன்யத்துக்கு நிதி திரட்டவாம். அதிலே நம்ம, ருக்கு, எதிராத்து ராஜம், நம்ம கோடி வீடு செவிட்டுச் சீமாவின் பார்யா இருக்காளே சண்பகம், இவாளெல்லாம், பெங்கால் டான்ஸ் ஆடப்போருளாம். ஆனதாலே புடவை அவசரம். தீர்த்தகிரி முதலி கொஞ்சம் முன் கோபி. வள்ளுன்னு விழுவன். சட்டை செய்யாமே, கொஞ்ச நேரம் இருந்தா, பணத்தைத் தந்து விடுவன். பக்குவமாப் பேசணும் அவனிடம். முகஸ்துதியிலே ரொம்பப் பிரியம். பெரிய கர்மி. இருந்தாலும், நம்மிடம் பணம் தருவதற்கு மறுக்கமாட்டான். அவன்தான், நம்ம ராமபக்தஜன சபாவுக்குப் போஷகன். திவான்பகதூர் பட்டம், அவனுக்குக் கிடைச்சதுக்கே, அதுதான் காரணம்னு சொல்லி வைச்சிருக்கேன். சமயம் வாய்ச்சா நீயும் சொல்லு. எப்படியும் பணத்தை வாங்கிவிடு, அசடாட்டம் இருந்துவிடாதே.''

இது மகனுக்குத் தகப்பனர் அனுப்பும் கடிதம். இதனைச் சிரமமின்றி மண்டு எழுதிவிட்டான், குறுக்குக் கேள்வியே கேட்காமல். ராகவாச்சாரியாரின் "முறை'' யைப் புரிந்து கொண்டான்.

"அடடே! மறந்துவிட்டேன். இன்னும் ஒருவரி சேர்க்கணும் பஞ்சு லெடரில்'' என்று சொன்னர் ராகவாச்சாரி. "சொல்லுமே, இடம் இருக்கு'' என்றுன் மண்டு. "தீர்த்தகிரி வீட்டுக்குப் போகும் போது, கொஞ்சம் உலர்ந்த உதிரி புஷ்பமும் மஞ்சத்தூளும் ஒரு

காகிதப் பொட்டலத்தில் மடித்து எடுத்துக்கொண்டு போய், அப்பா ஊரிலிருந்து அனுப்பினுர் என்று கொடு'' என்று, கூறிக் கடிதத்தைப் பூர்த்தி செய்தார்.

* * *

ராகவாச்சாரியாரின் தபால்கள் பயணப்பட்டன. பெங்கால் சில்க் சேலையைப்பற்றிய நினைப்புடன் ருக்கு, நடை பழக ஆரம்பித்தாள், அதுவே ஒரு புது தினுசு டான்சாக இருந்தது. தபால்கள் போய்ச் சேர்ந்தன, ஆனுல் முதலியாருக்குச் சேர வேண்டிய கடிதம், பஞ்சுவுக்கும், பஞ்சுவுக்குச் சேர வேண்டிய கடிதம் முதலியாருக்கும் போய்ச் சேர்ந்தன. பெங்கால் சில்க்கா கிடைக்கும்,? திவான் பகதூர் தீர்த்தகிரி முதலியார், ராகவாச்சாரியாரை, "அயோக்யன்? நன்றி கெட்டவன்! நயவஞ்சகன்! அவனை என்ன செய்கிறேன் பார்'' என்று ஏசி, பஞ்சுவையும் உதைப்பதாக மிரட்டியதையும்பற்றி விரிவாக எழுதி, முதலியார் விலாசமிட்ட கவரில், பஞ்சுவுக்கு எழுதிய கடிதத்தையும், பஞ்சுவுக்கு அனுப்பிய கவரில், முதலியாருக்கு எழுதிய கடிதத்தையும், மண்டு கைதவறி வைத்து அனுப்பிவிட்டதால் நேரிட்ட விபரீதத்தையும் விளக்கி, பஞ்சு தகப்பனுருக்கு விரிவாகக் கடிதம் எழுதினபிறகே, மண்டுவால் வந்த ஆபத்தை ராகவாச்சாரி உணர்ந்து சோகித்தார்.

"சொன்னதைத்தானே எழுதினேன்'' என்று மண்டு முணமுணத்தான். தலையில் அடித்துக்கொண்டு ராகவாச்சாரி "நீ இல்லேடா, மண்டு, நான் மண்டு. உன்னைக்கொண்டு இந்தக் காரியத்தில் இறங்கினேனே என்னைச் சொல்லணும்'' என்ருர். கொஞ்ச நேரம், யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டு, "டே! மண்டு! வா! உன்னைவிட்டாலும் வேறுகதி இல்லை எனக்கு. போய் ஜர்னலிஸ்டு லெடர் பேப்பர் எடுத்துவா'' என்று கூப்பிட்டுச் சோகம் கப்பிய குரலிலே, ராகவாச்சாரியார் சொன்னுர், மௌனமாக, மண்டு எழுதினுன்.

ராம பக்தஜன சபா

"இவ்வூர், ஸ்ரீராம பக்தஜனசபாவின் போஷகராக இருந்து வந்த திவான் பகதூர் தீர்த்தகிரி முதலியார், ஆச்சார விரோதமாக நடந்து வருவதாக, ஷை சபா தலைவர் ஸ்ரீமான் ராகவாச்சாரியார் அவர்களுக்கு, மெம்பர்கள் புகார் செய்து கொண்டதன் பேரில், தலைவர் விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து புகாருக்கு ஆதார மிருப்பது தெரியவந்ததால், மேற்படி சபாவின் போஷகர் ஸ்தானத்திலிருந்து, ஷை தீர்த்தகிரி முதலியாரை நீக்கி விட்டார். அன்னார் மீது சாட்டப்பட்ட பலகுற்றச் சாட்டுகளிலே முக்கியமானது, அவர் ஒரு பிராமண விதந்துவிடம் முறை தவறி நடந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதாகும்"

"யாருக்கு மாமா அனுப்ப, தெளிவாகச் சொல்லி விடும்" என்று பயந்து கேட்டான் மண்டு. "இது ஒரு பத்து காபி எடுத்து, மித்திரன், இந்து, விகடன், மணி, போன்ற சகல பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பிவிடு," என்று உத்தரவிட்டார். மண்டு, அதை நிறைவேற்றினான். பிறகு "மீண்டும் பயந்தகுரலில் ராகவாச்சாரியாரை "மாமா! கோவிக்காமே, இதை மட்டும் சொல்லிவிடும். அந்தப் பிராமண விதந்து யார்?" என்று கேட்டான். "நம்ம கமலிதான்" என்றார் ராகவாச்சாரியார். கமலி, அவருடைய சகதர்மிணிக்கு ஒன்றுவிட்ட தங்கை.

★

வேலை போச்சு!

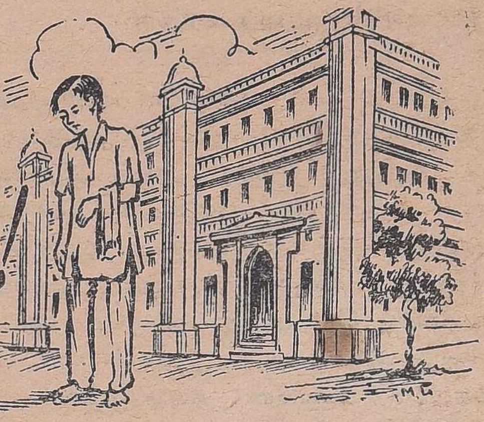

அவர் எழுதிக் கொடுத்தார், விசாலாட்சி விவாகம், என்று.

நான் விசாலாட்சி விவாதம் என்று அச்சுக்கோர்த்தேன்! தூக்க வேளை, கொஞ்சம் துக்கமுங்கூடத் தான். எனவே, தவறுமேல் தவறாகி விட்டது.

சாமி காவடியானந்தர், என்று தெளிவாகத்தான் அவர் எழுதினார், நானோ அதை,

காமி சாவடியானந்தர் என்று பிழையுடன் அச்சிட்டேன். அது போலவே,

காசுமாலை
காமாலை

*　　*　　*

மணி அரசு
பிணி அரசு

*　　*　　*

விசாலம்
விசாரம்

*　　*　　*

வேதம்
பேதம்

*　　*　　*

மொய்
பொய்

என்று பல பிழைகள் ஏற்பட்டு விட்டன, என் அஜாக்ரதையினுல். துண்டு விஷயந்தான் இவ்வளவுக்கும். அதிலும், எங்கள் ஆசிரியர் மணி மணியாக எழுதுவார்—அதாவது எழுத்துக் கோர்வையாக, அச்சுப் போலவே இருக்கும் விஷயம். இருக்கட்டும், அது தாஞ முக்கியம். அவருக்குப், பக்கம் பக்கமாக எழுத வேண்டிய வேலே கிடையாது. சுருங்கக் கூறுவதே சூட்சமம் என்பது அவருடைய இலட்சியம்! பத்திரிகையின் பக்கங்கள், பேனுவின் தயவினுலே அல்ல, காரியாலயக் கத்திரிக்கோலின் கருணேயால், அழகாக இருக்கும்.

" தம்பீ! இது ஒரு பிரபல திருமணம். அழகாக அச்சிட்டு, இந்த விலாசத்துக்கு ஐம்பது பிரதிகள் அனுப்பிவைக்க வேண்டும், தெரிகிறதா " என்று கூறித் தாளேக் கொடுத்தார், நாளே மறுநாள் வருகிறேன் என்று துணே ஆசிரியருக்குக் கூறினுர், துரிதமாக வெளியே சென்ருர். தீபாராதனேக்குக் கற்பூரம் சரியாகக் கிடைக்காது கஷ்டப்பட்ட பக்தர்களின் தூதுக் கோஷ்டி, அன்று கலெக்டர் பிரவுன் துரையைக் காணப் புறப்பட்டது. அவர், ஒரு கிராம வைத்தியசாலேத் திறப்பு விழாவுக்குச் சென்றிருந்தார், அந்தக் கிராமத்துக்குக் கிளம்பிற்று தூதுக்கோஷ்டி. எங்கள் ஆசிரியர், அந்தத் தூதுக் கோஷ்டிக்குத் தலேவர்! பெயரும் பொருத்தந் தான். அனுமந்தராவ்! அவருடைய திருநாமம்! சில சமயம் வீட்டிலே அவர் சிரமப்படுவதுண்டு, தன் மனேவியைப் பெயரிட்டு அழைக்க. அம்மையாருக்குச் சீதாலட்சுமி என்று பெயர் இருந்தது!! ஆமாம், இவ்வளவு கூறின நான், பத்திரிக்கையின் பெயரைக் கூறவில்லேயே; பாருங்கள் அவ்வளவு மறதி எனக்கு! " **வியாசர்** " எங்கள் பத்திரிகையின் பெயர்.

" **வியாசர்** " பத்திரிகை ஆசிரியர் அனுமந்தராவ், தன் பாரியை சீதாலட்சுமியிடம் விடை பெற்றுக்

கொண்டு, துணை ஆசிரியர் கருடாழ்வார் முதலியாரை நிர்வாகத்தைக் கவனிக்கும் பொறுப்பிலமர்த்தியதும், கிண்டிக்குதிரைப் பந்தயத்திலே அந்தக்கிழமை ஓடும், அசுவ இலட்சண விளக்கப் புத்தகத்திலே அவர் ஈடு பட்டு, ஆசிரியர் தந்த செய்தியை நான் அவசரத்திலே, அச்சுப் பிழையுடன் செய்து கொடுத்தபோது, "ஏண்டா! தம்பீ! (என்ன எல்லோரும் தம்பி, தம்பி, என்று கூப்பிடு கிறார்களே இவன் சிறு பயலோ என்று சந்தேகிக்காதீர் கள். எனக்கு வயது 40. என் பெயர் தம்பி முதலியார்!) சரியாகத்தானே செய்தாய்?" என்று கேட்டு விட்டு, ஒரு முறை ஒப்புக்கு அதைப் பார்த்து "சரி போடு!" என் றார். மெஷின், அந்த அபத்தத்தை ஏற்க மறுக்குமா என்ன! அச்சுப் பிழை மட்டுமா, அது எவ்வளவோ, கருத்துக் கோளாறுகளைத் தாங்கித் தாங்கி, உரம்பெற்ற தாயிற்றே; அது மள மள வென்று, அடித்துத் தள்ளி விட்டது. பொழுது பல பலவென விடிந்ததும், பத்திரி கையைப் பார்சல் செய்யும் வேலை மட மட வென்று நடந்தது.

இரண்டாம் நாள் இரவு, தட தடவென்று கதவைத் தட்டினான் ஆபீஸ் பையன். திறந்தேன், திடுக்கிட்டேன்; அவசர அழைப்பு ஆசிரியரிடமிருந்து. ஓடினேன், கிடு கிடு வென்று!

"தம்பீ! தலையிலே கல்போட்டாயே!" என்றார் ஆசிரியர் அனுமந்தராவ். கருடாழ்வாரைக் காணோம். பத்திரிகைக்கு அவர் கொடுத்ததாளை எடுத்துவரச் சொன்னார். கொண்டு வந்தேன், படி என்றார், படித் தேன். அது இது.

பிரபல திருமணம்

பலசரக்குக் கடையின்றிப் பிரபஞ்சம் நிலைக்குமா? முடியாது! நமது ஊரிலே, பலசரக்குக் கடைகள் பல

இருந்தாலும், பண்டரி விலாஸ் கடைக்கு ஈடாகுமா? ஆகாது! அந்தக் கடைக்கு முடிசூடா மன்னராக விளங்கும், முகுந்தராஜ முதலியாரின் மூத்த குமாரி, சௌபாக்ய வதி விசாலாட்சி அம்மாளின் விவாகம், விமரிசையாக இன்று காலை நடைபெற்றது. மணமகன் மணி அரசு முதலியார், ஜெகஜோதியான வைரக் கடுக்கன்கள் அணிந்து காட்சி அளித்தார். ஸ்ரீமதி விசாலம் புதிய காசுமாலையுடன் காட்சி தந்தது. கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. ஸ்ரீமான் முதலியாரின், வைதிக சிரத்தையை அறிந்த பிராமண சிரேஷ்டர்கள், காலையிலே, வேதம் ஓதினர்! இது புதிய முறையல்ல. பழைய ராஜாக்கள் காலத்திலே இதுவே சம்பிரதாயம்! மாங்கலியதாரணம், முதலிய சர்வ சம்பிரதாயக் காரியங்களும் இனிது நிறைவேறிய பிறகு, உள்ளூர் வெளியூர்ச் சீமான்கள், மொய் எழுதினர். மாலையிலே அருமையான சங்கீதக் கச்சேரி நடைபெற்றது. ஆனல் ஒரு விஷயம் இங்கு குறிப்பிட வேண்டி இருக்கிறது. சங்கீதம், சாஸ்திரோக்கமாக இல்லை, அது என்னமோ தமிழ் இசை என்று சிலர் கூறுகிருர்களே, அதுவாம் அது. ஊர்வலம் நடைபெற்றது. ஊரெங்கும் இதே பேச்சு, இவ்வளவுக்கும் சிகரம் வைத்தது போல இருந்தது, காலையும் மாலையும் கலியாணத்துக்குச் சாமி காவடியானந்தர் விஜயம் செய்தது. அவர் நமது ஆசிரியர் அனுமந்தராவிடம் அன்யோன்யமாகப் பேசியது கண்டு, "கற்ருரைக் கற்ருரே காமுறுவர்" என்று பலர் கூறினர். முகஸ்துதியில் பிரியமில்லாத நமது ஆசிரியர், அந்தப் புகழுரையைக் கேட்டும் கேட்காதவர் போலிருந்தது, குறிப்பிடத் தக்கது.

இது தான் ஆசிரியர் தந்தது. இதிலே தான், விசாலம் விசாரமாகி, விவாகம் விவாதமாகி, சாமி காவடியானந்தர் காமி சாவடியானந்தராகி, காசுமாலை காமாலையாகி, மணி அரசு பிணி அரசாகி, வேதம் பேதம் என்

ருகி, மொய்பொய் என்ருகி வெளிவந்தது. எல்லாம் அச்சுப் பிழை தான், ஆனல் ஆசிரியர் அனுமந்தராவ், "தம்பீ! என் வாழ்க்கையையே வதைத்து விட்டாய்" என்று போட்ட கூச்சல், உண்மையாகவே, நான் செய்த பிழை மிக மிகக் கொடுமையானது என்று உணர்த் திற்று. உரத்த குரலிலே கூறி விட்டார். "உன் கணக் குத் தீர்த்தாகி விட்டது. வேலேக்கு வேண்டாம் இனி, போ வெளியே" என்ருர். வெளியே சென்றேன், வேறென்ன செய்ய முடியும்! ஒரு துண்டு விஷயத்தை இவ்வளவு பிழைகளுடன் வெளியிட்டால், அச்சுக் கோர்ப் பவனுக்கு அச்சகத்திலே, அலுவல் கிடைக்கத்தான் செய்யாது. என்ன செய்வது! ஏக்கம் கொண்டேன் தூக் கம் வரவில்லே. போக்கிடமின்றித் தவித்தேன்.

வேலே இல்லே என்ற உடனே வேலாத்தா—என் மனேவிக்குக் குல தெய்வத்தின் பெயரையே வைத்து விட்டார்கள்—கொண்ட கோபம் இருக்கிறதே, இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்லி முடியாது. "ஒரு நாளேக்கு, ஒரு வேளே, சோத்திலே, தப்பித் தவறி ஒரு கல் இருந்து விட்டா, என்ன கோபம் வருது உங்களுக்கு. இத்தனே காலமா அச்சாபீசு வேலேயிலே இருக்கறிங்க. இவ்வளவு தப்புச் செய்யறிங்க. எவன் கொடுப்பான் வேலே?" என்று பேசினள். பேசினள் என்று ஒப்புக்குச் சொல் றேன், அவபோட்ட கூச்சல் இருக்கே, வேலாத்தாளே (குல தெய்வம்) வந்தது போலிருந்தது. என்னல் வேத னேயைத் தாங்க முடியவில்லே. சே! குடும்பமும் வேண் டாம், இந்தக் குத்தல் குடைச்சலும் வேண்டாம். பேசாமே சன்யாசி ஆகிவிட வேண்டியது தான் என்று தீர்மானித்து, வேகமாக வீட்டை விட்டு வெளி ஏறினேன். நடந்து கொண்டே யோசித்தேன். வேலாத்தா போல, ஊரிலே எத்தனேயோ அம்மணிகள் இருப்பார்களே, அவர்களிடந்தானே போய் பிச்சை கேட்கணும், "தடிய

ணுட்டம் இருந்து கொண்டு, பிச்சை எடுக்க வந்து விட்டாயா ?" என்று ஏசுவார்களே, என்ற பயம் பிறந்தது. சரி நிஜமாகவே சன்யாசி ஆக வேண்டியதில்லே, ஒரு நாளேக்காவது, வீட்டுக்குப் போகாமலிருப்போம், வேலாத்தா "என்னமோ ஏதோ" என்று அழட்டும் என்று எண்ணினேன். எங்கெங்கோ சுற்றி விட்டு, இரவு பத்து மணி சுமாருக்கு, ஊர்க்கோடிச் சாவடியிலே போய்ப் படுத்தேன், அரைத் தூக்கம். அந்தச் சமயத்திலே, "நமச்சிவாயம் !" என்று சத்தம் கேட்டது, சாவடிக்கு சாமி காவடியானந்தர் வந்தார். நான் படுத்திருந்த மூலேயிலிருந்து எழுந்திருக்கவுமில்லே, பேச்சுக் குரலும் கொடுக்கவில்லே, நல்ல வேலேயாக அவர் என்னேப் பார்க்கவில்லே. பார்த்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற திகில் எனக்கு. "அடே பயலே ! நீ தானே, என்னே, காமி சாவடியானந்தர் என்று அச்சடித்தது' என்று கேட்டு ஏதாவது மந்திரம் போட்டு விட்டால் என் கதி என்ன ஆகும் ! நாஞே பிள்ளே குட்டிக்காரன் ! வாய் திறவாமல் சுருட்டிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"ஏன் சாமி !" என்று வேருேர் குரலும் கேட்டது. நான், 'சாமியார், நமசிவாயம்' என்று சொன்னதும், ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்கிருர் என்று நினேத்துக் கொண்டேன். அது ஒரு ஆசாமியினுடைய பெயர் என்று அப்போது தான் தெரிந்தது, அவனும் சாமியாரும் ஏதேதோ பேசி விட்டு, அந்தக் கலியாணப் பேச்சையே ஆரம்பித்து விட்டனர், எனக்குப் "பகீர்" என்ருகி விட்டது, சரி, நம்மைத்தான் திட்டப் போகிருர்கள் என்ற நினேப்பிலே, அதற்குத் தகுந்தாப் போல, "யாரு சாமி ! பேப்பரிலே, எழுதினவன், தாறுமாருக ?" என்று வேறு நமசிவாயம் கேட்டுத் தொலேத்தான். சாமியார் சிரித்து விட்டு, "எழுதினவன் பேரில் தவறு இல்லே. அவனிடம் இருக்கிற கம்பாசிட்டர் ஒரு குருட்டுப்பயல் போலிருக்கு,

அவன் அச்சுக் கோர்த்த போது, தப்பும் தவறுமாகச் செய்து விட்டான்" என்றார் சாமியார். "சிரிக்கிறீரே சாமி! அந்தப் பயல் செய்த காரியத்துக்கு. என் எதிரே கிடைத்தானானா......" என்றான் நமசிவாயம். ஐயோ! வேலாத்தாளின் கோபமே, பரவாயில்லையே, அடிபட்டாலும் வசவு கேட்டாலும், நம்ம மனைவி தானே என்ற சமாதானமாவது இருக்கும், இந்தப் பயல் யாரோ, வழியே போகிறவன், இவனல்லவா 'கறுவுகிறான்' என்று தோன்றிற்று. என்ன செய்வது, இடபேதம்! பேசாமல் கிடந்தேன். சாமியார் என் பக்கம் பரிந்து பேசலானார்! "அவன் செய்த தவறிலே கூட எவ்வளவோ உண்மை இருக்கிறது நமசிவாயம். உண்மையைச் சொல்லவேணுமானா, நான், காவடி கைங்கரியம் நடத்தி இந்தச் சாவடியைக் கட்டிச், சாமி காவடியானந்தர் என்றுபெயரெடுத்தேன். அந்தக் கம்பாசிட்டர் கைதவறுதலாக, சாமி சாவடியானந்தர் என்று அச்சடித்து விட்டான். அது ஒன்று தவிர, மற்றது, பெரும்பாலும், உண்மையே தான்!" என்றார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. நமசிவாயத்துக்கும் அப்படித்தானே இருந்திருக்கும். நான் பேச முடியாத நிலை. அவனுக்கென்ன பயம், பேசினான், கோபமாகவே. "வேடிக்கை பேசுகிறீர் சாமியாரே! அந்த முட்டாள், விசாலாட்சி விவாகம், என்பதை, விவாதம் என்று அச்சடித்திருக்கிறான், அவனுக்குப் பரிந்து பேசுகிறீர்களே!" என்று கேட்டான். முட்டாளாம், நான்! என்ன செய்யலாம்! அவளும் அதையே தான் வேறே பாஷையிலே சொன்னாள். "உங்க புத்தி இருக்கே, உலக்கைக் கொழுந்து" என்று சொன்னாள், கோபம் வந்தது எனக்கு. இவன் என்னை முட்டாள் என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகிறான், போறாத காலம். சாமியார், "நமசிவாயம்! விவாகம் என்று அச்சடிப்பதைவிட, விவாதம் என்று அச்சு அடித்தது தான் பொருத்தம், ஏனென்றால், இந்தக் கலியாணம், விசாலாட்சிக்குக்

கொஞ்சம் கூட இஷ்டம் கிடையாது. அவள் தாயாரிடம் இதுபற்றி விவாதித்தாள், புத்தி சொல்லப்போன என்னிடங் கூட விவாதித்தாள். ஆகவே, அவன் விவாகம் என்பதை விவாதம் என்று அச்சடித்தது, உண்மை, அவனுடைய கைதவறுதலாலே, வெளிவந்தது என்று தான் அர்த்தம்." என்ருர். "ஏன் விசாலாட்சிக்கு இஷ்டம் இல்லே ?" என்று கேட்டான் நமசிவாயம். சாமியார் கேட்டார், 'மாப்பிள்ளே பெயர் என்ன ?' என்று. "மணி அரசு" என்ருன் நமசிவாயம். அதைத்தானே அந்தப் பயல் "பிணி அரசு" என்று அச்சடித்தான் என்று கேட்டார் சாமியார். அதற்காகத் தான் அந்தப் பிரகஸ்பதியைப் பாராட்டுகிறீரா? என்று நமசிவாயம் கேட்டான். சாமியார் 'அவன் கை தவறி, மணி அரசு என்பதை பிணி அரசு என்று அச்சுக் கோர்த்தான். ஆனல் தெரிந்தே அப்படி அச்சடித்தாலும் தவறு இல்லே. ஏனென்ருல் உண்மையிலேயே மாப்பிள்ளே நோயாளி தான், அவனுக்குக் காமாலே வியாதி ' என்ருர் சாமியார். நான் பூரித்துப் போனேன். "நோயாளியை மணம் செய்து கொள்ளும் பெண்ணின் பெயர் விசாலம் என்று இருந்தால் என்ன, அவன் தவருக அச்சடித்தானே விசாரம் என்று, அது தான் பொருத்தம்" என்று சாமியார் கூறினர். நமசிவாயத்தின் வாய் அடங்கிவிட்டது. எனக்கோ துடி துடிப்பு ! எழுந்து போய்ச் சாமியார் காலிலே விழ வேண்டும் என்று. அடக்கிக் கொண்டு படுத்திருந்தேன். "யோசிக்கப் போனல் அந்தக் கம்பாசிட்டர் செய்தது ஒன்று கூடத் தவறு கிடையாது. "காசு மாலே மாப்பிள்ளே போட்டது, அவன் காமாலேக்காரன், ஆகவே காசுமாலே என்று அச்சிடாமல், காமாலே என்று அச்சிட்டதிலே எழுத்திலே பிழையே தவிர உண்மையிலே, பிழையல்ல. வேதம் என்பதை பேதம் என்று அச்சடித்தான். வேதம் உண்மையிலேயே, ஜாதி குலம் முதலிய

பேதத்தை ஏற்படுத்தத் தோன்றியதே. அது மட்டு மில்லை. அன்று வேதம் ஓதினார்களே பார்ப்பனர்கள், அவர்கள் ஓதியது, சரியான வேதமல்ல, ரொம்ப ரொம்பப் பேதம் இருந்தது, அந்த அரைகுறை ஆசாமிகளின் வேத பாராயணத்திலே. மொய், எழுதினாரே, அதிலே பெரும்பகுதி பொய்தான். வெறும் கௌரவத்துக்காக, எங்கெந்த ஊரிலிருந்தோ யாராரோ, ஐம்பதும் நூறும் மொய் அனுப்பினதாகப் பொய் சொன்னார், ஆகையால், மொய் என்பதற்குப் பதில் பொய் என்று அச்சடித்ததும் சரியே!' என்றார் சாமியார். நமசிவாயத்தின் கோபம் என் மீது இருந்தது போய் விட்டது, முகுந்தராஜ முதலியார் மீது பாய்ந்தது. "பெண்ணை, ஒரு நோயாளிக்கா கலியாணம் செய்து கொடுத்தான் பாவம்! அந்தப் பெண் வேண்டாமென்று மறுத்துமா அதன் தலையிலே அந்தக் காமாலைக்காரனைக் கட்டி வைத்தான்" என்று நமசிவாயம் ஏசலானான். "இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடைபெறுவதை, அனுமதிக்கிறோம், ஆசீர்வாதம் செய்கிறோம், அவர் இஷ்டம் என்று கூறுகிறோம். அதனதன் விதி என்று கூறுகிறோம். இரண்டு பேருடைய வாழ்க்கையை அந்த ஒரு ஆசாமி தன் இஷ்டத்துக்கு ஏற்றபடி வளைத்து விட்டான். அதைத் திருத்தவும் முடியாது, கண்டிப்பதும் கூடாது. பாவம்! அந்தக் கம்பாசிட்டர், என்னமோ கை தவறித் தப்பாக அச்சுக் கோர்த்து விட்டான், அவனை நான் மடையன், குருடன் என்றெல்லாம் திட்டினேன். விஷயத்தைப் பார்க்கப்போனா அவன் கைக்குத் தங்கத் தோடா அல்லவா போடணும் போல இருக்கு" என்று கூறினான் நமசிவாயம். எனக்கு ஆனந்தம்! அவன் தங்கத் தோடா கூடப் போடத் தேவையில்லை, அவன் சொன்ன வார்த்தை, வைரத் தோடா போலே இருந்தது, என் மனது குளிர்ந்தது. பிறகு, வேறு ஏதோ தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய சத் விஷயங்களைப்

பேசி விட்டு, நமசிவாயம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனுன். எனக்கு, இனியாவது எழுந்திருந்து போய்ச் சாமி காலிலே விழுந்து கும்பிடுவோமா என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனுல் ஒரு பயம் இருந்தது. நான் செய்த எல்லாத் தவறுகளுக்கும் சாமியாரே சமாதானம் சொல்லி விட்டார்; ஆனுல் நானே சாமியாரையே, காமி சாவடியா னந்தர் என்றல்லவா...............

காமி சாவடியானந்தருக்கும் தூக்கம் வரவில்லே. படுத்துக் கொண்டே பாடிக்கொண்டிருந்தார். பனிரண்டு மணி சுமாருக்கு, யாரோ வரும் சத்தம்!

"ஏது பாட்டு, பலே ஜோரா இருக்குதே" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டுப் போனேன். பெண் குரல்! பேசியது பச்சை! எனக்குத் தெரிந்தவள்!! பல சரக்குக் கடையைக் கூட்டி மெழுகிச் சுத்தம் செய்பவள் அவள் வருகிருள், சாவடிக்கு நடுநிசியில்! காமி சாவடியா னந்தனே தான் இவன்! இதிலே கூட நான் அச்சடித்த திலே என்ன தவறு? செச்சே! அதற்கு மேலே, அங்கே நடந்த பேச்சை நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும். சாமி யாராம்! காவடியானந்தராம்! காமி, சாவடியிலே ஆனந் தராக இருந்தார். தேவாரமா பாடினுர்! தில்லானு பாடி ஞர்! பச்சை, சாமியாரிடம் விபூதிப் பிரசாதமா கேட் டாள், 'எடு எடு! பணத்தை! ஏழுநாளா ஏச்சிக்கிட்டே வாராயே' என்ருள். விபூதிப் பையிலே இருந்து கல கலவென்று ரூபாயைக் கொட்டினுன் அந்தக் காமி. ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்தான் பச்சையிடம்.

"மிச்சத்தை இப்படிப் போடு சாமி" என்று கூறிக் கொண்டே நான் போய் நின்றேன் பக்கத்திலே. அலறிப் போனுன் அந்த ஆண்டி. அவளும் ஆந்தை போல விழித்தாள். சாமியாரை நான் பேச விடவில்லே. 'மகா யோக்கியர் போல, நான் செய்த மற்றத் தப்பெல்லாம் சரி என்று நமசிவாயத்துக்குச் சொன்னயே, உன் பெயரை

சாமி காவடியானந்தர் என்று அச்சடிக்கணும், காமி சாவடியானந்தர் தானே நீ" எனறு கேட்டேன். ஆசாமி கைப்பிடியாக அகப்பட்ட பிறகு பயமென்ன. பயம் போய் விடவே, புத்தியும் கொஞ்சம் தீட்சணியமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது, "கை தவறி, மாற்றி மாற்றி அச்ச டித்தேன் என்று தானே சொன்னே. தவறிச் செய்த தில்லை, சகல விஷயமும் தெரிந்துதான் அச்சடித்தேன். மரியாதையா பணத்தைப் போடு" என்றேன். என்னடா இது, கொள்ளை அல்லவா அடிக்கிறேன் என்று கோபமா உங்களுக்கு. இந்தக் கூத்திக் கள்ளன் சாமியார் வேஷத் திலே அடிச்ச கொள்ளையிலே, இது எந்த மூலை? பணத் தைக் கொடுத்தான். விட்டேனு? "சரி' எங்க அச்சா பீஸ்காரன் உனக்குச் சிநேகிதனுச்சே, அவனிடம் எப்ப டியாவது சொல்லி, மறுபடியும் நம்மை வேலையிலே சேர்த் துக் கொள்ளச் சொல்லணும் தெரியுதா? என்றேன். சரி, என்றுன் அழு குரலில்.

இருட்டு, நடுநிசி, ஒருபயமும் இல்லாமல், வீட்டுக்கு நடந்தேன், அந்த இரண்டு சனியன்களும் கொஞ்சம் தொலைவாகவே என் பின்னுல் வந்தார்கள். வீட்டுக்குப் போனேன், வேகமாகத் கதவைத் தட்டினேன், கொஞ் சம் அதிகாரக் குரலிலேயே, "வேலாத்தா! வேல்! வேலா! டீ, வேலாத்தா!" என்று பல ரகத்திலே, பல சுருதியிலே கூப்பிட்டேன். எனக்கென்ன பயம், எட்டு ரூபா இருக்கு அந்தக் கொட்டை கட்டி கொடுத்த பணம். "ஏது அதி காரம் தெருவே தூக்குது" என்று அர்ச்சனை செய்து கொண்டே கதவைத் திறந்தாள் வேலாத்தா; வழக்க மாகப் பயத்தைக் காட்டும் என் கண்களிலே அதிகாரப் பார்வையைக் கண்டாள். அவளாலே கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. "வேலை போச்சின்னு கொஞ்சமானு கவலை இருக்குதா உனக்கு விடிய விடிய ஊர்சுத்தி விட்டு வர்ரயே" என்றுள், "சீ' கழுதே! வேலை போச்சாம்

வேலே! வேளென்னு சொல்லுடி! நமக்கு இருந்த போருத வேளே போச்சுன்னு சொல்லு" என்று கூறிக் கொண்டே எட்டு ரூபாயைக் கொட்டினேன்! அவள் பார்த்த பார்வை இருக்கே, என்னவென்று சொல்லு வேன்! 'நாளேக்கு வேலேக்கும்போவேண்டி!'' என் றேன். ஏன்? எப்படி? ஏது? என்று அவள் எத்த னேயோ தடவை கேட்டாள். ரொம்ப காலத்துக்கு முன் ணுலே கொஞ்சுவாளே, ''ராசா இல்லே! கண்ணு இல்லே!'' என்று, அந்த பழையது கூடப்போட்டாள். கடைசியில் பூராவிஷயமும் சொன்னேன். அவளுக்கு வந்த சந்தோ ஷத்திலே—வெட்கமாகக்கூட இருக்கு சொல்ல—குமரி போலே—என்னேயும் புது மாப்பிள்ளேக் கோலத்திலே இருப்பதுபோலவே — எண்ணிக்கொண்டு "அட என் ராசா!" என்று சொல்லி..............ஒரு முத்தம்கூடக் கொடுத்தாள்!!

★

பிரசங்க பூஷணம்!

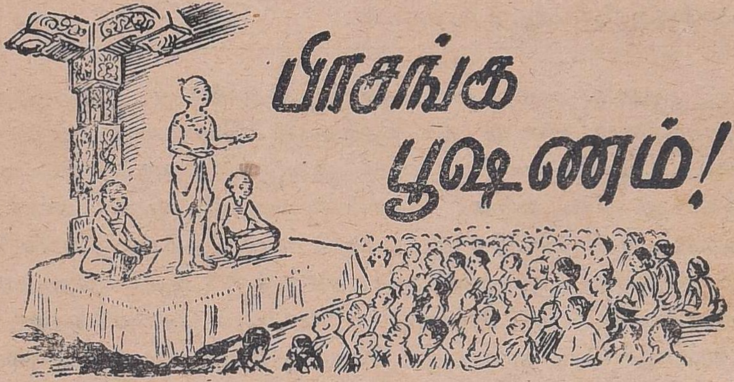

பிரசங்க பூஷணம், புலவர் பூலோகநாதர், அன்று பட்டம் சூட்டிக்கொள்ளப்போகும் பார்த்திபன்போலக் காணப் பட்டார். காரணம் உண்டு அவருடைய களிப்புக்கு, அன்று மாலை ஆலமரத்தடியார் கோயில் ஆறுகால் மண் டபத்திலே, அவருடைய சொற்பொழிவு ஏற்பாடாகி இருந்தது!

"குறும்புக்காரச்சிறார்கள் இன்று மாலைமட்டும், என் னைக்கண்டால், என்மொழி கேட்டால், மறுதினம் முதற் கொண்டு, மறந்தும், சேட்டை செய்யார். ஊர்ப் பிரமுகர் கள் பலருமன்றோ கூடி இருப்பர். என் புகழை எடுத் துரைப்பர். மாலை அணிவிப்பர், கைகொட்டி மகிழ்விப்பர். மகிழ்வர். இவைகளைக் கண்டபிறகு காளைகளின் கண்கள் திறக்கும்" என்று புலவர் எண்ணிக் களிப்படைந்தார். அவருடைய சந்தனப்பொட்டு முதற்கொண்டு, சங்கரா பரணம் வரையிலே சகலமும், பள்ளிக்கூடச் சிறார்களுக்கு, நகைச்சுவை தருவனவாக இருக்கும். தொல்லை அதிகம். எனவே பிரசங்கபூஷணம், அரியதோர் சொற்பொழிவு செய்து, அதன்மூலம் புகழ் ஈட்டி, ஈட்டிய புகழை மாண வர் முன் நீட்டி, அவர் தம் சேட்டையினை ஓட்டிவிட இஃ தோர் வாய்ப்பு என்று எண்ணினார், எனவே, இறும்பூ தெய்தினார்.

ஆலமரத்தடியார் கோயில் அர்ச்சகர் அருணசல ஐயருக்கும் அன்று ஆனந்தந்தான். வௌவால் வாழ்ந்து வந்த அக்கோயிலின்மூலம் அவருக்கு வருமானம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்! கோயில் வாசலிலே உட்கார்ந்து கொட்டாவி விட்டுக் கிடந்தார். பலவிதமான யோசனைகளுக்குப் பிறகு, அவர் ஊர்மக்களுக்கு ஆலமரத்தடியார் கோயிலிடம் பக்திசிரத்தை உண்டாகச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் கோயிலுக்குப் பலரும் வருவார்கள், வருமானம் கிடைக்கும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அவர், இந்தக் கோயில் பாத்யதையை ஒரு துரும்பாக மதித்தகாலம் ஒன்றுண்டு. அப்போது அவருக்குப் பட்டினத்திலே உத்யோகம். கிரகம் செய்த கோளாறினுல் அதை இழக்கநேரிட்டது. அதன்பிறகே அவருக்கு ஆலமரத்தடியாருக்குச் சேவை செய்யவேண்டுமென்ற அக்கரை தோன்றிற்று. "பார்த்திங்களா, சாமி என்னமோ பட்டணம் பட்டணமுன்னு போனிங்களே, பாருங்க, ஆலமரத்தடியார் அழைச்சிட்டு வந்தாரு, விடுங்களா அந்தப் புண்யம்" என்று கூறுவர் கிராம மக்கள். "இதிலே மட்டும் குறைவில்லை! கோயில் பக்கமோ வருவதில்லை. என்ன செய்வதாம் இந்தக் கோயிலைக் கட்டிக்கொண்டு ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று அருணசல ஐயர், விசனத்துடன் கூறுவார். கடைசியிலேதான் யுக்தி தோன்றிற்று, மக்கள் மனதிலே பக்தி புகுத்தும் வழி கண்டுபிடித்தார். ஆலமரத்தடியார் கோயில் மகத்துவத்தை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறவும், பொதுவாகவே பக்தி மார்க்கத்தின் பெருமையை மக்களிடம் பேசவும், ஓர் சொற்பொழிவு ஏற்படுத்த எண்ணினுர். சத்கதா காலட்சேபத்துக்குக் கொஞ்சம் பொருட்செலவு பிடிக்கும், எனவே, பிரசங்க பூஷணப் புலவர் பூலோகநாதரை, அன்புடன் அழைத்தார், அரியதோர் சொற்பொழிவு நடத்தும்படி. அவருக்குத்தான் இத்தகைய வாய்ப்புக் கிடைக்குமா என்ற தாக

மாயிற்றே, ஐயர் வேண்டிக்கொண்டதும், ஆசிரியர் மன முவந்து இசைந்தார். இசையுமுன் கூறினர், "நானென்ன அவ்வளவு அதிகம் அறிந்தவனா? கற்றது கைம்மண் ணளவு, கல்லாதது உலகளவு, கனியிருக்கக் காய் தேடு தல்போல், எவ்வளவோ அறிவாளிகள் இருக்க, என்னை அழைத்தீர், சிறுமதி உடையேன் ஆயினும், சிறுமதி யுடையோன் அருளைத் துணைகொண்டு, என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே எனும் ஆன்றோர் மொழிப்படி, தொண்டுசெய்யச் சித்தமாக இருக்கிறேன்" என்று புல வர் கூறினர், கூறிவிட்டு மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தார். ஏன் இருக்காது! ஆறு வாசகங்கள் அவர் பேசினர், அதிலே மூன்று மேற்கோள்கள்.

1. கற்றது கைம்மண்ணளவு
   கல்லாதது உலகளவு.
2. கனியிருக்கக்காய் தேடுதல்.
3. என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே.

ஆக மூன்று, ஆறுவாசகங்களிலே. பிரசங்கபூஷண மல்லவா? வெட்டிப்பேச்சா பேசுவார், மேலும் நெட்டுருப் போட்ட அடிகளைக் கொட்டிப்பேசாவிட்டால் ஏட்டைப் பிடித்ததனல் யாதுபயன்! எனவேதான் ஆறிலேமூன்று, ஆன்றோர் மொழியைப் பொழிந்தார், அம்மட்டோ! சிறு மதியுடையேன் சிறுமதி உடையோன் அருளைத் துணை கொண்டு என்று கூறினர். அருணசல ஐயரே! என்ன எண்ணுகிறீர் என் புலமைபற்றி! அந்த வாசகத்திலே பொதிந்துள்ள அழகு கண்டீரா! சிற்றறிவு படைத்த நான், என்ற பொருள்பட, சிறுமதி உடையேன் என்று கூறினேன். பிறைச் சந்திரனை அணிந்த பெம்மானின் துணைக்கொள்வேன் என்ற கருத்துக்குச் சிறுமதியுடை யோன் என்று சிவனரைச் சொன்னேன்! ஒரே பதம், இருபொருள்! அது ஓர் அழகு! சிறுமதி உடையோன்

என்பது நிந்தாஸ்துதி என்ற இலக்கணச்செறிவு கொண்டது. இத்தனையும் ஒரே வாசகத்தில் அமைத்தேன், எப்படி என் சமர்த்து" என்று புலவர் கூறுவதுபோலிருந்தது, அவருடைய கெம்பீரமான கனைப்பும், பார்வையும். அருணாசல ஐயர், அதிகம் பேசவில்லை. தலைவரைத் தயார் செய்வதற்காக அவர் சென்றுவிட்டார். புலவர் தனது சீடனொருவனை அழைத்தார், 'ஏடுதனில் எனது மொழியைப் பொறித்திடு, மாலைச் சொற்பொழிவுக்கு" என்றார். சீடன், பிரசங்கபூஷணமாக வேண்டியவன்! எனவே, ஏடும் கையுமாகப் புலவர் எதிரே அமர்ந்தான். ஈசனைத் தியானித்துவிட்டுப் புலவர் துவக்கினார், சொற்பொழிவை.

"அன்பரே!" என்றார், ஏடுஎழுதி, அன்பரே! என்று எதிரொலித்தார் எழுதி முடித்து. புலவர், தலையை அசைத்தார், கனைத்தார், "வேண்டாம், அன்பரே! என்று அழைப்பதைவிட, மெய்யன்பரே! என்று இருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்" என்று ஓர் திருத்தம் உரைத்தார். அன்பரே அடிபட்டது, மெய்யன்பரே! பொறிக்கப்பட்டது ஏட்டில்.

"அப்பா! மெய்யன்பரே என்று கூறுவதைவிட, சைவமெய்யன்பரே! என்று கூறிடல் சாலச்சிறந்ததென்று எண்ணுகிறேன்" என்றார் புலவர். அவருடைய எண்ணத்தைத்தானே அவன் ஏட்டிலே எழுதவேண்டியவன். எனவே, மெய்யன்பரே! என்ற பதத்தையும் அடித்துவிட்டு, சைவமெய்யன்பரே! என்று எழுதினான்.

"என்ன எழுதினாய் தம்பி!" என்று கேட்டார் புலவர்.

"சைவமெய்யன்பரே என்று எழுதினேன்" என்றான் சீடன். புலவர் ஓர் புன்னகை புரிந்தார். "அது நியாயமல்ல!" என்று கூறினார். "ஏது?" என்று கேட்டான்

ஏடுதாங்கி. "ஆலமரத்தடியார், சிவனர், அடியேனும் சைவனே! என்ருலும், இன்று அங்கு கூடப்போகும் அன்பர்களிலே, சைவர்மட்டுமா இருப்பர். எங்கேனும் உண்டா? வைணவரும் இருப்பர். எனவே, சைவமெய்யன்பரே! என்று கூறுவதோடு அமைதல் ஆகாது, நியாயமுமாகாது. ஆகவே சைவ, வைணவ, பௌத்த, கிருத்தவ இஸ்லாமிய அன்பர்களே என்றுதான் சபையை அழைத்தல் பொருத்தம். ஆம்! அதுபோல் எழுது என்ருர். எழுதினன். புலவருக்கு அப்போதுதான் திருப்தி உண்டாயிற்று "தம்பி! பலருக்குத் தெரிவதில்லை இந்தப் பக்குவம். ஒரு பெரிய கூட்டத்திலே, பலமதத்தினர் வந்திருக்கக்கூடுமே. நாம் அனைவரையும் அழைத்தன்றே பேசல் வேண்டும் என்ற சாதாரண விஷயம்கூடப் புரிவதில்லை, அப்படிப்பட்டவர்களின் அணைப்பிலே இருந்துதான் தமிழ் தேய்கிறது. நான் அத்தகையவன! நான் சைவன். என்ருலும், வைணவ, பௌத்த, கிருத்தவ, இஸ்லாமிய அன்பர்களை, நான் அலட்சியம் செய்தல் கூடாது. இந்த நன்னெறியை மட்டும் நாட்டிலே நிலை நாட்டிவிட்டால், பூலோக கைலாயம் இதுவேயாகும்" என்று கூறினர்.

அன்பரே! என்ற ஒரே பதத்தினல், இந்த நோக்கம் நிறைவேறுமே, ஏன், அதைவிட்டு, அடுக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர், என்று கேட்க வேண்டுமென்று சீடனுக்குத் தோன்றிற்று. ஆனல் அவன் பிரசங்க பூஷணமா, மறுத்துரைக்க!

"ஆலமரத்தடியார் கோயிலில், ஆன்ருேரும் சான்ருேரும் குழுமியுள்ள இக் கூட்டத்தின் கண் அடியேனைப் பேசுமாறு கேட்டது, என் பாக்கியமே அன்ருே. இத்தகைய சபையிலே, நின்று பேசக்கூடிய அறிவாற்றல் எனக்கு உண்டோ எனில், இல்லை என்பேன். ஏதோ, என்னையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசுமாறு அழைத்தனர்." என்று பிரசங்கபூஷணம் கூறிட, ஏடு

எழுதி, வேகமாக எழுதி முடித்தான். மேற்கொண்டு, விஷயத்தை விளக்கப் போகுமுன், அதுவரை எழுதிய பிரசங்கத்தைப் படிக்கச்சொல்லிக் கேட்டு இன்புற்றார் புலவர்.

"இதே போலத்தான், திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் பேசுகிறார். ஆனால் ஒரே ஒரு வித்தியாசம். இத்தகைய சபையிலே நின்று பேசக்கூடிய அறிவாற்றல் உண்டோ எனில், இல்லை என்பேன் என்று கூறினீர், திரு. வி. க. இல்லை, என்று ஒருமுறைமட்டும் கூறுவார், இல்லை, இல்லை, இல்லை என்று மும்முறை கூறுவார்" என்று சீடன் கூறினான். சிரித்தார் புலவர். எழுது என்றார்,

"சிலர், எதனைக்கூறும்போதும், மும்முறை கூறுவர். உண்டு, உண்டு, உண்டு என்பர். என்னே, என்னே, என்னே என்பர். இந்த மும்முறைப் பிரயோகம் வீணாக நேரத்தையும் நினைப்பையும் விரயமாக்குவது அன்றோ, 'அது நன்றோ' ஒரு முறை உரைத்திடில், சரியன்றோ, என்னிடம் அத்தகைய வழக்கம் கிடையாது, எப்போதும் கிடையாது, நிச்சயமாய்க் கிடையாது." என்றார். சீடனுக்கு இதை எழுதும்போது, கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. மும்முறைகூறலை முறையன்று என்று மொழிந்திடு புலவர், அதனையே மும்முறை கூறுகிறாரே, முறையாமோ என்று எண்ணி ஏங்கினான். ஆனால் எங்ஙனம், மனத்திலுற்றதைக் கூறுவான்; தவறு இழைத்தவர் வெறும் தமிழ்ப்புலவரல்லவே! பிரசங்க பூஷணமாயிற்றே!

"ஒவ்வோர் சொற்பொழிவாளரும், அவையடக்கம் என்ற அவசியமற்ற பகுதியை நீட்டிச் சபையை வாட்டுவர். அடியேனிடம் அந்த நோய் அணுகுவதில்லை, வீணான வார்த்தைகள் எனக்கு வேம்பு. அவை அடக்கம் ஒரு அவசியமற்ற, பயனற்ற, சுவையற்ற, உயிரற்ற,

கருத்தற்ற, முறையற்ற, சுவைப்பயனற்ற, பயனுள்ள சுவையற்ற, கருத்துமுறையற்ற, முறையான கருத்தற்ற, உயிர்ச் சுவை அற்ற, கருத்துயிரற்ற, உயிர்க்கருத்தற்ற, காரியம், என்பதை எடுத்துக்கூற நான் அஞ்சப்போவதில்லை. அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்செழுத்தை ஓதினர் யார்க்கும் என்ற ஆன்றோர்மொழி ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலது. ஆன்றோர்மொழியைச் சிந்திக்கவேண்டுவது ஏன் எனில், ஆன்றோர் சான்றோராகலின்." என்று, அவையடக்கத்தின் அவசியமற்ற தன்மைபற்றி, அழகுறக் கூறினர் பிரசங்கபூஷணம், சீடர் எழுதினர்.

"தம்பி!" என்று கூறினர் புலவர், சீடர் எழுதப் போந்தார். "எழுதாதே! இது எழுதுவதற்கல்ல, உனக்குக் கூறுகிறேன். ஒரு சொற்பொழிவின் இலட்சண விளக்கத்தைக்கேள். எந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ் விஷயத்தைப் பற்றியே மறந்து. வீணை அவையடக்கம், சபை வணக்கம் கூறிக் காலத்தைக் கொலைசெய்வது இருக்கிறதே, அது கொடிது, மகா கொடிது. அவை அடக்கம் என்ற பகுதியை அதிகமாக வளர்த்தக்கூடாது. என் சொற்பொழிவிலே நீ எப்போதும் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் காணலாம். அது தான், என் அனுபவத்தின், ஆராய்ச்யின்விளைவு. என்னவெனில், நான், அனுவசியமாக அவை அடக்கம் கூறிக் காலத்தை வீணுக்கமாட்டேன்" என்று கூறினர். நாவை அடக்கி வைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலே இருந்த சீடன், அவை அடக்கத்தை நீட்டிச்செல்வது கூடாது என்ற விஷயத்தையே, பிரசங்பூஷணம், நீட்டிக்கொண்டு, நேரத்தை வீணுக்கிச் சொற்பொழிவுக் கேற்ற விஷயத்துக்கே வராமலிருக்கிறரே என்று தெரிந்தது, கூற முடியுமா! கூறுவது, குரு சீட முறைக்கே பங்கமன்றே!

இடையே பேசிவிட்டதால், தொடர்பு மறந்து போகவே மீண்டும் ஒருமுறை எழுதினவரையிலே படிக்கச்சொல்லிக் கேட்டார் பிரசங்க பூஷணம்.

"அந்தணர் என்போர் அறவோர், மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான். இந்த வாசகத்தை, மணிவாசகம் என்பேன், அணிவாசகம் என்பேன், பணிவாசகமுமாகும். அறநெறியும், அன்புநெறியும் கொண்டவர் அந்தணர், அழகிய தன்மையை உடையவர், அவர்கள் எல்லா உயிரிடத்தும் அன்பு காட்டும் தகைமையினர், அவரே அந்தணர்.

"ஐயகோ! அந்தணர் என்போர், நம்மனோரைக் கெடுப்பவர் என்றோர் சாரார் கூசாது பொய்கூறுகின்றனர். அவர் தம் அறிவுசெல்லும்வழி அறவழி ஆகாது. அந்தணர், செய்த குற்றம் என்னை? அவர் நம்மனோருக்கு இழைத்த தீங்குதான் என்னை? என் கண்களுக்குப் புலனாவதில்லை. என் கண்கள் என்றால், எக் கண்கள்? புறத்துலகைக்கண்டு வெறியாட்டமிடும் கண்களோ என்பீரேல், இல்லை என்பேன், முக்காலும் இல்லை என்பேன். இக்காலத்து மட்டுமல்ல, அக்காலத்து, அரசர்களையும் அரச அவைகளையும், அறிஞரையும், அவர் தம் அறநெறியினையும், இகத்தையும், பரத்தையும், சேரன் நாட்டையும், சோழன் மண்டலத்தையும், பாண்டியன் பதியையும் குறுநில மன்னர் பலர் வாழ்ந்த பதிகளையும், அடியார்களையும், அடியார்க்கடியார்களையும் கண்டு களி கொண்ட கண்கள்! என் கண்கள், இவ்வளவையும், இன்னும் பலவற்றையும் கண்டவை. ஏடுகளிலே கண்டேன்! இரும்பூதெய்தி நின்றேன். அவ்வளவு கண்ட என் கண்களை, நான் நம்பாதிருக்கமுடியுமா? அவைகளைக் கொண்டே நான் காண்கிறேன், அந்தணரை. அவர் தம்மீது ஆன்றோர்வழி செல்லாத மாபாபிகள் சில பலர், அடாதது கூறுகின்றனர், நெஞ்சம் நோகிறது, கொஞ்ச

மும் தாங்க முடியவில்லை இக்கொடுமையினை. அந்தணர் குற்றம் ஏதும் செய்திலர், செய்யார், செய்யவழியும் அறியார். அவர் அந்தணராய்ப் பிறந்ததற்கே அஃதே யன்றோ காரணம்! இதோ, என்நண்பர், வேதசாஸ்திர விற்பன்னர் அருணாசலஐயர் அவர்கள் இருக்கிறார் இவர் முகத்திலே அந்த வெள்ளைக் கலைஉடுத்திய மாது தாண்டவமாடுவது காணலாம். நெஞ்சிலே நாதன் தாள், கொஞ்சமும் வஞ்சம் அறியாதார். ஒன்று கூறுவேன்; நான் இந்த நன்னிலை பெற்றதற்குக் காரணமே நமது ஐயர் அவர்களின் நற்கருணையும், உதவியுமே என்பதை நான் குன்றேறிக் கூவுவேன், அந்தணர் குலத்தைப் பழிக்கும் இழிதகையாளர் செவிகெடக் கூவுவேன். என்னுடைய புலமையைப் போற்றினீர்கள். பதிகத்தைப் பாராட்டினீர்கள். பட்டத்தைச் சூட்டினீர்கள். ஏட்டினைப் படித்தீர்கள். அந்த ஏடு ஏது? நான் தீட்டியது! தீட்டியது எப்படி? திரு அருளால் தீட்டினேன். திரு அருள் கிட்டினது எங்ஙனம்? இதோ என் நண்பர், என் ஞானசிரியன், அருணாசல ஐயர் கூட்டிவைத்தார் திரு அருளை. அவர் என்னைத் தூண்டி, ஊக்குவித்து ஏடு எழுதச் செய்தார், செய்தேன். அன்புமழை பெய்தீர்கள். இதற்குக் காரணம், இவரன்றோ! இவர் ஓர் அந்தணர். நான் அந்தணர் குலமல்ல! எனினும், எனக்குக் கைகொடுத்தது அந்தணரே, என் புலமையை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளச் செய்தவரும் அவரே. இப்படிப்பட்ட அந்தணர் குலத்தை ஏனோ சிலபலர் நிந்திக்கிறார்கள், தமது அறிவீனத்தை அவர்கள் சிந்திக்கிறார்கள் இல்லை. சிவ! சிவ! அபசாரம்! அபசாரம்! இம்மை மறுமை இரண்டினுக்கும் இழுக்குதேடுகிறார்கள் வழுக்கிவிழுந்த சழுக்கர்'' என மளமளவென்று பொழிந்தார் சீடர் கை வலிக்க வலிக்க அதனை எழுதினார். அந்தப் பகுதி முடிந்ததும், பிரசங்கபூஷணம், வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு,

"தம்பி! எப்போதும் ஒன்று கவனமாகக்கேள், பிராமணர்களைப் புகழ்ந்தே பேசிவிடவேண்டும். ஏன் தெரியுமா? நாம் தமிழர், ஆகவே நாம் என்ன செய்தாலும், எதைப் பேசினுலும், எப்படி நடந்துகொண்டாலும், நமது தமிழ் மக்கள் நம்மைக் கெடுக்கமாட்டார்கள். பிராமணர்களோ, நமது இனமல்ல. ஆரியம் நுழைந்து, நம்மவரை அடுத்துக் கெடுத்திருக்கிறது. இன்னும் அதன் போக்கைத் தடுத்தால், நமக்குத் தொல்லைவிளையும். ஆகையினுல், நமது சொற்பொழிவுகளிலே பிராமணர்களைப் புகழ்ந்து பேசியும், பாராட்டியும் ஆதரித்தும் வைத்தால், நமக்கு அவர்களால் தொல்லைவராது. தமிழர் கோபிப்பர். என்ன இந்தப் புலவன் இப்படிப் பிராமணர்களை ஆதரிக்கிருனே, இனப்பற்றே இல்லாமல் என்று கேட்பர். கேட்டால் என்ன! நண்பரே! நான், எந்தப் பிராமணனை ஆதரித்தேன். இன்றையப் படுபாவிகளையா? செச்சே! நான் என்ன மரக்கட்டையா? மண்பொம்மையா, எனக்கு ரோஷம் வராதிருக்க. நான் பாராட்டினது அந்தணர்களை! அன்புநெறி, அருள்நெறி பூண்டவர்களை ஆதரித்தேன். அது பார்ப்பண குலத்துக்குள்ள பண்பா! என்று கூறினுல், நமது தமிழ்த் தோழர்கள், நமது முதுகைத் தட்டிக்கொடுப்பர். ஆக நமக்கு ஆரியர், திராவிடர் ஆகிய இருவரிடத்திலும் சீரும் செல்வாக்கும் கிடைக்கும்." என்று கூறினுர். சீடன் இந்த சீலத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாகக் கூறினுன். பிரசங்கத்தைக் கூறலானுர், கூறு முன், மறுபடி ஒருமுறை சீடராகவே படித்துக் காட்டினுர், தொடர்பு தெரிவிக்க. புலவர் புதுமுறுக்குடன் கூறத் தொடங்கினுர், உடனே திகைத்தார், "தம்பி! ஒரு பச்சை நிறத்தாளைக் கண்டாயோ? என்று கேட்டார். "இல்லையே! என்ன தாள்?" என்ருர் சீடர். "இன்றைய சொற்பொழிவு அழைப்பிதழ்" என்ருர் பிரசங்க பூஷணம். உள்ளே ஓடினுர் புத்தகங்களைப் புரட்டினுர், துண்டுச்

சீட்டுக் காணப்படவில்லை, துயருற்றார். மனைவியைக் கேட்டார், "அந்தக் குப்பையிலே அது எங்கே இருக்கிறதோ யார் கண்டது" என்று துடுக்காகக் கூறினர் அம்மையார். "உன் கண்களுக்கு அது குப்பைதான்! பேதாய்! அது குப்பை! அந்தக் குப்பையிலே கிடக்கும் மாணிக்கமும், மரகதமும், உனக்கென்னடி தெரியும்" என்று கண்டனக் குரலிலே பேசினர் புலவர். அம்மையார், சக்தி ஸ்வரூபமலலவா! அவ்வளவு இலேசிலேவிடவில்லை.

"கோழி குப்பையைக் கிளறியாவது, புழுபூச்சியைக் காண்கிறது, நீ இந்தக் குப்பையை கிளறிக்கிளறிக் கண்டது என்ன?" என்று கேட்டார்.

"பேதாய்! பெண்பேதாய்! பொன்னாசைகொண்ட பெண்பேதாய்! பொன்னும் பொருளும் எதற்கு? காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாண் இக்கடைவழிக்கே" என்றார் புலவர், அந்த நேரத்திலே, அவர் காணமற்போன சீட்டு இருக்கிறதா என்று பட்டினத்தார் புத்தகத்தைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

"காதற்ற ஊசியும் வரத்தான்காணோம், நீ கத்திக் கத்தி வந்தும்" என்று கடிந்துரைத்தார் சக்தி. பூலோகநாதர் பதில் பேசவில்லை. என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. ஆனல் மனதிலேமட்டும் "கூறுமற் சன்யாசம்கொள்" என்ற வாசகம் குடிஏறிக் குடையலாயிற்று. "குப்பையாம்! கம்பன் கோர்த்த இம்மணிகள் குப்பையாம்" என்று தனக்குள கூறிக்கொண்டே பிரசங்கபூஷணம், புத்தகங்களின்மீது படிந்திருந்த தூசைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

"தங்களைக் காண ஐயர் வந்திருக்கிறார்" என்று சீடன் தெரிவித்தான். ஓடோடிச் சென்றார், அருணசல ஐயர் கூடத்திலே இருக்கக்கண்டு, "மாலை ஆறுமணிக்குத்தானே, இதற்குள்ளாகவா? நான் இன்னும் குறிப்

புத் தயாரித்து முடிக்கவில்லையே" என்று கூறினர். "அவசரம் வேண்டாம். நிதானமாகவே தயாரிக்கலாம்" என்ருர் ஐயர். அப்போதுதான், பிரசங்கபூஷணத்துக்கு நிம்மதியாயிற்று. பிரசங்கத்திலே இன்னும் குறள், நாலடியார், நன்னெறி, தேவார திருவாசகம், பட்டினத்தார் பாடல், தாயுமானுர் பாடல் ஆகியவைகளை எங்கெங்கே புகுத்துவது என்றே தீர்மானிக்கவில்லை. பிரசங்கத்துக்குரிய விஷயம் என்ன என்பது மறந்துவிட்டது. எந்த விஷயம்பற்றிப் பேசவேண்டுமெனக் குறிக்கப்பட்டிருந்தது, என்பதை அறியத்தான் அந்தப் பச்சைத் துண்டுக் கடிதத்தைத் தேடினர். அந்தப் பாழாய்ப் போன கடிதம் காணவில்லை. இந்த நேரத்திலே, ஐயர் வந்தால், பிரசங்க பூஷணம் பயப்படாமலிருப்பாரா! நல்ல வேளை, அவசரம் இல்லை என்று கூறிவிட்டார், ஆகவே, அருமையாகத் தயாரித்துவிடலாம் பிரசங்கத்தை என்று மகிழ்ந்தார். "தலைவர் தயாராகத்தானே இருக்கிருர்?" என்று கேட்டார் ஐயரை. "நல்லகேள்வி கேட்டீர்கள். அவர் துடிக்கிருர்." என்ருர் ஐயர். "அடடா! நமது ஜெமீன்தாரர் நிரம்பத் தமிழ்அறிவு அன்புபடைத்தவர். கவிதா உள்ளம் அவருக்கு" என்று அன்று தலைமை வகிக்கஇருந்த ஆலூர் ஜெமீந்தாரரைப் பாராட்டிப் பேசினர் பிரசங்கபூஷணம். பேசியபோதே அவர் முகத்திலே கொஞ்சம் பயம்தட்டிற்று.

"அடடா! என்ன காரியம் செய்துவிட்டோம். முட்டாள்தனமான காரியமல்லவாசெய்தோம். பிரசங்கத்தை ஆரம்பிக்கும்போதே ஜெமீந்தாரரின் சீர் சிறப்புப்பற்றியும் குலப்பெருமை குடும்ப கௌரவம் பற்றியும் கொடை நடைபற்றியும் பாராட்டியன்ருே பேசவேண்டும். அவருக்கும், தமிழை அந்த காலத்திலே வளர்த்த மூவேந்தர்களுக்கும் உவமை காட்டி, அவருடைய உள்ளத்தை உருக்க வேண்டாமா? அதை எழுதாமல் வேறு எதை

எதையோவன்றோ இதுவரை எழுதியிருந்தோம். இந்தப் பிரசங்கம்கூடாது. இதை மாற்றி எழுதியே ஆகவேண்டும். ஒரு விருத்தம், ஜெமீன்தாரரின் குணுதிசயத்தை புகழ்ந்து பாடவேண்டும். சரி! சரி! நிரம்ப வேலையிருக்கிறது, ஆனுல் ஐயர்தான் அவசரம் வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டாரே, தயார் செய்துவிடலாம் என்று எண்ணினுர்.

"நம்ம ஜெமீன்தாரர், இந்த விழாவை ரொம்ப விமரிசையாக நடத்திவிடவேண்டுமென்று முனேந்து நிற்கிருர். நான் சொற்பொழிவுடன் நிறுத்தலாம் என்றேன் அவர், "அது கூடாது. புலவரின் சொற்பொழிவுடன், பாட்டுக்கச்சேரியும், நடனக்கச்சேரியும் நடத்திவிடவேண்டும் என்று கூறினுர். பிரசங்கபூஷணத்துக்கு பெரிய ரோஜாப்பு மாலை போட்டாகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்கிருர். மல்லிகை மாலைதான் தயார் செய்தேன் என்று சொன்னேன். அவருக்கு மகாகோபம் வந்துவிட்டது. அவருடைய புலமை என்ன, அறிவு என்ன, ஆராய்ச்சி என்ன, அவருக்குக் கேவலம் மல்லிகை மாலையா போடுவது, அதை உங்கள் கோயில் மாட்டின் கழுத்திலே போடு என்று கோபித்துக் கூறினுர். ரோஜா மாலையே வாங்கிவிடுவோம் என்று கூறினேன்.

சதிர்க் கச்சேரிக்குச் சிந்தாமணி சகோதரிகளையும், பாட்டுக் கச்சேரிக்குப் பழனியப்பனையும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டாராம். செலவு அவருடையது. நாயனத்துக்கு நல்லகண்ணு பார்ட்டி, ஏற்பாடாகிவிட்டது. நான் ஏதோ சாமான்யமாக ஒரு சொற்பொழிவு நடத்த நினைத்தேன், அது பெரிய திருவிழாவாக மாறிவிட்டது. இன்னும் ஒரு விசேஷம் என்ன தெரியுமா? சதிர் நடத்தப்போகும் சிந்தாமணி நமது ஆலமரத்தடியார் கோயிலில் தாசியாக போகிருள், அந்த முத்திரை வைபவமும் நடைபெறப்

போகிறது. உம்மிடம் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் இவ்வளவு "ஜோராக" ஏற்பாடுகளை ஜெமீந்தார் மாற்றிச் செய்வதற்குக் காரணமே, சிந்தாமணிக்கு அவருடன் இருக்கும் சிநேகிதந்தான். உம்ம பிரசங்க விஷயத்தைக் கூட ஜெமீன்தார் மாற்றிக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டார். "நாட்டியக்கலையும் நாட்டு முன்னேற்றமும்" என்பது பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று அருணசல ஐயர், ஆனந்தமாகக் கூறினர். புலவருக்கோ விழா விமரிசையாக மாறுவது கேட்க மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது, என்றலும், நாட்டியக்கலைபற்றி என்ன பேசுவது என்ற திகைப்பு உண்டாயிற்று. உடனே அது போய்விட்டது, சே! இது என்ன பிரமாதம்! சிலப்பதிகாரம் இருக்கவே இருக்கிறது என்று தைரியமடைந்து.

"சரி ஜெமீன்தார் இவ்வளவு அக்கரை எடுத்தது நமது அதிர்ஷ்டம். அவர் இஷ்டப்படியே நான் நாட்டியக் கலையைப்பற்றிப் பேசுகிறேன். அதில் என்ன தடை இருக்கிறது? அருங்கலைகளுள் அது ஒன்று, ஐயன் தில்லையில் அதனை விளக்குகிருன். அம்மைக்கும் அது ஆனந்தமே! பிரபஞ்சமே அரங்கம்! நாமெல்லாம் நாட்டியப் பதுமைகள்! அவன் ஆட்டுவிக்கிருன்" என்ருர் புலவர்.

பேஷ்! பேஷ்! சிந்தாமணி சொக்கிவிடுவாள். இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டு" என்ருர் ஐயர். "தமிழ் இனிமை எனும் பொருளுடைத்து" என்ருர் புலவர் பெருமையுடன்.

"சிந்தாமணி நம்மகோயில் தாசியாகி விட்டால் பிறகு, கோயிலுக்குக் கூட்டம் ஏராளமாக வரும். வாரந் தோறும் ஓர் பிரசங்கம் செய்யலாம் நீர்" என்று களிப்புடன் கூறினர் ஐயர். புலவருக்குக் கொஞ்சம் கசப்பாக இருந்தது அந்தப் பேச்சு, இருந்தாலும் சகித்துக் கொண்டார்.

"சரி! நான் ஆறுமணிக்கு ஆலயம் வந்துவிடுகிறேன்" என்று கூறினுர் புலவர், சீக்கிரமாக இவன் தொலேந்தால் தானே சிலப்பதிகாரத்தைத் தேடி எடுக்கலாம் என்ற சிந்தனேயுடன். ஜெமீன்தார், ஏற்பாடுகளிலே செய்த மாறுதலேச் சொன்னேனே தவிர, முக்யயான மாறுதலேச் சொல்ல மறந்துவிட்டேனே. பிரசங்க தேதியை மாற்றி விட்டார். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமைதான், இந்த வைபவம்" என்று ஐயர் கூறினுர். பிரசங்கபூஷணர், பேசவும் முடியாத சோகமுற்ருர். காலேமுதல் எவ்வளவு கஷ்டம்! சிந்தனே! தயாரிப்பு! கடைசியில் பிரசங்கம் இன்று இல்லே என்று எவ்வளவு சுலபத்தில் சொல்லி விட்டார்கள்—என்று சோகமுற்ருர். ஐயர் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனுர். புலவர், ஏடு எழுதுபவனே வீடு ஏகச் சொல்லிவிட்டு அதுவரைலலே தயாரித்த அரிய சொற்பொழிவைப் படித்துப் படித்து ரசித்தார். வேறென்ன செய்வார், பாபம்! சீடன் ஓடோடி வந்தான் அதே நேரத்தில். "மறந்தே போனேன்! நீங்களும் மறந்து போனீர்களே! அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை, புன்னேவனநாதர் கோயிலிலே ஓர் பிரசங்கம் செய்வதாக ஏற்பாடாகி இருக்கிறதே. இங்கும் அதே கிழமையிலே எப்படி நடத்துவது" என்று கேட்டான்.

"என்ன தம்பி! இதுவா பிரமாதம். ஒரே நாளிலே இரண்டு சொற்பொழிவுகள் நடத்தவா முடியாது. பிரசங்க பூஷணம் என்ற பெயர் என்ன அர்த்தமற்றதா பைத்தியக்காரப்பிள்ளே! புன்னேவனநாதர் கோயில் இங்கிருந்து மூன்று கல் தொலேவு. மாலே மூன்றுக்கு அங்கே பேசுவது. இங்கே 6-மணிக்கு மேல்தானே ஆரம்பம். ஒரு பேச்சுச் சொல்லி அனுப்பினுல் ஜெமீன்தார் தமது பெட்டி வண்டியை அனுப்பி வைக்கிருர்" என்று புலவர் கூறினுர்.

"சரிதான்! எதற்கும் தங்களுக்குக் கவனப்படுத்தலாம் என்று வந்தேன்" என்று கூறினுன் சீடன்.

"கவனப்படித்தினது நல்லதுதான். நான் மறந்துதான், போய்விட்டேன். ஆமாம், நினைவில்லை, புன்னைவனநாதர் கோயிலிலே எதைப்பற்றி நான் பிரசங்கம் செய்ய ஏற்பாடாகி இருக்கிறது" என்று புலவர் கேட்டார்.

கொஞ்சம் பயத்துடன் சீடன், "நாட்டியக் கலையின் கேடுகள்" என்ருன். பிரசங்க பூஷனத்தின் காதிலே அந்தப் பேச்சுப் புகுந்ததும், அவருக்குப் பிரபஞ்சமே நாட்டியமாடுவது போலிருந்தது! என்ன செய்வார்!!

"சரி! போடா!" என்று, சீடன் மீது காட்டினர், கோபத்தை! வேறு எங்கே காட்டுவது?

"நீ பிறந்தது வெள்ளிக்கிழமை
ராஜாதேசிங்கு
உன் குதிரை பிறந்தது வெள்ளிக்கிழமை
ராஜாதேசிங்கு
சண்டை பிறந்தது வெள்ளிக்கிழமை
ராஜாதேசிங்கு"

என்றபாடல் வேறு அவர் மனதிலே புகுந்து குடைந்தது!!

★